Kārikāvalī with न्याय सिद्धांतमुक्तावली
of MM. Pt. ~~Viswana~~ विश्वनाथ पञ्चानन
भट्टाचार्य with the commentaries रामरुद्री
by श्री रामरुद्र भट्टाचार्य and दिनकरी
by भारद्वाज दिनकर भट्ट — Edited
by Pt. बालकृष्णशास्त्री पटवर्धन.
Benares, 1956 Vikram era.

(45)

Bill No. 5/07-08
86
2008-0545

शास्त्रार्थभास्करममुं सुधियो निलोका ।
विद्वत्क्षितीश्वरकृतं मदमाप्नुवन्तु ॥
मान्नं यथा सरसिजाः खलु दुर्जनास्तु ।
क्लिश्यन्तु लूककुल वत्कमलाधिराज ॥१॥

वेदशास्त्रशरीरन्तां स्वारामों नत्वा क्षितीश्वर ।
...हं विनिर्मीषुराण कुर्वे शास्त्रार्थभास्करम् ॥१॥

निवासात्कुत्रायाः शिरसि वसनं ते न भगवन् ।
गतश्चार्द्रीभावं भवनमपि कैलाश शिखरे ॥
अतः शीतक्लान्तो वसनमपि हित्वा भव गरो ।
पिनाकिन्मन्ये हं त्रिपुरविजयी निन्दि कपटधरः ॥१॥

दशाश्वमेधस्य तटेन दृष्टो,
दृष्टा इदं स [illegible] नासि हृदये
यद्देनते [illegible] श्व गति म्नि भाव
विचित्र रूपां भगवन्नमस्ते ॥१

श्रीगणेशाय नमः ॥१९

सम्वत् १९७८ वैशाख शुक्ल ३ को काशी पहुंचा
वैशाख शुक्ल ९ मी को १००० जप पूरा हुवा
ज्येष्ठ कृष्ण चतुर्दशी रविवार तक ४००० सर्व मिलकर
५००० आज तक

☞ अद्यावधिमुद्रितेषु रामरुद्रीदिनकरीमुक्तावलीसहितेषु कारिकावलीपुस्तकेषूपमानखण्डा-
न्तमेव रामरुद्र्यासीत् परंत्वस्मिन् पुस्तके शब्दखण्डस्यापि सा संपाद्य संनिवेशितास्ति ।

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीविश्वनाथो विजयते ॥

श्रीमन्महामहोपाध्यायविश्वनाथपञ्चाननभट्टाचार्यविरचिता

कारिकावली

न्यायसिद्धान्तमुक्तावली च

श्रीरामरुद्रभट्टाचार्यविरचितरामरुद्रीटीकासहितया
श्रीमद्भारद्वाजदिनकरभट्टविरचितदिनकरीव्याख्ययोपेता

कलिकातास्थराजकीयप्रधानपाठशालायां लब्धव्याकरणतीर्थपदवीकेन
पटवर्धनोपाह्वबालकृष्णशास्त्रिणा परमपरिश्रमेण संशोध्य

—*—

काश्यां
राजराजेश्वरीनाम्नि मुद्रायन्त्रालये
संमुद्र्य प्रकाशिता ॥

संवत् १९५६

 मूल्यं २ मुद्रा ।

श्रीगणेशाय नमः ।

चूडामणीकृतविधुर्वलयीकृतवासुकिः ।
भवो भवतु भव्याय लीलाताण्डवपण्डितः ॥ १ ॥

लक्ष्मीपादयुगं प्रणम्य पितरं श्रीबालकृष्णाभिधं
भारद्वाजकुलाम्बुधौ विधुमिव श्रीगौरवास्याम्बुजात् ।
ज्ञात्वाशेषमतं मितेन वचसा सिद्धान्तमुक्तावली-
गूढार्थांस्तनुते यथामति महादेवः परेषां कृते ॥ १ ॥

तत्र तात्त्कृभाषापरिच्छेदव्याख्यानं चिकीर्षुः विश्वनाथपञ्चाननो निर्विघ्नपरिसमाप्तये कृतस्येश्वरनिर्देशरूपमङ्गलस्य शिष्या अप्येवं कुर्युरिति शिष्यशिक्षायै निबन्धं कुर्वन्नीश्वरं प्रार्थयते ।

चूडामणीकृतेति । लीलेति । इदं च विशेष्यं, नातः समाप्तपुनरात्तत्वं

श्रीः ॥ तातस्य तर्कसरसीरुहकाननेषु रामेश्वरस्य तरणेश्चरणे प्रणम्य ॥ श्रीरामरुद्रसुकृती कृतिनां हिताय लीलावशात्किमपि कौतुकमातनोति ॥ १ ॥ जाने कदा चिदपि नैव शिवस्वरूपात्तातात्पुनः परमदैवतमन्यदत्र ॥ तस्मादिमां कृतिमिहार्थतराङ्गिणीत्वात्पाद्याय तच्चरणयोः परिकल्पयामि ॥ २ ॥ तरङ्गिणीयं सफलोक्तिवाचो मुदे बुधानां तरसा विदे च ॥ भूयात्सदालं निखिलाण्डभाण्डकीर्तिप्रभाजातविभूषितानाम् ॥ ३ ॥

सिद्धान्तमुक्तावलीव्याख्याञ्चिकीर्षुर्महादेवः प्रारिप्सितग्रन्थविघ्नविघाताय कृतं तातनमस्काररूपं मङ्गलं शिष्यशिक्षार्थमादौ निबध्नाति । लक्ष्मीति । गूढार्थांस्तनुते विस्तारयतीत्यर्थः । अन्यत्र विस्तारो नाम नानाजनसम्बन्धः । प्रकृते तु स्वविषयकज्ञानवत्त्वमेवेति भावः, शिष्या अप्येवं कुर्युरिति । अत्रेतिशब्दस्य उक्ताकारकाभिप्रायोर्थः । इतिशब्दस्याव्ययतया तृतीयान्तत्वेन शिष्या अप्येवं कुर्युरित्याकारकाभिप्रायेणेत्यर्थः पर्यवसितः । एतेन शिष्या अप्येवं कुर्युरित्याकारकज्ञानेच्छाशब्दानां शिष्यशिक्षानात्मकतया कुर्युरिति शिष्यशिक्षार्थमिति ग्रन्थासंगतिः स्वकर्तव्यत्वेन ज्ञानस्यैव शिक्षाशब्दार्थत्वादिति निरस्तम् । समाप्तपुनरात्तत्वमिति । क्रियान्वयेन शान्ताकाङ्क्षस्य विशेष्यवाचकपदस्य विशेषणा-

दोषः । वस्तुतस्तु*विधोः किमिति चूडामणीकरणं किमर्थं वा वासुकेर्वलयीकरणमित्याकाङ्क्षया निराकाङ्क्षप्रतिपत्तिर्न संभवतीति लीलेत्यादिविशेषणानुक्तौ विवक्षितान्वयबोधाभावान्नायमत्र दोषः । उत्थाप्यांकाङ्क्षया विशेषणान्वयएव तत्प्रसरादिति । लीलया ताण्डवं नृत्यं तत्र पण्डि-

---

न्तरान्वयार्थं पुनरनुसन्धानं समाप्तपुनरात्तत्वं काव्यदोषः । प्रकृते हि चूडामणीकृतविधुर्वलयीकृतवासुकिः भवो भवतु भव्याय लीलाताण्डवपण्डित इत्यत्र भवो भव्याय भवत्वित्येतावतान्वयबोधेनैव भवपदस्य शान्ताकाङ्क्षतया उत्तरत्र विद्यमानलीलाताण्डवपण्डित इतिविशेषणस्यान्वयार्थं स भवः पुनः कीदृश इत्याकाङ्क्षासम्पादनाय भवपदेन भवस्मरणस्यावश्यकतया भवति समाप्तपुनरात्तत्वं दोष इति भावः ॥ ननु जातितद्भिन्नप्रवृत्तिनिमित्तकशब्दानां जातिप्रवृत्तिनिमित्तकमेव विशेष्यवाचकमिति नियमः । अन्यथा नीलोत्पलमित्यादिवदुत्पलनीलमित्यादेरपि प्रयोगस्य प्रसङ्गात् । तथाहि समासविधायकसूत्रे यत्प्रथमान्तपदनिर्दिष्टं तत्समासे पूर्वं निपततीति नियमः । विशेषणं विशेष्येणेति कर्मधारयविधायकसूत्रे विशेषणवाचकपदस्य प्रथमान्तपदनिर्दिष्टत्वात्पूर्वनिपातनियमः । नीलोत्पलयोर्विशेषणविशेष्यभावे नियामकाभावे उत्पलस्य विशेषणत्वविवक्षया उत्पलनीलमिति प्रयोगः स्यादेव, तस्माज्जातिप्रवृत्तिनिमित्तकत्वादुत्पलपदस्य विशेष्यवाचकत्वमेवेत्यवश्यमङ्गीकरणीयं, तथा च शिवशरीरवृत्तिजातिविशेषप्रवृत्तिनिमित्तकस्य भवशब्दस्य विशेषणपरत्वानुपपत्तिः । न च भवः सर्वं जानातीति प्रतीत्यनुपपत्तिः अवच्छेदकतासम्बन्धेन ज्ञानवत्त्वबोधकत्वस्येश्वरज्ञानस्य किञ्चिदनवच्छिन्नत्वेन स्वीकर्तुमावश्यकत्वादिति वाच्यम् । स्वाश्रयावच्छिन्नत्वसम्बन्धेन तादृशवैजात्यविशिष्टचैतन्यस्यैव भवपदार्थत्वोपगमात् । न चैकव्यक्तिकत्वाद्भवत्वन्न जातिरिति वाच्यम् । कल्पभेदेन शिवशरीरस्यापि भिन्नत्वात् । न च भवत्यस्माज्जगदिति व्युत्पत्त्या जगत्कारणत्वमेव भवपदप्रवृत्तिनिमित्तं न तु जातिविशेष इति वाच्यम् । योगाद्रूढेर्बलीयस्त्वादित्यभियुक्तोक्त्या शीघ्रोपस्थितिकरूढ्यर्थमादाय शान्ताकाङ्क्षान्वयबोधोत्पत्तौ विलम्बोपस्थितिकयोगार्थमादायान्वयबोधानुपपादने समाप्तपुनरात्तत्वदोषस्यावश्यकत्वादित्यत आह । वस्तुतस्त्विति इत्याकाङ्क्षायामिति । स-

---

* अयं भावः ।स्वतादात्म्य, स्वविशिष्टविशेषणवाचकपदघटितत्वोभयसम्बन्धेन वाक्यविशिष्टत्वं समाप्तपुनरात्तत्वं दोषः । वैशिष्ट्यं च स्वघटकविशेष्यवाचकपदाव धिकपूर्वत्वाभाव-

निजनिर्मितकारिकावलीमतिसंक्षिप्तचिरन्तनोक्तिभिः ।
विशदीकरवाणि कौतुकान्ननु राजीवदयावशंवदः ॥ २ ॥

तोऽभिन्न इत्यर्थः । अनेन च नृत्यविशिष्टतया स्मृतिविषयत्वात् प्रार्थिता अर्था भवन्त्येवेति सूचितम् । ननु आभूषणरहितस्य कथं नृत्यं तत्राह । चूडामणीकृतेति । अचूडामणिः चूडामणिवत्सम्पद्यमान इति चूडामणीकृतः चूडामणीकृतो विधुर्येन स तथेत्यर्थः । वलयीकृतेति । अवलयं वलयं संपद्यते इति वलयीकृतः वलयीकृतो वासुकिर्येन स तथेत्यर्थः ॥ १ ॥

शिष्यावधानाय प्रतिजानीते । निजनिर्मितेति । निजेन स्वेन निर्मि-

---

त्यामिति शेषः । निराकाङ्क्षप्रतिपत्तिर्न संभवतीति । स्वोत्तरानुत्पन्नाकाङ्क्षाकशाब्दबोधो न भवतीत्यर्थः । विवक्षितान्वयबोधेति । विशेष्यवाचकपदेन निरुक्तनिराकाङ्क्षान्वयबोधजननोत्तरं विशेषणान्तरान्वयार्थं विशेष्यवाचकपदस्य पुनरनुसन्धानं समाप्तपुनरात्तत्वमिति समाप्तपुनरात्तत्वलक्षणघटकत्वेन विवक्षितो यो निराकाङ्क्षान्वयबोधस्तदभावादित्यर्थः । लीलेत्यादिविशेषणानुक्तावित्यनेन तादृशविशेषणोक्तौ तादृशविशेषणसहितेतरवाक्यजन्यान्वयबोध एव विवक्षितान्वयबोधो भवतीति सूचितम् । नन्वेवं समाप्तपुनरात्तत्वं क्वापि दोषो न स्यात् । शाब्दबोधमात्रे आकाङ्क्षायाः प्रयोजकत्वेन विशेषणान्तरान्वयार्थं स कीदृश इत्यादि यत्किञ्चिदाकाङ्क्षायाः कल्पनीयतया क्वापि निराकाङ्क्षाप्रतिपत्तेरसंभवादित्यत आह । उत्थाप्याकाङ्क्षयेति । अनियताकाङ्क्षयेत्यर्थः । क्रियाकारकपदानां परस्पराकाङ्क्षा नियता पुत्रादिपदानामपि प्रतियोग्याकाङ्क्षा नियता एवं प्रयोजनाकाङ्क्षापि नियतैव प्रयोजनाभावे वाक्यार्थस्यैवासिद्धिप्रसंगात् । भवः कीदृश इत्याद्याकाङ्क्षा तु न नियता । तथा च नियताकाङ्क्षारहितान्वयबोधोत्तरं विशेष्यवाचकपदस्य पुनरनुसंधानमेव समाप्तपुनरात्तत्वमिति विवक्षितत्वात् स कीदृश इत्याद्युत्थाप्याकाङ्क्षाया विशेषणान्तरान्वयस्थलएव समाप्तपुनरात्तत्वदोष इति भावः । अचूडामणिरिति । च्विः स्यादभूततद्भावे इत्यनेन विहितच्विप्रत्ययान्तचूडामणिशब्दघटितत्वात् उक्तवाक्यादयमर्थो लक्ष्यतइति भावः । शिष्यावधानायेति । शिष्याणामवधानं शुश्रूषा तस्यै इत्यर्थः । व-

---

घत्व, स्वघटकपदार्थज्ञानजनिताकांक्षाशामकार्थाबोधकत्वोभयसम्बन्धेन । लीलेत्यादेर्विशेषणत्वेपि द्वितीयसंबन्धेन वाक्यविशिष्टत्वाभावाच्चूडामणीत्यादेराद्यसंबन्धेन वाक्यविशिष्टत्वाभावा-

सद्द्रव्या गुणगुम्फिता सुकृतिनां सत्कर्मणां ज्ञापिका
सत्सामान्यविशेषनित्यमिलिता भावप्रकर्षोज्ज्वला ।
विष्णोर्वक्षसि विश्वनाथकृतिना सिद्धान्तमुक्तावली
विन्यस्ता मनसो मुदं वितनुतां सद्युक्तिरेषा चिरम् ॥३॥

ता रचिता या कारिकावली तां अति अत्यन्तं सङ्क्षेपः शब्दसङ्क्षेपो यासु ताः अतिसङ्क्षिप्तास्तादृश्यश्च ताश्चिरन्तनानां कणादप्रभृतीनां या उक्तयो वचांसि वचःप्रतिपाद्या युक्तयस्ताभिरहं विशदीकरवाणि प्रकटीकरोमीत्यर्थः । ननु लीलावत्यादिप्राचीननिबन्धाध्ययनेनैव कारिकावली- प्रतिपादितोर्थो बोद्धव्य इति किमनेन भवत्कृतविशदनिबन्धेनेत्यत आह । अतिसङ्क्षिप्तेति । तथा च लीलावत्यादिप्राचीननिबन्धेषु ग्रन्थबाहुल्येन बहुतरदुःखहेतुप्रतिपत्तिकतया न बालानां प्रवृत्तिरिति भावः । स्वोत्प्रेक्षामूलकताप्रयुक्तानादरणीयतां निरसितुं चिरन्तनेत्युक्तम् । नन्वित्यवधारणे तथा च कौतुकादेवेत्यर्थः । एतेन स्वस्य ग्रन्थकरणे क्लेशाभावः सूचितः । स्वस्य ग्रन्थकरणे प्रवृत्तौ निमित्तमाह । राजीवेति । राजीवे शिष्ये या दया कृपा तया वशंवदस्तदधीन इत्यर्थः ॥ २ ॥ ननु ग्रन्थादौ श्रोतृप्रवृत्तये

कर्तव्यार्थस्य विशिष्याज्ञाने तत्प्रतिपत्तेरिष्टसाधनत्वाग्रहेण शिष्याणां वाक्यश्रवणेच्छा न सम्भवति प्रतिज्ञया स्वकारिकावलीव्याख्यानस्य कर्त्तव्यत्वज्ञाने कारिकावल्यर्थज्ञानरूपेष्टसाधनत्वस्य ग्रन्थकृद्वाक्येषु सुग्रहत्वेन भवत्येव तच्छ्रवणेच्छेति भावः । शब्दसंक्षेप इति । संक्षेपो द्विविधः शब्दसङ्क्षेपो ऽर्थसंक्षेपश्च तत्रार्थसङ्क्षेपेण ग्रन्थस्य सकलार्थाप्रतिपादकत्वे बालव्युत्पत्तिजनकता न स्यादित्याशङ्क्य सङ्क्षेपपदस्य प्रकृते शब्दसङ्क्षेपमात्रपरत्वमुपदर्शितमिति । पद्यस्थातिसङ्क्षिप्तपदस्य प्रयोजनं प्रकटयन्नाह । नन्वित्यादि । स्वोत्प्रेक्षेति । स्वकीयकल्पनामूलकस्वेत्यर्थः । अनेनावधारणेन सज्जातिरूपामिति सामान्यमनुगतधर्ममात्रं तच्च क्वचिदुपाधिरूपं क्वचिज्जातिरूपं; प्रकृतग्रन्थे जातिरूपसामान्यस्यैव निरूपणीयत्वेन जातिरूपसामान्यलाभाय सत्सामान्येत्युक्तमि-

---

त्त्व न दोषः । तादात्म्यसम्बन्धदानादेव स्वघटकाद्यविशेषणवाचकपदस्य पूर्ववाक्यविशिष्टत्वेपि न क्षतिरिति ।

विघ्नविघाताय कृतं मङ्गलं शिष्यशिक्षायै निबध्नाति। नूतनेति।

प्रयोजनादि वक्तव्यं भवति तस्य चेहानुक्तत्वादुपेक्षणीयैतद्ग्रन्थस्य इत्यादित्याशङ्क्य विषयप्रयोजनसम्बन्धाधिकारिणः सूचयन्नति सङ्क्षिप्तत्वादेतद्ग्रन्थस्य सकलपदार्थप्रतिपादकतया कथं बालव्युत्पत्तिरित्याशङ्कां चैतद्ग्रन्थस्य सकलपदार्थप्रतिपादकत्वप्रदर्शनेन परिहरन् "यत्करोषि यदश्नासि यज्जुहोषि ददासि यत्। यत्तपस्यसि कौन्तेय तत्कुरुष्व मदर्पण"मिति भगवदुक्तेर्मुक्तावलीसमं स्वकीयग्रन्थं भगवति चार्पयन् स्वकीर्त्यनुवृत्तये ग्रन्थस्य स्वस्य च नाम निबध्नाति। सद्रव्येति। द्रव्यैः सहिता युक्ता प्रतिपादकतया गुणैरपि गुम्फिता युक्ता सतामुत्क्षेपणादीनां पञ्चानां कर्म्मणां ज्ञापिका बोधिका सत् जातिरूपं सामान्यं विशेषाः नित्यः समवायस्तैर्मिलिता, यद्वा सन्ति सामान्यविशेषनित्यमिलितानि यस्यां सा, नित्यमिलितं नित्यसम्बन्धः अभावप्रकर्षः प्रागभावादिभेदेन वैलक्षण्यं तस्य उज्ज्वला प्रकाशिका एषा बुद्धिस्था सिद्धान्ता एव मुक्तास्तासां आवली पङ्क्तिः विष्णोर्नारायणस्य वक्षःस्थले विन्यस्ता विशेषतोऽर्पिता सुकृतिनां पण्डितानां मनसः मुदं सन्तोषं चिरं बहुकालं वितनुतां विस्तारयत्वित्यर्थः। ननु युक्तीनामत्रासत्वात्कथं विदुषां सन्तोषस्तत्राह। सद्युक्तिरिति। सत्यः युक्तयो यस्यां सा तथा। मुक्तावलीसादृश्यं ग्रन्थे द्रव्यादिपदार्थवत्तया, यथा हि मुक्तावली सद्रव्या साध्यतया द्रव्यवती द्रव्यसाध्येति यावत्। नानाविधद्रव्यघटिता वा, गुणेन सूत्रेण गुम्फिता निर्मिता सुकृतिनां पुण्यवतां यानि सन्ति समीचीनानि भगवद्भजनादिरूपाणि कर्माणि तेषां बोधिका सत्सामान्यं समीचीना जातिः विशेषो महत्वानिर्मलत्वादिस्ताभ्यां नित्यमनवरतं मिलिता सम्बद्धा अभावे तेजोभावेन्धकारे सति प्रकर्षेणोज्ज्वला अर्थप्रकाशिकेति यावत्। यथा मुक्तावली द्रव्यादिसकलपदार्थवती तथायं ग्रन्थोपीति। अत्र च मुक्तावलीत्वोक्त्या निर्दोषत्वं सूचितम्। अत्र द्रव्यादिपदार्थप्रतिपादकत्वप्रदर्शनेन द्रव्यादयो विषया उक्ताः। पदार्थतत्त्वावधारणं च प्रयोजनं सूचितम्। सम्बन्धश्च प्रतिपाद्यप्रतिपादकभावः। पदार्थतत्त्वावधारणकामो-

---

ति भावः। ननु सादित्यस्य सत्ताविशिष्टार्थकत्वेन सत्पदस्य जातिरूपार्थकत्वं लक्षणयैव वाच्यम्। सामान्यपदमपि शास्त्रकृत्परिभाषया जातिरूपसामान्यएव मु-

नूतनजलधररुचये
गोपवधूटीदुकूलचौराय ।

ननु मङ्गलं न विघ्नध्वंसं प्रति न वा समाप्तिं प्रतिकारणं विनापि मङ्गलं नास्तिकादीनां ग्रन्थे निर्विघ्नपरिसमाप्तिदर्शनादिति

धिकारीति ॥ १ ॥ ग्रन्थारम्भसमये कृतस्य मङ्गलस्य तन्निबन्धस्य च वैयर्थ्यमाशङ्क्य फलं दर्शयति । विघ्नविघातायेति । प्रारब्धुमिष्टस्य ग्रन्थस्येति शेषः । यद्यपि अत्र घातपदस्योत्पत्तिमद्भावपरतया विपदमनर्थकमिति प्रतिभाति तथापि विशिष्टवाचकानां पदानां सति पृथक् विशेषणवाचकपदसमवधाने विशेष्यमात्रपरतायाः सकीचकैर्मारुतपूर्णरन्ध्रैरित्यत्र कीचका वेणवस्ते स्युर्ये स्वनन्त्यनिलोद्धता इति कोशान्मारुतपूर्णरन्ध्रत्वविशिष्टवेणुबोधककीचकपदे दृष्टत्वाद् घातपदमभावमात्रपरं द्रष्टव्यम् ॥ ननु निष्फलत्वान्मङ्गलाचरणमयुक्तं, न च निष्फलत्वमेवासिद्धं तस्य फलविशेषशून्यत्वेन हेतुना साधनादित्यभिप्रायेणाशङ्कते । नन्विति । मङ्गलस्य कारणत्वाभावे व्यतिरेकव्यभिचाररूपहेतुमाह । विनापीति । निर्विघ्नपरिसमाप्तीति । विघ्नध्वंसपूर्वकसमाप्तीत्यर्थः । न च तत्र जन्मान्त-

---

प्रसिद्धम् । अन्यथा सामान्ये सविशेषकमिति मूले ऽपि जात्यतिरिक्तसामान्यव्यावर्तकविशेषणानुक्त्या मूलकारस्य न्यूनतापत्तेस्सदित्यर्थकं चेत्यत आह । यद्वेति । विपदमनर्थकमितीति । इदं चोपसर्गाणां वाचकत्वमताभिप्रायेण, अन्यथा तेषां द्योतकत्वपक्षे किञ्चिदर्थावाचकतया उपसर्गाणां शक्तत्वरूपपदत्वासम्भवेन विपदमित्यसङ्गतमेव स्यात् । अत एव समाधानेपि विशिष्टवाचकानां पदानां सति पृथग्विशेषणवाचकपदसमवधाने विशेष्यमात्रपरत्वमिति न्यायेन विपदसन्निहितघातपदस्य अभावमात्रपरताप्रदर्शनमपि सङ्गच्छते । अन्यथा विपदस्य किञ्चिदर्थावाचकत्वेन विशेषणवाचकत्वासम्भवात् विघातपदस्योक्तन्यायविषयता न स्यादिति ध्येयम् । विशिष्टवाचकपदस्यापि विशेषणबोधकत्वरूपविशेषणवाचकत्वस्याप्यक्षततया तेषां क्वापि विशिष्टवाचकता न स्यादित्यर्थः । ननु विघ्नविघाताय कृतं

रीयमङ्गलकल्पनान्न व्यभिचार इति वाच्यम्। भोगादिनापि नास्तिकात्मनि विघ्ननाशसंभवेन जन्मान्तरीयमङ्गलसन्देहेन व्यभिचारसंशयसंभवात्

मङ्गलमिति मूलेन मङ्गले विघ्नध्वंसजनकत्वस्यैव सूचितत्वेन तदुपरि नन्वित्यादि-मूलेन विघ्नध्वंसं प्रति मङ्गलं न कारणमित्याशङ्का यद्यपि युज्यते तथापि नवा समाप्तिम्प्रति कारणमित्युक्तिरसङ्गतेत्यतस्तद्ग्रन्थमभिप्रायान्तरेणावतारयति । ननु निष्फलत्वादिति । फलविशेषशून्यत्वहेतुनेति । यद्यपि ज्योतिष्टोमादावपि पुत्रादिरूपफलविशेषशून्यत्वेन फलविशेषशून्यत्वं न निष्फलत्वव्याप्यं तथापि तत्पदेन यावत्फलविशेषशून्यत्वस्य विवक्षितत्वात् यावद्विशेषाभावस्य च सामान्याभावव्याप्यत्वान्नोक्तासङ्गतिरिति भावः । न चैवं निष्फलत्वसिद्धये यावत्फलविशेषशून्यत्वमेव साधनीयं मूले तु मङ्गलं न विघ्नध्वंसं प्रति न वा समाप्तिं प्रति कारणमित्यनेन फलद्वयशून्यत्वमेव साध्यते तेन च न यावत्फलविशेषशून्यत्वरूपहेतुसिद्धिरिति कथं प्रकृतोपयोग इति वाच्यम्। पशुपुत्रादिफलशून्यत्वस्य मङ्गले सर्वसम्मतत्वेन तस्य साधनानर्हतया प्राचीननवीनाभ्यां समाप्तिविघ्नध्वंसयोरेव फलत्वांगीकारेण तदुभयफलशून्यत्वसाधने यावत्फलविशेषशून्यत्वरूपहेतुसिद्धेरावश्यकत्वादिति भावः । न चैवमपि प्राचीनैः मङ्गलस्य समाप्तिं प्रति विघ्नध्वंसद्वारैव कारणत्वाङ्गीकारात् विघ्नध्वंसं प्रत्यकारणत्वे समाप्तिं प्रत्यपि विघ्नध्वंसद्वारा कारणत्वमसम्भवदुक्तिकमेवेति पृथक्समाप्तिकारणत्वनिषेधो व्यर्थ एवेति वाच्यम् । यतो हि विघ्नध्वंसद्वारैव समाप्तिं प्रति मङ्गलस्य प्राचीनैः सर्वत्र कारणत्वोपगमे विघ्नध्वंसो मङ्गलफलमिति वादिनो नवीनस्य मते, न चैवं स्वतःसिद्धविघ्नविरहवता कृतस्येत्यादिविघ्नात्यन्ताभाववता कृतस्य मङ्गलस्य निष्फलत्वापत्तिः प्राचीनैः कर्तुमशक्या स्वमतेपि तत्र विघ्नध्वंसरूपद्वाराभावेन मङ्गले निष्फलत्वस्यैवाङ्गीकरणीयत्वात् तथा च प्राचीनानामपूर्वद्वारैव मङ्गलस्य समाप्तिहेतुता सम्मतेति न कश्चिद्दोष इति भावः । न चैवं विघ्नध्वंसस्तु मङ्गलस्य द्वारमिति प्राचीनोक्तिविरोध इति वाच्यम् । द्वारत्वं हि तज्जन्यत्वे सति तज्जन्यजनकत्वं, तच्चापूर्वद्वारा मङ्गलस्य समाप्तिहेतुत्वेपि मङ्गलजन्यसमाप्तिं प्रति विघ्नध्वंसस्य प्रतिबन्धकसंसर्गाभावविधया कारणत्वेन विघ्नध्वंसस्य मङ्गलजन्यत्वेन च मङ्गलस्यापूर्वद्वारा समाप्तिकारणत्वेपि विघ्नध्वंसस्य द्वारतासम्भवात् । न चैवमपि अपूर्वस्य द्वारतामते स्वजन्यापूर्वसम्बन्धेनैव मङ्गलस्य हेतुताया वक्तव्यतया स्वजन्यविघ्नध्वंसवत्वसम्बन्धेन मङ्गलस्य कारणताप्रतिपादनं मुक्तावलीव्याख्या-

चेन्न । अविगीतशिष्टाचारविषयत्वेन मङ्गलस्य सफलत्वे सिद्धे

अत्र कादम्बर्यादिग्रन्थे मङ्गलसत्वेपि समाप्तेरदर्शनेनान्वयव्यभिचारोपि दोषो बोध्यः । व्यभिचारसन्देहस्य ग्राह्यसंशयरूपतया कारणताप्रत्यक्षएव प्रतिबन्धकत्वं नत्वनुमितौ तत्र तस्यानुकूलत्वादित्यभिप्रायवान् मङ्गलं समाप्तिफलकं समाप्त्यन्याफलकत्वे सति सफलत्वादिति परिशेषानुमानेन मङ्गलस्य समाप्तिफलकतां व्यवस्थापयिष्यन् प्रथमतो विशेष्यासिद्धिनिरासाय फलवत्तां साधयति । अविगीतेति । विषयत्वं च ज्ञानाविषयसुखे ऽतिप्रसक्तमत आचारेति । आचारश्चात्र यद्यपि क्रियैव तथापि विषयत्वश्रुतेः कृ-

---

नकृतामसङ्गतमेवेति वाच्यम् । यत्र मङ्गलजन्यविघ्नध्वंसो वर्त्तते तत्रानन्तस्थलेषु नानापूर्वव्यक्तीनां कल्पने गौरवात् तादृशमङ्गले स्वजन्यविघ्नध्वंससम्बन्धेनैव मङ्गलस्य समाप्तिहेतुता युक्तेत्यभिप्रायकतया तदुक्तिसङ्गतेः । न चैवमपि समाप्तिं प्रति मङ्गलस्य क्व चित् स्वजन्यविघ्नध्वंससम्बन्धेन हेतुता क्व चित् स्वजन्यापूर्वसम्बन्धेनेत्यायातं तथा च पृथक्समाप्तिकारणत्वे निषेधस्यावश्यकत्वेपि यत्र स्वजन्यविघ्नध्वंससंबन्धेन मङ्गलं न तत्र स्वजन्यापूर्वसंबंधेनेति समाप्तौ मङ्गलस्य ससंबंधद्वयेनापि व्यतिरेकव्यभिचारात्कारणत्वमेवासम्भवदुक्तिकमिति वाच्यम् । तत्संबन्धेन मङ्गलाव्यवहितोत्तरत्वस्याऽपि कार्यतावच्छेदककोटिप्रविष्टतया व्यभिचाराभावादिति हृदयम् । ननु व्यतिरेकव्यभिचाररूपहेतुना समाप्तेः कारणत्वाभावस्य मङ्गले पूर्वपक्षिणा साधनात् समाप्त्यन्याफलकत्वे सति सफलत्वहेतुना मङ्गले समाप्तिकारणत्वानुमानं सिद्धान्तिनामसंगतं, समाप्तिकारणत्वाभावसाधने हेतौ हेत्वाभासमनुद्भाव्य समाप्तिकारणत्वानुमानस्य तत्प्रतिपक्षत्वापत्तेरित्यतः सिद्धान्तग्रन्थस्य भावमाह । व्यभिचारसन्देहस्येति । मङ्गलत्वधार्मिकसमाप्तिमन्निष्ठाभावप्रतियोगितावच्छेदकत्वसन्देहस्येत्यर्थः । ग्राह्यसंशयरूपतयेति । अनुमित्या ग्राह्यं हि मङ्गले समाप्तिकारणत्वं तच्च समाप्तिमन्निष्ठाभावप्रतियोगितानवच्छेदकमङ्गलत्ववत्वं तथा च साध्यसन्देहपर्यवसन्नस्य व्यभिचारसन्देहस्य नानुमितौ प्रतिबन्धकत्वमिति भावः । कारणताप्रत्यक्षे एव प्रतिबन्धकत्वमिति विशेषदर्शनाभावविशिष्टतत्संशयः प्रात्यक्षिकनिश्चयप्रतिबन्धक इति मताभिप्रायेणोक्तम् । वस्तुतस्तु संशयसामग्र्या एव निश्चयप्रतिबन्धकत्वमत एव विशेषदर्शनदशायामेककोटिकज्ञानप्रतिबन्धेन संशयसाम-

तत्र फलजिज्ञासायां सम्भवति दृष्टफलकत्वे अदृष्टफलक-

तिरेव विवक्षिता तद्विषयत्वं च विधेयतया बोध्यं तेन फले न व्यभिचारः तस्योद्देश्यतया कृतिविषयत्वात् विधेयतया कृतिविषयत्वं चैत्यवन्दनादावप्यस्त्यतः शिष्टेति। शिष्टत्वं च फलसाधनतांशे भ्रान्तिरहितत्वं न तु वेदप्रामाण्याभ्युपगन्तृत्वं तेन व्युत्क्रमेण कृते दर्शादौ निष्फलत्वेपि न व्यभिचारः। शिष्टाचारविषयत्वं श्येनयागादावप्यस्त्यतो ऽविगीतेति। अविगीतत्वं च बलवदनिष्टाननुबन्धित्वं तेन श्येनादौ प्रवृत्त्युपयुक्तबलवदनिष्टाननुबन्धीष्टसाधनत्वरूपसाध्याभावेपि न व्यभिचारः। सिद्धे, अनुमिते। तत्र, मङ्गले। फलजिज्ञासायां, विशेषतः फलजिज्ञासायाम्। ननु कथं तर्हि गङ्गास्नानादीनामदृष्टार्थकतेत्यत आह। संभवतीति। तथा च तत्र दृष्टासंभवेनादृष्टकल्पनेति भावः। ननु तर्हि विश्वजिन्न्यायात्स्वर्ग एवेष्टं कल्प्यतामत आह। उपस्थितत्वादिति। आरब्धं कर्म मे नि-

---

र्व्यभावान्निश्चय इति मन्तव्यम्। तत्र तस्येति। अनुमितौ साध्यसंशयस्येत्यर्थः। अनुकूलत्वादिति। सिद्ध्यभावरूपपक्षतासंपादकत्वादिति भावः। परिशेषानुमानेनेति। यदितरविशेषाभावकत्वे सति सामान्यवत्त्वरूपो हेतुः परिशेषानुमानम्। आचारश्चात्रेति। अत्रेतिशब्दश्चोत्तरान्वयी तथा च आचारो यद्यपि क्रियैव तथाप्यत्र विषयत्वश्रुतेः कृतिरेव विवक्षितेत्यर्थः। ननु श्येनयागस्यापि शत्रुवधरूपेष्टसाधनत्वात् सफलत्वमक्षतमेवातस्तत्र हेतुसत्वेपि न व्यभिचार इति हेतावविगीतत्वविशेषणं व्यर्थमित्याशङ्कां निराकर्तुमविगीतपदाभावे व्यभिचारमुपपादयन्नाह। तेनेत्यादि। प्रवृत्त्युपयुक्तेति। मङ्गलाचरणप्रवृत्तिनिर्वाहाय बलवदनिष्टाननुबंधीष्टसाधनत्वरूपसफलत्वमेवानुमेयं तच्च श्येने नास्त्येवेति हेतावविगीतपदाभावे भवत्येव व्यभिचार इति भावः। अनिष्टे बलवत्त्वं च इष्टोत्पत्तिनान्तरीयकभिन्नत्वम्। अनिष्टे बलवत्वविशेषणात् बहुवित्तव्ययायाससाध्ययागादौ न प्रवृत्त्यनुपपत्तिः। यद्यपि जलताडनादेरपि न कुर्यान्निष्फलं कर्मेत्यादिना निषिद्धतया तदनुकूलकृतेरपि नरकरूपबलवदनिष्टजनकतया ऽविगीताचारविषयत्वं सफलकर्मण्येवेति शिष्टपदमनर्थकं तथापि पश्वादिकृतवृथाचेष्टायां व्यभिचारवारकतया शिष्टपदसार्थक्यमेव विधिनिषेधयोर्नराधिकारित्वेन तदीयवृथाचेष्टाया निषेधाविषयत्वेन बलवदनिष्टाजनकत्वादिति भावः। ननु तर्हीति।

ल्पनाया अन्याय्यत्वात् उपस्थितत्वाच्च समाप्तिरेव फलं कल्प्यते। इत्थं च यत्र मङ्गलं न दृश्यते तत्रापि जन्मान्तः

विघ्नं परिसमाप्यतामिति ग्रन्थादौ प्रवृत्तपुरुषकामनाविषयत्वेन परिशेषानुमाने प्रवर्त्तमानस्योपस्थितत्वादित्यर्थः। कल्प्यते, अनुमीयते। अनेन च मङ्गलस्य समाप्तिहेतुत्वे ऽनुमानमेव प्रमाणं न तु शिष्टाचारानुमिता श्रुतिरिदानीमानुपूर्वीविशेषनिर्णयाभावेन तस्या अबोधकत्वादिति सूचितम्। व्यापकत्वघटितकारणताग्रहप्रतिबन्धकज्ञानविषयव्यतिरेकव्यभिचारमुद्धरति। इत्थं चेति। मङ्गलस्य समाप्तिफलकत्वे चेत्यर्थः। तत्रापि, नास्तिकादिग्रन्थेपि।

अदृष्टफलकल्पनाया अन्याय्यत्वे हीत्यर्थः। विश्वजिन्न्यायादिति। काम्यप्रकरणे विश्वजिता यजेतेति विधिः श्रूयते काम्यप्रकरणपठितत्वेन तस्य नित्यत्वाभावात् प्रत्यवायपरिहारफलस्याप्यभावात् प्रवृत्त्यर्थं किं चित् फलं कल्पनीयं श्रुतौ फलाश्रवणादिति सः स्वर्गः सर्वान् प्रत्यविशिष्टत्वादिति जैमिनिना सूत्रं प्रणीतं सः विश्वजिता साध्यः स्वर्गो भवितुमर्हति स्वर्गस्य सर्वान् प्रत्यविशिष्टत्वात् सर्वेषामिच्छाविषयत्वादिति यावत्। तथा च विश्वजिद्यागस्य पुत्रादिफलकत्वे ऽपुत्राद्यार्थीनां तत्र प्रवृत्तिर्न स्यात् स्वर्गफलकत्वे तु तस्य सर्वेषामिच्छाविषयतया सर्वेषां तत्र प्रवृत्तिः सम्भवतीति स्वर्ग एव फलत्वेन कल्पयितुमुचितो नान्य इति तु न्यायपर्यवसितोर्थः तन्न्यायादत्रापि स्वर्ग एवेष्टं कल्प्यतामित्यर्थः। उपस्थितत्वादित्यनेन कस्योपस्थितत्वमुक्तमित्याकांक्षायामाह। परिशेषानुमाने प्रवर्तमानस्येति। समाप्त्यन्याफलकत्वे सति सफलत्वहेतुकानुमान इति तदर्थः। ननु समाप्तित्वेन समाप्तेरुपस्थितिरकिञ्चित्करी व्याप्तिघटकाभावादीनामप्युपस्थितत्वाविशेषादित्यत आह। ग्रन्थादौ प्रवृत्तकामनाविषयत्वेनेति। तथा च तादृशकामनाविषयत्वप्रकारकोपस्थितिविषयत्वं नान्येषामिति भावः। ग्रन्थादौ प्रवृत्तिसमये ग्रन्थसमाप्तावेवेच्छाया औत्सर्गिकत्वात्तथात्वं बोध्यम्। व्यतिरेकव्यभिचारमुद्धरतीति। यद्यपि व्यतिरेकव्यभिचारनिश्चये सति कारणतया बाधितत्वेन समाप्तेर्मङ्गलकार्यत्वासिद्ध्या समाप्तिरूपकार्येण मङ्गलानुमितिरेव न सम्भवति यदि तु जन्मान्तरीयमंङ्गलसन्देहान्न व्यतिरेकव्यभिचारनिश्चयो ऽपि तु सन्देह एव स च न कारणत्वानुमितौ प्रतिबन्धक इति सामाप्त्या मङ्गलानुमानं सम्भवत्येवेत्युच्यते तदा ग्राह्यसन्देहपर्यवसन्नतादृशव्यभिचारसन्देहस्याकिञ्चित्करत्वेन तादृशव्यभिचारोद्धारो

रीयं तत्कल्प्यते, यत्र च सत्यपि मङ्गले समाप्तिर्न दृश्यते तत्र बलवत्तरो विघ्नो विघ्नप्राचुर्य्यं वा बोध्यम्। प्रचुरस्यैवास्य

तत् मङ्गलं, कल्प्यते, अनुमीयते, कार्यरूपसमाप्त्येति शेषः । ग्राह्यसन्देहपर्यवसन्नस्य कारणतानुमितावप्रतिबन्धकत्वात् व्यभिचारानिर्णयस्य चाभावादिति भावः । नन्वेवमप्यन्वयव्यभिचारज्ञानं कारणताग्रहाविरोधि भविष्यत्येवेत्याशङ्क्यान्वयव्यभिचारं निरस्यति । यत्र चेति । यत्र कादम्बर्य्यादौ । बलवत्तरत्वं वैज्यात्यम् । नन्वेवमपि कादम्बर्य्यादौ कुतो न विघ्नध्वंस इत्यत आह । प्रचुरस्येति । प्रचुरस्यैव मङ्गलस्येत्यर्थः । बलवत्तरविघ्ननिवारणे बलवत्तरादिविघ्ननिवारणे, तेन प्रचुरविघ्नस्यापि संग्रहः । तथा च मङ्गलस्य विघ्नसमसङ्ख्याकमङ्गलत्वेन नाशकतया न तत्र विघ्ननाश इति भावः । अत्र च विघ्नसमसङ्ख्याकमङ्गलत्वेन हेतुत्वे ऽधिकसङ्ख्याकमङ्गलात् न्यूनसङ्ख्याकविघ्ननाशो न स्यादतः प्राचुर्य्यं वेत्यत्र

विफल एव । तथापि कारणत्वाऽनुमितावपि । नास्तिकस्य जन्मान्तरीयमङ्गलसन्देहेन बाधितविषयकत्वसन्देहाद्भवत्यप्रामाण्यसन्देहास्कन्दितकारणतानिश्चयो न तु स्वस्वकार्याय क्षम इति तदुद्धार आवश्यक इति भावः । व्यतिरेकव्यभिचारेण समाप्तेः कार्यत्वासिद्ध्या कथं समाप्तिकार्येण मङ्गलानुमानमित्याशङ्कां निरस्यति, ग्राह्यसन्देहेत्यादिना । ननु प्रचुरस्थले यत्किञ्चिन्मङ्गलेन यत्किञ्चिद्विघ्नध्वंसस्यावश्यकतया स्वजन्यविघ्नध्वंससम्बन्धेन मङ्गलस्य सत्वात्कथमेतत्पक्षे समाप्त्यभाव इत्याशङ्कां निरस्यति । तथाचेत्यादिना । विघ्नसमसंख्याकेति । तत्स्थलीयविघ्नेतरावृत्तिसकलविघ्नवृत्तिर्या संख्या तत्सजातीया तत्स्थलीयमंगलेतरावृत्तिताहशसकलमङ्गलवृत्तिर्या संख्या ताहशसंख्यावन्मंगलत्वेनेत्यर्थः । अन्यथा विघ्नप्राचुर्येपि यत्किञ्चिद्विघ्नवृत्तिसंख्यामादायान्यस्थलीयमंगलस्य तामादाय वा मंगलान्यवृत्तिसंख्यामादाय वा समसंख्यत्वापादनसम्भवात् । अधिकसंख्याकमंगलादिति । एतच्चापाततो निरुक्तविघ्ननिष्ठसंख्यासजातीयतत्स्थलीयमंगलेतरावृत्तिसंख्यावन्मंगलत्वेन कारणत्वे अधिकसंख्याकमंगलादपि. स्वल्पविघ्ननाशसम्भवात् । वस्तुतस्तु प्रतिबन्धकसंसर्गाभावविधया सकलविघ्नाभावस्यापि समाप्तिहेतुत्वेन विघ्नध्वंससम्बन्धेन मंगलसत्वेपि मंगलेतरयावत्कारणान्तरगतयावत्प्रतिबंधकाभावस्याऽसत्वादेव नान्वयव्यभिचार इत्यत्रैव मूलता-

बलवत्तरविघ्ननिवारणे कारणत्वं, विघ्नध्वंसस्तु मङ्गलस्य द्वारमित्याहुः प्राञ्चः । नव्यास्तु मङ्गलस्य विघ्नध्वंस एव फलं

वाकारो ऽनास्थायां बोध्यः । ननु तथापि कादम्बर्यादौ विघ्नध्वंसो मा जायतां समाप्तिः परं जायतां मङ्गलरूपहेतोः सत्वादित्याशङ्क्याह ।विघ्नध्वंसस्त्विति । तथा च स्वजन्यविघ्नध्वंससम्बन्धेन मङ्गलाभावान्न समाप्तिरिति भावः । आहुरित्यस्वरसोद्भावनं तद्बीजं तु विघ्नध्वंसद्वारा मङ्गलस्य हेतुत्वं न संभवति नास्तिकग्रन्थसमाप्तौ व्यभिचारात् । न च स्वजनकविघ्नध्वंसोत्पत्त्यवच्छेदकतासम्बन्धेन समाप्तिं प्रति स्वजन्यविघ्नध्वंसावच्छेदकतासम्बन्धेन मङ्गलस्य हेतुत्वात् स्वप्रतियोगिचरमवर्णानुकूलकृतिमत्वसम्बन्धेन समाप्तिं प्रति आश्रयतासम्बन्धेन मङ्गलस्य हेतुत्वाद्वा जन्मान्तरीयमङ्गलकल्पनया न व्यभिचार इति वाच्यं, तथासति जन्मान्तरीयसमाप्तिमुद्दिश्य जन्मान्तरीयमङ्गलकरणापत्तेरतः स्वप्रतियोगिचरमवर्णाव-

---

त्पर्यात् समसंख्याकमंगलत्वेन कारणतावर्णनमयुक्तमेव परन्तु बलवत्तरत्वरूपवैजात्यकल्पनं गौरवग्रस्तमित्यभिप्रायेणैव मूले द्वितीयपक्षावलंबनमिति ध्येयम् । न च स्वजन्यविघ्नेति । अत्र स्वजनकविघ्नध्वंसोत्पत्त्यवच्छेदकतासम्बन्धेन समाप्तिं प्रति मंगलस्य हेतुत्वात् समाप्तिं प्रति स्वजन्यविघ्नध्वंसावच्छेदकतासम्बन्धेन मङ्गलस्य हेतुत्वात् स्वप्रतियोगिचरमवर्णानूकुलकृतिमत्वसम्बंन्धेन समाप्तिं प्रति आश्रयतासम्बन्धेन मंगलस्य हेतुत्वाद्वेत्यन्वयेन कार्यकारणभावत्रयलाभः । तत्राद्यद्वयं शरीरनिष्ठप्रत्यासत्त्या तृतीयस्त्वात्मानिष्ठप्रत्यासत्त्या, प्रथमकल्पे कारणतावच्छेदकसम्बन्धः द्वितीयकल्पे कार्यतावच्छेदकसंबंधश्च केवलावच्छेदकतैव स च सुगमत्वाद् ग्रन्थकृता नोक्त इति बोध्यम् । एतेन कार्यतावच्छेदकसम्बन्धस्य कारणतावच्छेदकसम्बन्धस्य चातिगुरुभूतस्याचरणं प्रयोजनाभावाद् ग्रन्थकृतामनुचितमिति केषांचिदाक्षेपो निरवकाशः । अत एवोत्पत्तिपदमपि सार्थकम् । अन्यथा स्वजनकविघ्नध्वंसावच्छेदकतासम्बन्धेन नास्तिकशरीरेपि समाप्त्युत्पत्या तत्रावच्छेदकतासम्बन्धेन मंगलविरहेपि स्वजन्यविघ्नध्वंसावच्छेदकतासम्बन्धेन मंगलसत्त्वेन व्यभिचाराप्रसक्त्या तदुपादानवैयर्थ्यापत्तेरिति ध्येयम् । जन्मान्तरीयसमाप्तिमिति । न चेष्टापत्तिः, तथाशिष्टानामाचाराननुभवादिति भावः । अत्रेदमवधेयम् । मंगलाचरणस्य बहुवित्तव्ययायाससाध्यत्वविरहेण ग्रन्थारम्भसमयेपि

च्छेदकतासम्बन्धेन समाप्तिं प्रति स्वोत्पत्त्यवच्छेदकजातीयतासम्बन्धेन
मङ्गलहेतुत्वस्य वाच्यतया नास्तिकशरीरे व्यभिचारस्य दुर्वारत्वात् । न
च पुत्रकामाधिकरणविरोधः सहकार्य्यन्तरासमवधानेनैहिकपुत्राभावेप्यामु-
ष्मिकपुत्ररूपफलस्य तत्र सिद्धान्तितत्वादिति वाच्यं, तत्र पुत्रमात्रकामना-
श्रवणादिह तु विशिष्टशिष्टाचारानुमितश्रुत्या ऐहिकसमाप्तेरेव मङ्गलफ-
लत्वात् । न च स्वावच्छेदकावच्छिन्नप्रतियोगिकत्वस्वाव्यवहितोत्तरक्षणोत्प-
त्तिकत्वोभयसम्बन्धेन मङ्गलजन्यविघ्नध्वंसविशिष्टसमाप्तित्वस्य मङ्गल-

---

कर्तुं शक्यतया जन्मान्तरे ग्रन्थकर्तृत्वसामर्थ्यविरहदशायामेतदुपेक्षणसंभवेन स-
माप्त्यापत्तिः सम्भवति नहि कश्चिद्भाविराज्यसम्भावनया स्वल्पवित्तसाध्यं श्वेतच्छ-
त्रमावश्यकमर्जयति ग्रन्थकरणसामर्थ्यसत्वे ग्रन्थसमाप्तिमुद्दिश्य मंगलमाचरतो
ग्रन्थप्रवृत्तिरावश्यकी च तत्समाप्तिरिति, यदि च कदाचिद्विघ्नभूयस्त्वादिना न
समाप्तिस्तथापि न तत्र जन्मान्तरीयसमाप्तेरुद्देश्यताभ्रान्त्या ऐहिकसमाप्तेरेवो-
द्देश्यतासम्भवादिति, अतः स्वप्रतियोगीति । न चावच्छेदकतासम्बन्धेन समाप्तिं
प्रतीत्येव वक्तव्यं किं स्वप्रतियोगिचरमवर्णावच्छेदकतापर्यन्तानुधावनेनेति वाच्य-
म् । यत्र वर्णोत्पत्तिद्वितीयक्षणे शरीरक्रियया शरीरस्यैतद्देशाद्विभागः तेन च
पूर्वसंयोगनाशः तत्र तच्छरीरावच्छेदेन न वर्णनाशः किन्तु शरीराधिकरणवृत्तिप्र-
माद्यवच्छेदेनैवेति नावच्छेदकतायाः कार्यतावच्छेदकसम्बन्धत्वमंगीकृतम् ।
स्वोत्पत्त्यवच्छेदकजातीयतेति । मंगलावच्छेदकशरीरएव समाप्तिरिति न नि-
यमः अवयवोपचयादिना समाप्तिसमये मंगलावच्छेदकशरीरनाशात् अतो जा-
तीयतापर्यन्तानुधावनं जातिश्च एकक्षणवृत्तिपदार्थद्वयावृत्तित्वेन विशेषणीया तेन
जन्मान्तरीयशरीरस्यापि पृथिवीत्वादिना मंगलावच्छेदकशरीरसजातीयत्वेपि
न क्षतिः तादृशी च जातिः तत्तत्पुरुषीयतत्तज्जन्मीययावच्छरीरवृत्तिचैत्रत्वा-
दिजातिरेवेति नोक्तक्षतिः । यद्वा स्तुतिरूपमङ्गलस्य मीमांसकमते नित्यतया त-
दवच्छेदकत्वं शरीरस्य न संभवति किं तु प्राकट्यरूपतदुत्पत्तेरेवेति मीमांसकम-
तसंग्रहायैवोत्पत्तिपर्यन्तानिवेशनम् । यद्यपि स्वावच्छेदकजातीयेत्युक्तावपि न
दोष इत्युत्पत्तिप्रवेशवैयर्थ्यं तथापि विघ्नध्वंसस्याप्यनेनैव सम्बन्धेन हेतुत्वमिति
लाभायैवात्रोत्पत्तिप्रवेशः मंगलस्यानेन सम्बन्धेन हेतुत्वे विघ्नध्वंसस्याप्यनेन स-
म्बन्धेन हेतुत्वमिति लाभसम्भवात् । विघ्नध्वंसस्य तु कारणतावच्छेदकसम्बन्धे-
नोत्पत्तिप्रवेशो आवश्यकः अन्यथा जन्मान्तरीयसमाप्तेरपि विघ्नध्वंसफलत्वाप-

त्तेरिति मन्तव्यम् । पुत्रकामाधिकरणेति । पुत्रकामः पुत्रेष्ट्या यजेतेति विधौ पुत्रकामपदमधिकृत्य यो विचारस्तद्विरोध इत्यर्थः । स्वावच्छेदकावच्छिन्नेति । आस्तिकनास्तिकाभ्यां युगपद्यत्र ग्रन्थसमाप्तिः कृता तत्र नास्तिकीयसमाप्तेरपि आस्तिकीयमंगलजन्यविघ्नध्वंसाव्यवहितोत्तरक्षणोत्पत्तिकत्वेन तत्पूर्वमुक्तसम्बन्धेन कार्याधिकरणे मंगलविरहाद्व्यभिचार इत्यतः स्वावच्छेदकावच्छिन्नप्रतियोगिकत्वनिवेशः । नास्तिकसमाप्तौ व्यभिचारवारणाय द्वितीयसम्बन्धप्रवेशः । स्वोत्तरत्वं स्वाधिकरणक्षणध्वंसाधिकरणत्वमेव, तादृशक्षणोत्पत्तिकत्वं च नास्तिकसमाप्तिसाधारणमेवेत्यव्यवधाननिवेशेनैव नास्तिकसमाप्तिर्व्यावर्तनीया तच्चाव्यवधानं यदि स्वाधिकरणक्षणध्वंसाधिकरणक्षणध्वंसानधिकरणत्वं तदा आस्तिकीयसमाप्तेरप्यसंग्रहः स्वाधिकरणीभूतविघ्नध्वंसोत्पत्त्यधिकरणक्षणध्वंसाधिकरणतद्द्वितीयक्षणध्वंसानधिकरणत्वस्य समाप्त्युत्पत्तिक्षणे क्वाप्यसंभवात् । यदि च स्वध्वंसाधिकरणक्षणध्वंसानधिकरणत्वं तादित्युच्यते तदापि ध्वंसाप्रसिद्ध्या तादृशोभयसंबंधेन ध्वंसविशिष्टाप्रसिद्धिरेव । यत्तु स्वाधिकरणतत्क्षणध्वंसाधिकरणक्षणध्वंसानधिकरणत्वमेवाव्यवहितत्वं तच्च सर्वत्र तत्क्षणपदेन समाप्त्यव्यवहितपूर्वक्षणव्यक्तिमादाय समाप्तिक्षणे सूपपादमेव, नास्तिकशरीरे व्यभिचारवारणं तु स्वावच्छेदकावच्छिन्नप्रतियोगिकत्वदलेनैवेति कैश्चित् प्रलपितं, तदत्यन्तमसत् । आत्मन्युत्पन्नस्य विघ्नध्वंसस्य ध्वंसाभावेन तदीयभोगायतनजन्मांतरशरीरावच्छेदेनापि तदात्मनि सत्वस्यावश्यकत्वात् प्रथमदलेन नास्तिकसमाप्तिवारणासंभवात् । अन्यथा जन्मान्तरार्जितपुण्यपापादेरपि जन्मांतरीयशरीरावच्छेदेनासत्त्वापत्त्या तदवच्छेदेन भोगजनकता न स्यात् । न च स्वावच्छेदकेत्यस्य स्वोत्पत्त्यवच्छेदकार्थकत्वात् नोक्तदोष इति वाच्यम् । तथासति आस्तिकीयसमाप्तेरपि स्वोत्पत्त्यवच्छेदकावच्छिन्नप्रतियोगिकत्वाभावेनासंग्रहप्रसङ्गात् । न च स्वोत्पत्त्यवच्छेदकजातीयावच्छिन्नप्रतियोगिकत्वएव तात्पर्यमिति न कोपि दोष इति वाच्यम् । एवमपि निरुक्ताव्यवधाननिवेशे प्रयोजनविरहेण तद्वैयर्थ्यस्य दुरुद्धरत्वादिति चेत्, सत्यं, स्वोत्तरजन्मानुत्तरत्वमेव प्रकृते अव्यवहितत्वं जन्म च आद्यशरीरप्राणसंयोगः शरीरे आद्यत्वं च स्वसजातीयशरीरध्वंसानधिकरणत्वं जातिश्च पूर्वोक्तैव ग्राह्या ऽतो नाप्रसिद्धिः । एवं च नास्तिकीयसमाप्तेर्विघ्नध्वंसोत्तरजन्मोत्तरक्षणोत्पत्तिकत्वेनाव्यवधाननिवेशात्तद्वारणमव्याहतमेव । न च आस्तिकीयसमाप्तेरपि स्वोत्तरपुरुषांतरीयजन्मोत्तरक्षणोत्पत्तिकतया ऽसंग्रहो दुर्वार एवेति

कार्य्यतावच्छेदकत्वान्न व्यभिचार इति वाच्यं, कारणस्य कार्य्यतावच्छेदकत्वानुपगमात् । अत एव काशीमरणान्मुक्तिरिति श्रुत्यन्तर्गतपञ्चम्याः प्रयोजकत्वपरत्वोपवर्णनं ग्रन्थकृतां सङ्गच्छते । अन्यथा तत्रापि काशीमरणविशिष्टमुक्तिं प्रति काशीमरणहेतुत्वस्य निर्दुष्टतया तथोपवर्णनमसङ्गतं स्यात् । अथ "तमेव विदित्वा ऽतिमृत्युमेति नान्यः पन्था विद्यते ऽयनाये" ति श्रुत्या तत्त्वज्ञानस्य मुक्तिसामान्यं प्रति हेतुत्वं प्रतिपादितं तच्च काशीमरणस्य मुक्तिहेतुत्वे न संभवति काशीमरणजन्यमुक्तौ तत्त्वज्ञानस्य व्यभिचारप्रसङ्गादतः काशीमरणस्य न मुक्तिजनकत्वमपि तु तत्त्वज्ञानद्वारा मुक्तिप्रयोजकत्वमेवेति ग्रन्थकृतां तत्रत्यपञ्चम्याः प्रयोजकत्वपरत्वोपवर्णनं न तु कारणस्य कार्यतानवच्छेदकत्वात्तथोपवर्णनमिति चेदस्तु कारणस्य कार्य्यतावच्छेदकत्वमस्तु च पूर्वोक्तरीत्या मङ्गलजन्यविघ्नध्वंसविशिष्टसमाप्तित्वस्य कार्य्यतावच्छेदकत्वेन नास्तिकशरीरे व्याभिचारवारणम् । एवमपि भोगादिनाऽयविघ्नध्वंसपूर्वकसमाप्तौ क्लृप्तनियतपूर्ववृत्तिताकेन ध्वंसेनैव मङ्गलस्थलीयसमाप्त्युपपत्तेर्मङ्गलस्यान्यथासिद्धत्वं दुर्वारमेव । न च व्यापारेण व्यापारिणो नान्यथासिद्धिरिति वाच्यं, यत्र व्यापारिणः प्रमाणबोधितकारणतानिर्वाहाय व्यापारस्य कारणत्वं कल्प्यते यथा यागस्य

वाच्यम् । स्वाश्रयशरीरावच्छिन्नभोगाश्रयत्वदैशिकविशेषणत्वोभयघटितसामानाधिकरण्यसंबंधेन विघ्नध्वंसविशिष्टत्वेन जन्मनो विशेषणीयत्वात् । न चैवमपि यादृशग्रंथसमाप्त्यनंतरं ग्रंथकर्तुर्मुक्तिस्तादृशसमाप्तेरसंग्रह एव । स्वोत्तरस्वसमानाधिकरणजन्माप्रसिद्धेरिति वाच्यम् । स्वोत्तरचरमशरीरानुत्तरत्वस्यैवाव्यवधानपदार्थत्वेनांगीकरणीयत्वात् । चरमत्वं च स्वसजातीयशरीरप्रागभावानधिकरणत्वं, इत्थं च समाप्त्युत्तरं मुक्तिस्थलेपि स्वोत्तरचरमशरीरप्रसिद्ध्या नासंग्रहः । उत्तरत्वनिवेशनं च यत्र नास्तिकेन मंगलाचरणं विनैव ग्रंथांतरसमाप्तिः कृता तदनंतरं तच्छरीरिणैवास्तिको भूत्वा तदनन्तरजातविघ्नं मङ्गलाचरणेन नाशयित्वा ग्रन्थान्तरसमाप्तिः कृता तत्रत्यपूर्वसमाप्तौ व्यभिचारवारणायैवेति कारणस्य कार्यतानवच्छेदकत्वे प्राचां संमतिमाह । अत एवेति । कारणस्य कार्यतावच्छेदककोटिप्रवेशांगीकारेपि काशीमरणान्मुक्तिरित्यत्र पञ्चम्याः प्रयोजकत्वार्थकत्वोपवर्णनमावश्यकं तथा च कारणस्य कार्यतानवच्छेदकत्वेन प्राचां संमतिरित्याशयेन शंकते । अथेति । कारणस्य कार्यतावच्छेदककोटिप्रवेशसंभवेपि समाप्तिं प्र-

समाप्तिस्तु बुद्धिप्रतिभादिकारणकलापात्। न चैवं स्वतः सि-

स्वर्गहेतुतानिर्वाहार्थमपूर्वं तत्रैव व्यापारेण व्यापारिणो नान्यथासिद्धिः। अत एव काशीमरणस्य तत्त्वज्ञानेन मुक्तावन्यथासिद्धत्वात् प्रयोजकत्वपरतया श्रुतिसमर्थनं सङ्गच्छते। प्रकृते च प्रतिबन्धकाभावस्य कार्यमात्रे हेतुतया मङ्गलकारणतां विनापि क्लृप्ततया मङ्गलस्य अन्यथासिद्धत्वं दुष्परिहर- मेवेति विघ्नध्वंसस्य द्वारत्वमिच्छतां प्राचां मतेपि विघ्नध्वंसस्य कार्यत्वा- वश्यकतया विघ्नो निवर्त्यतामिति कामनया मङ्गलाचरणेन च विघ्नध्वंस एव फलमिति वदतां चिन्तामणिकृतां मतमाह। नाव्यास्त्विति। विघ्नध्वंस एवेत्येवकारेण समाप्तिव्यवच्छेदः। फलं वृत्त्युद्देश्यम्। ननु समाप्तिस्तर्ह्या- कस्मिकी स्यादत आह। समाप्तिस्त्विति। बुद्धिर्ज्ञानं प्रतिभा तद्विशेषः स्फूर्त्याख्यः, प्रतिभादीत्यादिना विघ्नसंसर्गाभावपरिग्रहः अनयैव रीत्या कारीरीष्टिस्थलेप्यवग्रहनिवृत्तिरेव फलं वृष्टिस्तु स्वकारणादेवेति बोध्यम्। एवं मङ्गलस्य विघ्नध्वंसं प्रति जनकत्वे। स्वतःसिद्धविघ्नविरहवतेति। वि-

---

तिं मंगलस्य न हेतुतासंभवः अन्यथासिद्धत्वादित्याशयेन समाधत्ते। एवमपीति। विघ्नध्वंसस्य कार्यतावश्यकतयेति। तथा च प्राचीनमते समाप्तौ विघ्नध्वंसे च मंगलकार्यत्वं कल्पनीयमिति गौरवमिति भावः। विघ्नो मे निवर्त्ततामिति कामनयेति सावधारणोयं निर्देशः अन्यथा विघ्नध्वंसद्वारैव समाप्तेर्मंगलतया स- माप्तिकामनाधीनविघ्नध्वंसकामनाया अपि मंगलाचरणप्रयोजकतया विघ्न- ध्वंसकामनया मंगलाचरणस्य प्रकृतानुपयोगप्रसंगात्। अथ वा, ननूभयोर्मंग- लकार्यत्वे गौरवेपि विघ्नध्वंसस्यैव मंगलफलत्वं विघ्नध्वंसकामनया मंगलान- नुष्ठानान्न संभवति यस्य यत्फलत्वं तत्कामनया तदनुष्ठाननियमादित्याशंकां निराकुरुते, विघ्नो मे निवर्ततामित्यादिना। ननु विघ्नध्वंस एव मंगलफल- मिति मूलोक्तिरयुक्ता फलपदस्य जन्यार्थकतया मंगलध्वंसस्यापि मंगलजन्यतया एवकारासंगतिरित्याशंकां निराकुर्वन् फलपदं व्याचष्टे। फलमिति। आकस्मि- कीति। यत्किंचित्कारणानियम्येत्यर्थः। नन्वेवं करीरीयागस्यापि वृष्टिः फलं न स्यात् यागेनावग्रहनिवृत्तौ स्वकारणादेव वृष्टिसंभवादित्याशंकामिष्टापत्त्या परिहरति। अनयैवेति। अवग्रहो वृष्टिप्रतिबंधको दुरितविशेषः। श्रुतेः कारण- ताबोधकत्वमिति। केषांचिन्मते शाब्दी भावना केषांचिदपूर्वं न्यायमते त्विष्टसा-

द्धविघ्नविरहवता कृतस्य मङ्गलस्य निष्फलत्वापत्तिरिति वा-

द्धात्यन्ताभाववतेत्यर्थः। ननु निष्फले प्रवृत्तिरेव कथमत आह । विघ्नश-ङ्कयेति। संशयनिश्चयसाधारणविघ्नज्ञानमेव प्रवर्त्तकमिति भावः। तदाच-रणात्, मङ्गलाचरणात्। ननु विघ्नसंशये मङ्गलाचरणमेवासिद्धमित्यत्राह । तथैवेति। शिष्टाचारादिति। विषयतासम्बन्धेन मङ्गलइति शेषः । ननु निर्विघ्नपुरुषानुष्ठितमङ्गलस्थले ऽन्वयव्यभिचारेण विघ्नध्वंसं प्रति मंगलस्य कारणता बाधिता तथा च बाधितार्थबोधकत्वाद्वेदस्याप्रामाण्यमिति श्रुतेः कारणताबोधकत्वमंगीकर्तुर्मते शङ्कां निरस्यति। न चेति। तस्य, निर्विघ्नपु-रुषानुष्ठितमंगलस्य। तद्बोधकेति। मंगलविघ्नध्वंसयोः कार्यकारणभावबोध-केत्यर्थः। सति विघ्नइति। तथा चोपदर्शितस्थले प्रतियोगिरूपकारणाभावेन विघ्नध्वंसरूपकार्यानुदयोपपत्तौ कारणतायाः अबाधितत्वेन न कारणता-बोधकवेदाप्रामाण्यमिति भावः। अत एव, नाशं प्रति प्रतियोगिनः कार-णत्वादेव। तद्बोधकवेदाप्रामाण्यमिति। प्रायश्चित्तस्य पापनाशकत्वबोधक-वेदाप्रामाण्यमित्यर्थः। ननु मंगलं न विघ्नध्वंसे कारणं विनायकस्तवपाठा-दिजन्यविघ्नध्वंसे व्यभिचारात् विनायकस्तवस्य मङ्गलत्वेपि तदनुकूलकं-ण्ठाभिघातरूपस्य तत्पाठस्य मंगलत्वाभावात्। नच पाठकतासम्बन्धेन विना-

---

धनत्वं तथाच मंगले विघ्नध्वंसकारणताया बाधितत्वेन शिष्टाचारानुमितायाः विघ्नध्वंसकामो मंगलमाचरेदिति श्रुतेरप्रामाण्यापत्तिः न्यायमते तत्र विधिना मंगले विघ्नध्वंसकारणताया एव प्रत्येतव्यत्वादिति भावः । ननु सति विघ्ने तन्नाशस्यैव वेदबोधितत्वादिति मूलमसंगतं स्वर्गकामो यजेतेत्यादिवद्विघ्नध्वं-सइत्यादावपि विघ्नध्वंसकारणत्वमेव विध्यर्थो वाच्यः न तु सति विघ्न इत्यपि तद्बोधकपदाभावात् अतस्तन्मूलतात्पर्यमाह । तथाचेति । सति विघ्ने इति । मूले मंगलादिति शेषः। तथा च केवलदंडाद् घटानुत्पत्तावपि दंडो घटकारणमि-ति वाक्यस्य नाप्रामाण्यं सर्वदा दण्डे घटाव्यवहितपूर्वत्वस्य तात्पर्याविषयत्वात् किं तु दण्डेतरयावद्घटकारणसत्वे दण्डे घटाव्यवहितपूर्वत्वमेव तात्पर्यविषयस्तद्वत्प्र-कृतेपीति मूलाशयः । शमं यांतीत्यादिनेति । आदिना गणेशस्तवपाठत इत्य-स्य संग्रहः स्तवपाठस्य विघ्नध्वंसकारणतायास्तादृशवाक्यबोधितत्वेपि पाठजन्य-विघ्नध्वंसे मंगलस्य व्यभिचारो दुर्घट एव स्तुतिरूपमंगलस्य पाठकतासम्बन्धेन

च्यम् । इष्टापत्तेः, विघ्नशङ्कया तदाचरणात् तथैव शिष्टाचारात् । न च तस्य निष्फलत्वे तद्बोधकवेदाप्रामाण्यापत्तिरिति वाच्यम् । सति विघ्ने तन्नाशस्यैव वेदबोधितत्वात् । अत एव पापभ्रमेण कृतस्य प्रायश्चित्तस्य निष्फलत्वेपि न तद्बोधकवेदाप्रामाण्यम् । मङ्गलं च विघ्नध्वंसविशेषे कारणम् । वि-

---

यकस्तवपाठ एव विघ्ननाशकः स च मंगलमेवेति न व्यभिचार इति वाच्यं, "सर्वे विघ्नाः शमं यान्ति गणेशस्तवपाठत" इत्यादिना तत्पाठस्यापि विघ्ननाशकत्वबोधनात् । प्रायश्चित्तजन्ये विघ्नध्वंसे व्यभिचाराच्चेत्यत आह । मंगलं चेति । स्तवपाठादिरित्यादिना प्रायश्चित्तपरिग्रहः । तथा च मंगलस्य स्वाव्यवहितोत्तरक्षणोत्पत्तिकत्वसम्बन्धेन मंगलविशिष्टविघ्नध्वंसत्वं विजातीयविघ्नध्वंसत्वं वा कार्यतावच्छेदकम् । एवं विनायकस्तवपाठादेरुपदर्शितसम्बन्धेन विनायकस्तवपाठादिविशिष्टविघ्नध्वंसत्वं वा विजातीयविघ्नध्वंसत्वं वा कार्यतावच्छेदकमिति न व्यभिचार इति भावः । ननु विघ्नध्वंस एव यदि मंगलस्य फलं तदा समाप्तिकामस्य मंगले प्रवृत्तिर्न स्यादतः समाप्तिसाधनविघ्नध्वंससाधनत्वान्मंगले प्रवृत्तिर्वाच्या तच्च न संभवति स्वतःसिद्धविघ्नविरहस्थले व्यभिचारेण विघ्नध्वंसस्य समाप्तिसाधनत्वाभावादिति शङ्कां

कार्याधिकरणे वृत्तेरित्यर्थः । स्थलान्तरे व्यभिचारं दर्शयति । प्रायश्चित्तजन्येति । विशेषपदार्थमेव प्रकटयन्नाह । तथाचेति । लाघवादाह । विजातीयेति । प्रवृत्तिर्न स्यादिति । यद्धि यस्य फलं भवति तत्कामस्यैव तत्र प्रवृत्तिनियमादिति भावः । प्रवृत्तिर्वाच्येति । तृप्तिकामस्य तृप्तिसाधने पाके प्रवृत्तिरेवेति शेषः । व्यभिचारेणेति । व्यतिरेकव्यभिचारेणेत्यर्थः । संसर्गाभावत्वेन संसर्गाभावस्येति । संसर्गाभावत्वेन संसर्गाभावत्वावच्छिन्नस्येति पर्यवसितार्थः । इदं च विवरणं संसर्गाभावस्य ध्वंसत्वादिना कारणत्वेपि । न व्यभिचारनिरास इति । यथाश्रुतमूलवाक्यस्योक्तशंकानिरासकत्वादिति बोध्यम् । ननु तत्तद्विघ्नाभावानां यदि विघ्नसंसर्गाभावत्वेन हेतुता तदा यत्किंचिद्विघ्नसत्वे विघ्नप्रतियोगिकसंसर्गाभावस्य सत्वेन समाप्त्यापत्तिः यदि विघ्नत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकसंसर्गाभावत्वेन हेतुता तदा ध्वंसप्रागभावयोर्न हेतुता तयोस्सामान्यधर्मा-

घ्नध्वंसविशेषे च विनायकस्तवपाठादिः, क्वचिच्च विघ्नात्यन्ताभाव एव समाप्तिसाधनं प्रतिबन्धकसंसर्गाभावस्यैव कार्यजनकत्वात्। इत्थं च नास्तिकादीनां ग्रन्थेषु जन्मान्तरीयमङ्गलजन्यदुरितध्वंसः स्वतःसिद्धविघ्नात्यन्ताभावो वास्ती-

---

निरस्यति। क्वचिदिति। नन्वेवमननुगमोतोनुगतेन रूपेण कारणत्वे बीजमाह। प्रतिबन्धकेति। संसर्गाभावस्य, संसर्गाभावत्वेन संसर्गाभावस्य, तथाच विघ्नसंसर्गाभावत्वेन हेतुत्वान्नपूर्वोक्तव्यभिचार इति भावः। अत्र च तत्तद्विघ्नाभावत्वेन हेतुता न तु विघ्नाभावकूटत्वेन विघ्नप्रागभावादीनामेकत्रासंभवेन समाप्तिर्न स्यादिति बोध्यम्। यत्र च मंगलं विनापि समाप्तिस्तत्र विघ्नध्वंसाभाववति समाप्तेर्दर्शनाद् व्यतिरेकव्यभिचारमाशङ्क्य निषेधति। इत्थं चेति। दुरितध्वंसकल्पने तज्जनकीभूतमंगलकल्पने च गौरवादाह। स्वतःसिद्धेति। यत्र मंगले सत्यपि न समाप्तिस्तत्र मंगलाद्विघ्नध्वंसो भवत्येव समाप्त्यभावस्तु विघ्नभूयस्त्वात्तन्मंगलानन्तरोत्पन्नाद्विघ्नाद्वेत्यवधेयम्। अथ समाप्तिविघ्नध्वंस-

---

वच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वानंगीकारात् यदि च विघ्नप्रतियोगिकसंसर्गाभावकूटत्वेन हेतुता तदा क्वापि समाप्तिर्न स्यात् ध्वंसप्रागभावादीनामेकदा एकत्रासत्वेन कूटाधिकरणत्वस्य कदाप्यसम्भवादित्याशङ्कां परिहर्तुमाह । अत्र चेति । तत्तद्विघ्नाभावत्वेनेति । तत्तद्विघ्नप्रतियोगिकसंसर्गाभावत्वेनेत्यर्थः । तेन भेदमादाय न विघ्नसत्वेपि समाप्त्यापत्तिः । न चैवमपि विघ्नसत्वे समाप्त्यापत्तिर्दुर्वारा तत्तद्विघ्नव्यक्तेरपि द्वित्वादिना ऽत्यंताभावरूपसंसर्गाभावसत्वादिति वाच्यम् । तत्तद्विघ्नत्वेतरधर्मानवच्छिन्नतत्तद्विघ्ननिष्ठप्रतियोगिताकसंसर्गाभावत्वेनेत्यर्थविवक्षयोक्तदोषप्रतीकारसम्भवात् । ध्वंसप्रागभावयोरपि विशेषधर्मावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वांगीकारे तु तत्तद्विघ्नत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकसंसर्गाभावत्वेनेत्यर्थकरणेपि न क्षतिरिति मन्तव्यम् । विघ्नध्वंसाभाववतीति । विघ्नसंसर्गाभावसामान्याभाववतीत्यर्थः । अन्यथा यथाश्रुते विघ्नध्वंसाभाववत्यपि विघ्नात्यन्ताभावसम्भवेन विघ्नसंसर्गाभावत्वेन हेतुत्वे व्यतिरेकव्यभिचारासम्भवेनाऽसंलग्नकतापत्तेः । तथा च यत्र मङ्गलं विनैव समाप्तिस्तत्र विघ्ननाशकमङ्गलासत्वेन विघ्नस्य व्यतिरेकव्यभिचारो दुर्वार एवेति भावः । ननु यत्र सत्यपि मङ्गले न समाप्तिर्दृश्यते तत्र मङ्गलाद्विघ्नध्वंस एव जात इत्यवश्यमङ्गीकरणीयं अन्य-

योराकाशात्मनिष्ठयोः कथं कार्यकारणभाव इति चेदुच्यते । स्वप्रतियोगिप्रयोजकत्वसम्बन्धेन चरमवर्णध्वंसरूपसमाप्तिं प्रति विशेषणतासम्बन्धेन विघ्नसंसर्गाभावत्वेन हेतुत्वमिति । वस्तुतस्तु आहुरित्यनेन सूचितामन्यथासिद्धिं प्रकटयति । क्वचिच्चेति । विघ्नात्यन्ताभाव एवेत्येवकारेण विघ्नध्वंसस्य तद्द्वारकमंगलस्य च व्यवच्छेदः । समाप्तिसाधनं समाप्त्यव्यवहितपूर्ववर्तितया निश्चितः तथा च तेनैव मङ्गलस्थलीयसमाप्तिनिर्वाहे मङ्गलस्य तज्जन्यविघ्नध्वंसस्य चान्यथासिद्धिः । ध्वंसप्रागभावयोरत्यन्ताभावेन विरोधे मानाभावात् । ध्वंसस्थलेपि अत्यन्ताभावसत्वादिति भावः । नन्वन्योन्याभावभिन्नाभावत्वेनैव लाघवाद्धेतुतास्त्वत आह । प्रतिबन्धकसंसर्गेति । प्रतिबन्धकसत्वेपि सम्बन्धान्तरावच्छिन्नाभावस्य सत्वात्कार्योत्पादवारणाय तत्तत्संसर्गावच्छिन्नप्रतियोगिताकाभावत्वेनैव हेतुत्व

था तत्तद्विघ्नसंसर्गाभावानां सत्वेन समाप्तिविरहस्योपपादयितुमशक्यत्वात्तथा चान्वयव्यभिचारेण मङ्गलस्य विघ्नध्वंसफलकत्वं न शक्यते वक्तुमित्याशङ्कां निराकुरुते । यत्र चेति । विघ्नभूयस्त्वादिति । ननु मङ्गलादनन्तरोत्पन्नविघ्नादपि तत्र समाप्त्यभावसम्भवेन नानाविघ्नव्यक्तीनां तत्कारणीभूतप्रागभावादीनां च कल्पने गौरवमतस्तथैवाह । मङ्गलानन्तरेति । स्वप्रतियोगिप्रयोजकत्वेति । स्वप्रतियोगिचरमवर्णानुकूलकृतिमत्वसम्बन्धेनेत्यर्थः । न च स्वप्रयोजकत्वसम्बन्धेनेत्येव कुतो नोक्तं जीवात्मनि स्वानुकूलकृतिमत्वासम्भवेपि स्वजनकचरमवर्णजनककृतिजनकत्वरूपस्य स्वप्रयोजकत्वस्य जीवात्मनि सम्भवादिति वाच्यं, निरुक्तप्रयोजकत्वस्य नानाजनकताघटितत्वेन गौरवादिति भावः । क्वचिच्चेत्यादि प्रकरणान्तरेण व्याचष्टे । वस्तुतस्त्वित्यादिना । समाप्तिसाधनमित्यस्य समाप्तिकारणमित्यर्थकत्वे क्वचिदित्यस्यासङ्गतिः तत्तद्विघ्नसंसर्गाभावत्वेन हेतुताया व्यवस्थापिततया सर्वत्रैवाभावत्रयस्यापि कारणत्वात् नियतपूर्ववर्तितावच्छेदकधर्मवत्वस्यैव कारणतारूपत्वादतस्तत्पदं व्याचष्टे । समाप्त्यव्यवहितेति । ननु मङ्गलाद्विघ्नध्वंसस्थले ध्वंसप्रागभावाभ्यामत्यन्ताभावस्य विरोधात् विघ्नात्यंताभावस्यैवासत्वेन कथं तेन विघ्नध्वंसस्यान्यथासिद्धिरित्यत आह । ध्वंसप्रागभावेत्यादि । अन्योन्याभावभिन्नाभावत्वेनेति । सर्वत्र विघ्नात्यन्ताभावसत्वेपि न विघ्नात्यन्ताभावत्वेन हेतुता सम्भवति विघ्नसंसर्गाभावत्वापेक्षया नित्यत्वघटितस्य तस्य गुरुत्वात् सति च लघुधर्मे गुरुधर्मस्य कारणता-

स्य वाच्यत्वेन न ध्वंसस्य हेतुता तस्य संसर्गावच्छिन्नत्वे मानाभावादिति भावः। दुरितध्वंसः दुरितध्वंससामग्रीप्रयुक्तः स्वतःसिद्धो दुरितकारणाभावयुक्तः। एतेन विघ्नध्वंसस्य तदत्यन्ताभावस्य वा समाप्तिहेतुताविचारस्याप्रकृततया तद्व्यवस्थापने प्रकृतानुपयोगः। एवं प्रतिबन्धकाभावकूटस्य हेतुत्वे ऽतीतानागतप्रागभावध्वंसयोर्युगपदेव स्थानासंभवेनैकदा कूटाप्रसिद्धिः पूर्वोक्तरीत्या तत्तत्संसर्गावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वस्य प्रतिबन्धकाभावविशेषणत्वेन ध्वंसप्रागभावयोरसंग्रहश्चेति दूषणानि निरस्तानि उक्तरीत्याप्र-

---

वच्छेदकत्वानङ्गीकारात् तथा चायातमेव त्रयाणामपि कारणत्वमिति भावः। तत्तत्संसर्गेति। प्रतिबन्धकतावच्छेदकसंसर्गेत्यर्थः। वाच्यत्वेनेति। तथा च प्रतिबंधकसंसर्गाभावस्येति मूलस्य प्रतिबन्धकतावच्छेदकसंसर्गावच्छिन्नप्रतियोगिताकाभावस्येत्यर्थ इति भावः। मानाभावादिति। समवायेन घटाधिकरणे संयोगेन घटो नास्ति संयोगेन घटाधिकरणे समवायेन घटो नास्तीति प्रतीत्युपपत्तये हि संयोगसमवायसम्बन्धावच्छिन्नघटाभावयोर्भेदोपपत्तये अत्यन्ताभावप्रतियोगितायां सम्बन्धावच्छिन्नत्वमङ्गीक्रियते ध्वंसे च तादृशयुक्त्यसम्भवेन संसर्गावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वमप्रामाणिकमेवेति भावः। नन्वेवं विघ्नध्वंसस्याकारणत्वे दुरितध्वंसः स्वतःसिद्धविघ्नात्यन्ताभावो वेत्याद्यग्रिमग्रन्थासङ्गतिरित्यतो दुरितध्वंसपदं व्याचष्टे। दुरितध्वंससामग्रीति। अत्यन्ताभावस्य नित्यत्वेपि प्रतियोगिसत्वदशायामत्यन्ताभावसम्बन्धाभावेनाधिकरणसम्बन्धात्यन्ताभावे दुरितध्वंससामग्रीप्रयुक्तत्वमिति भावः। द्वितीयव्याख्यानादरणे स्वयमेव बीजं प्रकटयति। एतेनेति। ननु मङ्गलस्य विघ्नध्वंसफलकत्वे समाप्तिकामनया तत्र प्रवृत्तिः समाप्तिजनकविघ्नध्वंसजनकत्वेनैवोपपादनीया। विघ्नध्वंसस्य समाप्तिहेतुत्वं च व्यभिचारेणासम्भवदुक्तिकमित्याशङ्कायां कचित्वेत्यादिग्रन्थस्यावतारितत्वेन न प्रकृतानुपयोग इत्यतो दूषणान्तरमाह। एवमिति। ननु प्रतिबन्धकसंसर्गाभावकूटत्वेन न हेतुतामङ्गीकुर्मो येनाप्रसिद्धिः स्यात् अपि तु तत्तद्विघ्नसंसर्गाभावत्वेनेत्युक्तमेवेत्याशङ्क्य दूषणान्तरमाह। पूर्वोक्तेति। द्वितीयव्याख्यानेपि तद्दोषनिवारणे हेतुमाह। उक्तरीत्येति। प्रतिबन्धकाभावस्येति। प्रतिबन्धकतावच्छेदकसम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताकतत्तत्प्रतिबन्धकाभावत्वेनेत्यर्थः। यत्तदोर्नित्यसम्बन्धात्प्रकृतश्लोके यत्पदाभावात्कथं सङ्गतिरिति हृद्याशङ्क्य प्रकृते तच्छब्दस्य प्रसिद्धार्थकतया न यत्पदार्थापेक्षेति समाध-

तस्मै कृष्णाय नमः
संसारमहीरुहस्य बीजाय ॥ १ ॥

ति न व्यभिचार इत्याहुः ॥ संसारमहीरुहस्य बीजायेति ।

तिबन्धकात्यन्ताभावस्यैव कार्यमात्रे हेतुत्वादिति । मूले नूतनेत्यादि । नूतनो यो जलधरो मेघस्तस्य रुचिरिव रुचिर्यस्य तस्मै । एतेन यथा नूतनजलधरः शीघ्रं वृष्टिप्रदस्तथायमपि स्वाभिलषितफलप्रद इति सूचितम् । नमस्कार्यस्य भगवतः सन्तुष्टतां सूचयितुमाह । मूले गोपेति । गोपानां वधूव्यः युवत्यः स्त्रियस्तासां दुकूलानि वस्त्राणि तेषां चौरायेत्यर्थः । तस्मै इति । तच्छब्दः सामान्यतः सकलजनप्रसिद्धत्वसूचनाय,अनेन भगवतो नमस्कारप्रकारीभूतापकर्षावधित्वमुक्तं तदयुक्तं भगवति मानाभावादित्याशङ्क्य नैयायिकमतेनेश्वरसाधकानुमानसूचनायाह । संसारेति । संसारस्य महीरुह इति षष्ठीतत्पुरुषभ्रमं व्यावर्तयितुं कर्मधारयमाह मुक्तावल्यां, संसार एवेति ।

से । यच्छब्द इति । नमस्कारप्रकारीभूतेति । स्वापकर्षबोधानुकूलव्यापारो नमःशब्दार्थः अपकर्षान्वय्यवधित्वं कृष्णपदोत्तरचतुर्थ्यर्थ इति भावः । यद्यप्यवधित्वस्यापादानतारूपतया तदर्थिका पञ्चम्येव न तु चतुर्थी तथापि क्रियान्वय्यवधित्वस्यैवापादानरूपतया नात्र पञ्चमीप्रसक्तिः परन्तु निरुक्तापकर्षावधित्वविवक्षायां नमःस्वस्तीत्यादिसूत्रेण चतुर्थ्येव विहितेति भावः । एवं च श्रीकृष्णावधिकस्वापकर्षबोधानुकूलो मदीयो व्यापार इत्युक्तबोधः उच्चारयितृव्यापारस्यैव नमश्शब्दार्थत्वात् । यद्यप्येवं सति नारायणं नमस्कृत्येत्यादावपि नारायणपदोत्तरं चतुर्थ्येवापेक्षिता न द्वितीया करोतिकर्मत्वस्य नारायणे ऽसम्भवेन नमःपदार्थस्यैव तत्कर्मतया नमःशब्दार्थघटकापकर्षावधित्वस्यैव द्वितीयया बोधनीयत्वात् तथापि तत्र लक्षणया नमस्कारानुकूलकृतिपर्यन्तः करोत्यर्थः नमःपदं तात्पर्यग्राहकमतो नमःपदयोगाभावान्न चतुर्थी । अपकर्षावधिनिरूपितापकर्षनिष्ठप्रकारतानिरूपितावधित्वनिष्ठप्रकारतानिरूपितप्रकारितारूपा विषयतैव द्वितीयार्थः । अत एव नमःपदस्य सार्थकत्वविवक्षया 'स्वयंभुवे नमस्कृत्य' 'ब्रह्मणे ऽमिततेजसे' इत्यादौ चतुर्थ्येव न द्वितीयेति मन्तव्यम् । षष्ठीतत्पुरुषभ्रममिति । सकलप्रपञ्च-

संसार एव महीरुहो वृक्षस्तस्य बीजाय निमित्तकारणाये-त्यर्थः। एतेन ईश्वरे प्रमाणं दर्शितं भवति। तथाहि यथा घटादिकार्यं कर्तृजन्यं तथा क्षित्यंकुरादिकमपि, न च तत्क-

---

बीजत्वं समवायिकारणत्वं तच्चेश्वरे बाधितमत आह। निमित्तेति। नन्वीश्वरे नमस्काररूपं मङ्गलाचरणमयुक्तं ईश्वरे मानाभावात् नहि तत्र प्रत्यक्षं प्रमाणमरूपिद्रव्यत्वेन बाह्यप्रत्यक्षाविषयत्वात् नापि मानसं परात्मनः परेण मनसा प्रत्यक्षवारणायात्मप्रत्यक्षं प्रति परात्मव्यावृत्तविजातीयमनःसंयोगत्वेन हेतुत्वस्यावश्यकतया ईश्वरे तस्याभावात्। न च द्यावाभूमी जनयन्नित्यादिश्रुतिरेव प्रमाणं श्रुतीनामीश्वरोच्चरितत्वेन प्रामाण्यादीश्वरसन्देहे श्रुतिप्रामाण्यस्यापि सन्दिग्धत्वात् अत आह। एतेनेति। प्रमाण,मनुमानरूपं प्रमाणम्। तथा क्षित्यङ्कुरादिकमपीति। नन्वत्र किं पक्षतावच्छेदकं न तावत् क्षितित्वं अङ्कुरादेरपि क्षितित्वेन पृथक् तदुपादानवैयर्थ्यात्। किं च क्षितित्वसामानाधिकरण्येन साध्यसिद्धेरुद्देश्यत्वे दृष्टान्ते घटादौ अंशतः सिद्धसाधनम्। अवच्छेदकावच्छेदेन तथात्वे परमाणौ बाधः जन्यक्षितित्वस्य प-

---

हेतोरीश्वरस्य महीरुहबीजत्वमात्रकथनस्यानुचितत्वेन षष्ठीतत्पुरुषस्य भ्रममूलकत्वमिति भावः। समवायिकारणमिति। वृक्षादिसमवायिकारणएव वृक्षादेर्बीजव्यवहारादिति भावः। यद्यपि बीजं वृक्षादेर्न समवायिकारणं बीजनाशानन्तरमेव तदवयवैरंकुरारम्भात् तथापि समवायिकारणत्वमपि समवायिकारणावयवकत्वमेव विवक्षितमतो नासङ्गतिः। ईश्वरे पूर्वोक्तप्रमाणाभावमेव व्युत्पादयन्नाह। नहीति। लिङ्गाभावादिति। ईश्वरसाधकलिङ्गाभावादित्यर्थः। उपमानस्य शक्तिमात्रसाधकत्वेन तन्निराकरणं न कृतमित्यवधेयम्। तथा क्षित्यंकुरादिकमपीति। मूले क्षित्यंकुरादीनां पक्षत्वं सूचितं क्षित्यंकुरादावनुगतं पक्षतावच्छेदकं किमित्याशङ्कते। नन्वत्रेति। अङ्कुरादेरपीति। तथा च क्षितित्वस्यैव पक्षतावच्छेदकत्वे अङ्कुरस्यापि क्षितित्वेनांकुरादेः पृथगुपादानमनर्थकमिति भावः। नन्वत्र क्षितिपदं न पृथिवीत्वजात्यवच्छिन्नपरं येनांकुरादेरुपादानं व्यर्थं स्यात् अपि तु भूमण्डलपरमेव तथा च भूमण्डलाङ्कुरादीनां सर्वेषां पक्षत्वलाभे सर्वानुगतं पक्षतावच्छेदकं किमित्याशङ्कायां पृथिवीत्वमेव तथेत्युक्तौ नाङ्कुरादेः पृथगुपादानवैयर्थ्यमत आह। किं चेति। अवच्छेदकावच्छेदेनेति। तथात्वे,

क्षतावच्छेदकत्वे परमते जन्यपदव्यावृत्त्यसिद्धिस्तन्मते ऽजन्यक्षितेरभावात् जन्यत्वस्यैव तथात्वसंभवेन पक्षतावच्छेदककोटौ क्षितित्वस्य व्यर्थत्वाच्च । न च तदपि संभवति पक्षतावच्छेदकहेत्वोरैक्यप्रसङ्गादिति चेन्न । स्वरूपसम्बन्धविशेषरूपकार्यत्वस्यैव पक्षतावच्छेदकत्वात् प्रागभावप्रतियोगित्वरूपकार्यत्वस्यैव हेतुत्वेन तयोरैक्याभावात् साध्यं च न स्वोपादानगोचरापरोक्षज्ञानचिकीर्षाकृतिजन्यत्वं कार्यमात्रं प्रति कृतेरेवान्वयव्यतिरेकाभ्यां हेतुत्वेन तज्जनकज्ञानचिकीर्षयोस्तत्रान्यथासिद्धत्वेन तत्त्रितयजन्यत्वरूपसाध्यस्य तत्र बाधात् दृष्टान्तपक्षसाधारणस्य स्वत्वस्यैकस्याभावेन तद्घटितस्वोपादानगोचरेत्यादिसाध्यस्यासंभवात् कृतित्वापेक्षयोपादानगोचरकृतित्वस्य गौरवेण जनकतावच्छेदकत्वाच्च । किं तु विशेष्यतासम्बन्धावच्छिन्नकृतित्वावच्छिन्नकारणतानिरूपितसमवायसम्बन्धावच्छिन्नकार्यत्वं तेनादृष्टद्वारास्मदीयकृतिजन्यत्वस्य पक्षे सत्वेपि न सिद्धसाधनम् । य-

---

साध्यसिद्धेरुद्देश्यत्वे इत्यर्थः । तथा चावच्छेदकावच्छेदेनानुमितौ सामानाधिकरण्येन साध्यसिद्धेरप्रतिबन्धकतया न सिद्धसाधनमिति भावः । परमते । चार्वाकमतइत्यर्थः । जन्यपदेति । तैरप्रत्यक्षत्वेन नित्यपृथिव्यनङ्गीकारादिति भावः । ननु पक्षतावच्छेदककोटिप्रविष्टविशेषणानां सर्वमतेन प्रयोजनमपेक्षितमिति नियमस्तथा च नित्यपृथिव्यां बाधवारकतयैव जन्यपदं सार्थकमित्यत आह । जन्यत्वस्यैवेति । नन्वस्तु जन्यत्वमेव पक्षतावच्छेदकं किं नः छिन्नमत आह । तदपीति । ऐक्यप्रसङ्गात् । ननु पक्षतावच्छेदकहेत्वोरैक्ये को दोषः । न च व्याप्तिग्रहदशायामेव पक्षतावच्छेदकीभूतहेतौ साध्यसामानाधिकरण्यसिद्धेन सिद्धसाधनमेव दोष इति वाच्यम् । हेतुः साध्यसमानाधिकरण इति व्याप्तिग्रहस्य हेतुमान्साध्यवानित्यनुमितितो भिन्नाकारत्वात् समानाकारकसिद्धेरेवानुमितिप्रतिबन्धकत्वात् अवच्छेदकावच्छेदेन साध्यसिद्धेरुद्देश्यत्वे सामानाधिकरण्यमात्रावगाहिसिद्धेरप्रतिबन्धकत्वात् । यद्यप्यवच्छेदकावच्छेदेन अनुमितौ सामानाधिकरण्यावधिकं पक्षतावच्छेदकव्यापकत्वमेव साध्ये भासते व्याप्तिज्ञानेपि साध्ये हेतुव्यापकत्वं भासतएवेति तुल्यं तथापि व्याप्तिग्रहे व्यापकत्वं प्रकारतयैवानुमितौ तु साध्योपसंसर्गघटकतया भासतइति भेदाच्चेति चेन्न । उद्देश्यतावच्छेदकविधेययोरैक्येनोपनयवाक्याच्छाब्दबोधानुपपत्तेरेव दोषत्वात् । न च नवीनमते विधेयांशे ऽधिकावगाहिनः शाब्दबोधस्योपगमेन पक्षतावच्छेदकहेत्वोरे-

क्येपि साध्यव्याप्यहेतुमान्पक्ष इत्याकारकस्योपनयजन्यशाब्दबोधस्य नानुपपत्तिरिति वाच्यम् । प्राचीनैरुदाहरणवाक्यादेव व्याप्तिलाभादुपनयेनापि तत्प्रतिपादने पौनरुक्त्यमिति पक्षे हेतुमत्तामात्रमेवोपनयेन बोधनीयम् । तथा चायमित्युपनयवाक्यस्य हेतुमान्पक्ष इत्येवार्थ इत्यङ्गीकारात्तन्मतानुसारेणैव पक्षतावच्छेदकहेत्वोरैक्यादिति दूषणाभिधानादिति ध्येयम् । स्वरूपसम्बन्धरूपेति । यद्यपि स्वरूपसम्बन्धरूपवाक्यताव्यक्तीनां तत्तद्व्यक्तिमात्रपर्यवसन्नत्वेन नानुगतपक्षतावच्छेदकलाभस्तथाप्यन्यतमत्वेनानुगतीकृतानां पक्षतावच्छेदकत्वमिति भावः । प्रागभावप्रतियोगित्वेति । न च प्रतियोगित्वस्यापि स्वरूपसम्बन्धस्वरूपतया तत्तद्धर्मव्यक्तीनामैक्येन पक्षतावच्छेदकहेत्वोरैक्यापरिहार इति वाच्यम् । अभावविरहात्मत्वं वस्तुनः प्रतियोगितेत्याचार्यमताभिप्रायानुसारेण संयोगेन घटाभावात्समवायेन घटाभावस्य भेदः प्रतियोगिताभेदादेव समर्थनीयः प्रतियोगिप्रतियोगितावच्छेदकयोरैक्यात् स्वरूपसम्बन्धरूपप्रतियोगितायाः प्रतियोगिघटव्यक्तेश्चैक्येन भेदो दुरुपपाद एवेति तयोर्भेदो न स्यादतो विषयत्वस्येव प्रतियोगित्वस्यापि पदार्थान्तरत्वमेवांगीकरणीयं सप्तपदार्थविभागस्तु तत्वज्ञानोपयोगिज्ञानविषयाणामेवेति न तद्विरोधोपीति नवीनमताभिप्रायेणैतदभिधानम् । वस्तुतस्तु प्रागभावप्रतियोगित्वरूपकार्यत्वस्य हेतुत्वादिग्रन्थस्य प्रतियोगितायां स्वरूपसम्बन्धेन प्रागभावस्य हेतुत्वादित्यर्थे तात्पर्यान्न कोपि दोष इति ध्येयम् । वस्तुतस्तु क्षित्यंकुरादिकमिति मूलस्य क्षितित्वस्यांकुरत्वस्य तद्घटितपक्षतावच्छेदकत्वे तात्पर्यं तत्र क्षितिस्सकर्तृकेति प्रथमयोगे क्षितित्वसामानाधिकरण्येन साध्यसिद्धेरुद्देश्यकत्वे घटादावंशतः सिद्धसाधनं पक्षतावच्छेदकावच्छेदेन तथात्वे तु परमाणौ बाध इत्यतोऽकुरत्वस्य पक्षतावच्छेदकत्वानुधावनं तत्र च सामानाधिकरण्येन साध्यसिद्धेरुद्देश्यत्वे क्वाप्यंकुरे जीवीयकृतिसाध्यत्वाभावेन नांशतः सिद्धसाधनं न वा बाधो नित्यांकुरस्याभावादिति भावः । ननु क्षितित्वावच्छेदेनांकुरत्वावच्छेदेन वा कार्यत्वहेतुना सकर्तृकत्वानुमितिर्न संभवति कार्यत्वरूपहेतोरप्रयोजकत्वात् । न च कार्यत्वं यदि कृतिजन्यत्वव्यभिचारि स्यात्तदा कृतिजन्यतावच्छेदकं न स्यादित्यनुकूलतर्कसत्वान्नाप्रयोजकत्वमिति वाच्यम् । कृतित्वेन कार्यत्वेन कार्यकारणभावे मानाभावेनोक्ततर्कानवतारात् । न चान्वयव्यतिरेकावेव मानमिति वाच्यम् । कुलालकृतिसत्वे घटस्तदभावे घटाभाव इति विशिष्य वान्वयव्यतिरेकग्रहात् तंतुवायकृतिकाले घटापत्तिवारणाय कुलालकृतित्वेन घ-

दि च कार्यमात्रे कृतित्वेनैवान्वयव्यतिरेकाभ्यां ज्ञानत्वेनेच्छात्वेन च हेतुत्वं स्वीक्रियते तदा तादृशज्ञानजन्यत्वमिच्छाजन्यत्वं कृतिजन्यत्वं वा साध्यमस्तु । यत्तु कर्तृजन्यत्वमेव साध्यमिति, तन्न । कार्यमात्रे कर्तृत्वेन जनक-

---

त्वेन विशिष्य कार्यकारणभावस्यावश्यकत्वेन सामान्यतः कृतित्वेन कार्यत्वेन कार्यकारणभावे मानाभावात् । न च यद्विशेषयोरिति नियम एव मानमिति वाच्यम् । तस्याप्यप्रयोजकत्वात् । न च कार्यसामान्याभावे कुलालादिकृत्यभावकूटस्य प्रयोजकत्वे गौरवं कृतित्वावच्छिन्नाभावस्यैकस्य लाघवम् । तच्च कृतित्वस्य कारणतावच्छेदकत्वमन्तरा न सम्भवति कारणतावच्छेदकधर्मावच्छिन्नाभावस्यैव कार्य्यतावच्छेदकधर्मावच्छिन्नाभावप्रयोजकत्वात् तथा च लाघवमूलक एव यद्विशेषयोरित्यादिन्याय इति वाच्यम् । कारणतावच्छेदकधर्मावच्छिन्नाभाव एव कार्याभावे प्रयोजक इति न नियमः किं तु स्वरूपसम्बन्धरूपप्रयोजकत्वप्रतीत्यनुरोधेन लघ्वनतिप्रसक्तधर्मावच्छेदेन कल्प्यतइति नियमः । तथा च लाघवादेव कारणतावच्छेदककृतित्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकैकाभावस्य कार्याभावप्रयोजकत्वं कृतित्वेन कार्यत्वेन कार्यकारणभावमन्तरापि सूपपादमेवेति तत्र प्रामाणाभाव एवेत्यभिप्रेत्यादिपदमुपात्तं तेन सर्गाद्यकालीनघटनिष्ठतद्व्यक्तित्वस्योपसंग्रहात्तद्व्यक्तौ कुलालकृतिजन्यत्वस्य साधनीयत्वात् कुलालकृतित्वेन घटत्वेन कार्यकारणभावसत्वेन तत्राप्रयोजकत्वशङ्काविरहादिति भावः । न चैवमीश्वरस्य कुलालत्वापत्तिरिति वाच्यम् । घटकरणसमर्थस्यैव कुलालत्वेनेश्वरे तस्येष्टत्वात् । अत एव नमः कुलालेभ्यः कर्मारेभ्यश्चेत्यादिश्रुतिरपि संगच्छते । यदि च सर्गाद्यस्य विवादग्रस्तत्वेन सर्गाद्यकालीनस्य घटस्य पक्षत्वे पक्षासिद्धिरिति मन्यते तदास्तु खण्डघट एवादिपदार्थः तत्पूर्वमपि कुलालकृत्यसत्वेन तत्पक्षकानुमानेश्वरासिद्धेरावश्यकत्वादिति युक्तमुत्पश्यामः । व्यक्तीभविष्यति चेदमुपरिष्टात् । ननु सकर्तृत्वङ्कर्तृजन्यत्वमेव वाच्यम्, तच्च न सम्भवति कर्तुर्जनकत्वे ऽनन्तकृतिव्यक्तीनां कारणतावच्छेदकत्वापत्त्या गौरवात् लाघवेन स्वरूपतः कृतित्वजातेरेव कारणतावच्छेदकत्वादित्याशङ्कां निराकुर्वन्प्राचीनमतनिराकरणपूर्वकं स्वमतेन सकर्तृकत्वं निर्वक्तुमारभते । साध्यं चेति । नित्यज्ञानेच्छाकृतिमानेवेश्वरः सकर्तृकत्वानुमानेन साधनीयः अन्यथा ईश्वरे नित्यज्ञानेच्छयोरसिद्धिप्रसङ्गादतः सकर्तृकत्वमुपादानगोचरापरोक्षज्ञानचिकीर्षाकृतिजन्यत्वरूपमेव साधनीयं तथा चैतदनुमानेन नित्यज्ञानेच्छाकृतीनां सिद्धौ तत्पक्षक-

त्वे मानाभावाल्लाघवात्कृतित्वेनैव तत्र हेतुत्वात् । ननु कार्यं विशेष्यता-
सम्बन्धावच्छिन्न कृतिनिष्ठजनकतानिरूपितसमवायसम्बन्धावच्छिन्नजन्य-
ताशालि प्रागभावप्रतियोगित्वादित्यनुमानं फलितं, तत्र च ध्वंसे पक्षताव-
च्छेदकजन्यत्वाक्रान्ते विशेष्यतासम्बन्धावच्छिन्नकृतिनिष्ठजनकतानिरूपि-
तसमवायसम्बन्धावच्छिन्नजन्यत्वरूपसाध्यस्याभावाद्बाध इति चेन्न ।सत्व-
विशिष्टजन्यत्वस्यैव ध्वंसव्यावृत्तस्य पक्षतावच्छेदकत्वोपगमात् । न च हेत्व-
धिकरणे ध्वंसे उक्तसाध्याभावेन व्यभिचार इति वाच्यम् । सत्ववैशिष्ट्य-
स्य हेतौ विशेषणात् । अथैवंरीत्या व्यभिचारवारणेपि ध्वंसस्य कृतिजन्य-
त्वे मानाभावेन कार्यमात्रस्य कृतिजन्यत्वप्रवादो व्याहन्येतेति चेन्न । ता-
दृशप्रवादस्य निर्युक्तिकत्वेनाश्रद्धेयत्वात् । यद्वा जन्यत्वमात्रं ध्वंससाधार-
णमेव पक्षतावच्छेदकं कृतिजन्यत्वमात्रं साध्यं एवं च हेतावपि सत्ववैशि-
ष्ट्यं नोपादेयं प्रयोजनाभावात् । एवं च ध्वंसेपि ईश्वरीयकृतिजन्यत्वस्य
निराबाधतया कार्यमात्रे कृतिजन्यत्वप्रवादोप्युपपद्यतइति । न च कृतिज-
न्यत्वमात्रस्य साध्यत्वे ऽदृष्टद्वारा हविरादिगोचरास्मदीयकृतिजन्यत्वमा-
दाय सिद्धसाधनमिति वाच्यम् । अदृष्टद्वारकत्वेन कृतिजन्यताया विशेषणीय

गुणत्वहेतुकानुमानेन लाघवादेकद्रव्याश्रितत्वसिद्धौ तदेव द्रव्यमीश्वर इति नित्य-
ज्ञानेच्छाकृतिमानेक ईश्वरः सिद्धयतीति प्राचामभिप्रायः । तत्र बाधादिति ।
कार्यरूपपक्षे बाधादित्यर्थः । नन्वन्वयव्यतिरेकाभ्यां ज्ञानचिकीर्षयोर्हेतुतासि-
द्धौ व्यापारत्वेनैव कृतेः कार्यमात्रं प्रति कारणत्वमिति व्यापारेण व्यापारिणो
नान्यथासिद्धिरिति न्यायविरोधेन कृत्या तयोर्नान्यथासिद्धिरित्यत आह । दृ-
ष्टान्तेति । असम्भवादिति । दृष्टान्तपक्षवृत्तिसाध्यद्वयगतानुगतसाध्यतावच्छेद-
काभावादिति भाव । ननु तर्हि स्वेति परित्याज्यमेव यदि चान्वयव्यतिरेका-
भ्यां कृतेरेव प्रथमतः कार्यमात्रे हेतुत्वमवधार्यते तज्जनकत्वेनैव ज्ञानचिकीर्षयोर-
नुमानमित्याग्रहस्तदा तु तयोरप्यन्यथासिद्धत्वं तथाप्युपादानगोचरकृतिजन्यत्व-
स्यैव सकर्तृकत्वस्य साध्यत्वान्नास्माकं कापि क्षतिरित्याशङ्कायामाह । कृति-
त्वापेक्षयेति । स्वमतेन सकर्तृकत्वं निर्वक्ति । किंत्विति । विशेष्यतासम्बन्धा-
वच्छिन्नेत्यस्य प्रयोजनं तेनेत्यादिना स्वयमेव वक्ष्यति कृतित्वावच्छिन्नत्वोपादानं
तु सविषयकत्वेन कृतेः कारणत्वे ज्ञानेच्छयोर्नान्यथासिद्धिः सम्भवति तयोरपि स-
विषयकत्वेन कारणत्वात् स्वेन तयोरन्यथासिद्धित्वस्यैवांगीकरणीयत्वादित्यभिप्रा-

त्वादिति दिक्। एतादृशानुमितौ लाघवज्ञानसहकारेण ज्ञानेच्छाकृतिषु नित्यत्वमेकत्वं च भासते इति नित्यैकत्वसिद्धिः। अथेश्वरज्ञानादौ कीदृशमेकत्वमनुमित्या विषयीक्रियते न तावत्संख्यारूपं गुणे गुणानङ्गीकारात् न च नित्यज्ञानवन्निष्ठभेदप्रतियोगितानवच्छेदकत्वरूपमेकत्वं तद्विषय इति

येण कार्यत्वे समवायसम्बन्धावच्छिन्नत्वप्रवेशस्तु यदुपादानिका प्रवृत्तिस्तत्रैव समवायेन कार्यमिति नियमस्य तंत्वादौ घटापत्तिवारकस्य निर्वाहायैवेति बोध्यम्। न सिद्धसाधनमिति। तादृशजनकतायाः स्वजन्यादृष्टसम्बन्धावच्छिन्नतया विशेष्यतासम्बन्धानवच्छिन्नत्वादिति भावः। नन्वेवमुक्तानुमानेन नित्यकृतिसिद्धौ तत्र द्रव्याश्रितत्वानुमानेन नित्यकृतिमदीश्वरसिद्धावपि तस्मिन्नित्यज्ञानं नित्येच्छा च न सिद्ध्येत्। न च कृतिं प्रति ज्ञानचिकीर्षयोर्हेतुत्वेन कृत्या तयोरीश्वरेनुमानमिति वाच्यम्। कार्येणैव कारणानुमानसम्भवेन नित्यकृतेः कार्यत्वाभावादनुमानेन तत्सिद्ध्यसम्भवादित्याशयेन ज्ञानेच्छयोः सिद्ध्यर्थं प्रकारान्तरमनुसरति। यदि चेति। स्वमते ऽन्वयव्यतिरेकाभ्यां कृतेरेव कार्यमात्रे हेतुता यः करोति स जानाति स इच्छतीति व्याप्त्या जन्यकृत्या तत्कारणत्वेन ज्ञानचिकीर्षयोः कल्पनं नित्यकृतेरजन्यतया ज्ञानचिकीर्षयोरनुमानं न सम्भवत्येव परं तु यः सर्वज्ञ इत्यादिश्रुत्यैव ज्ञानेच्छयोः सिद्धिर्वाच्येति स्वमतमभिप्रेत्य यदि चेत्युक्तम्। कृतिजन्यत्वं वेति। विनिगमनाविरहादिति भावः। तथा च सकर्तृकत्वानुमानेनैव ज्ञानेच्छाकृतीनां त्रयाणामेवेश्वरे सिद्धिरिति भावः। यत्त्विति। मानाभावादिति। ननु स्वनिष्ठकृतिविशेष्यतासम्बन्धेन यत्र कर्ता तत्र समवायेन कार्यमित्यन्वयव्यतिरेकावेव मानमित्यत आह। लाघवादिति। ननु जन्यत्वावच्छेदेन समवायसम्बन्धावच्छिन्नकृतिजन्यत्वसाधने ध्वंसादौ साध्यविरहेण बाधो व्यभिचारश्चेत्याशङ्कितुं पर्यवसितपक्षसाध्यहेतूननुवदति। नन्वित्यादिना। सर्वसिद्धप्रवादस्याश्रद्धेयत्वमसहमानः कल्पान्तरमाह। यद्वेति। अथात्र कृतिनिष्ठजनकतानिरूपितादृष्टाद्वारकान्यत्वस्य साधने कारणतावच्छेदकसम्बन्धश्च पूर्वोक्त एव तथा च ध्वंसेन कृतिजन्यत्वरूपसाध्यसिद्धिः सम्भवति। न च विशेष्यतासमवायाभ्यां कश्चित्कार्यकारणभावो ऽन्यस्तु विशेष्यताविशेषणताभ्यामिति ध्वंसेपि कृतिजन्यत्वसिद्धिः सम्भवत्येवेति वाच्यम्। उपादानत्वाख्यविशेष्यतासम्बन्धेनैव कृतेः कारणत्वस्याङ्गीकरणीयतया ध्वंसस्योपादानविरहेण तं प्रत्युक्तविशेष्यतासम्बन्धेन कारणत्वासम्भवादिति चेन्न। कालनिष्ठप्रत्यास-

वाच्यं, ईदृशैकत्वस्य नित्यज्ञानानुमितेः प्रागनुपस्थितत्वेन तादृशानुमितौ मानासंभवादिति चे, दत्र के चित्, सामानाधिकरण्यसम्बन्धेनैव ज्ञाना· दावाश्रयगतमेकत्वमनुमितौ भासते । यद्वा द्वित्वासमानाधिकरणत्वरूपमेकत्वं तद्विषयः । न च जीवेश्वरगतद्वित्वसामानाधिकरण्यस्येश्वरज्ञानादौ सत्त्वाद्बाध इति वाच्यं, दुःखवदवृत्तित्वेन द्वित्वस्य विशेषणीयत्वात् । न चैवमपि घटेश्वरगतद्वित्वसामानाधिकरण्यस्य तत्र सत्वाद्बाध इति वाच्यं, आत्मानात्मवृत्तिभिन्नत्वेनापि द्वित्वस्य विशेषणीयत्वादित्याहुः । तन्न । ईश्वरे ज्ञानद्वयाङ्गीकारेऽप्येतादृशैकत्वभाननिर्वाहेणोद्देश्यासिद्धेः । वस्तुतस्तु स्वाधिकरणावृत्तिस्वभिन्नज्ञानकत्वमेवैकत्वमीश्वरेच्छाकृत्योरपि द्र-

---

त्यैव कार्यमात्रं प्रति कृतेः कारणत्वस्योपगन्तव्यत्वादिति तात्पर्यात् । लाघवज्ञानेति । वन्हिव्याप्यधूमवानिति परामर्शाद्वह्नेर्महानसीयत्वे लाघवमिति लाघवज्ञानसहकृताद्यथा हि पर्वतो महानसीयवन्हिमानित्यनुमितिस्तथा कृतेरेकत्वे नित्यत्वे च लाघवमिति लाघवज्ञानसहकृतकृतिजन्यत्वव्याप्यकार्यत्ववानिति परामर्शात्तथैव नित्यैककृतिजन्यमित्याद्यनुमितिरिति भावः । ज्ञानेच्छाकृतिषु कीदृशमेकत्वमनुमित्या विषयीक्रियते इत्याशङ्कते । अथेत्यादिना । न च नित्यवन्निष्ठेति । एतादृशैकत्वज्ञानस्य फलं नित्यज्ञानवदीश्वरस्यैकत्वसिद्धिरिति भावः । अत्र के चिदिति । नन्वाश्रयगतैकत्वस्य सामानाधिकरण्यसम्बन्धेन ज्ञानेच्छादिषु भानोपगमे ऽपि नेश्वरैकत्वसिद्धिरीश्वरनानात्वेपि तत्तदीश्वरगतज्ञानादिषु तत्तदीश्वरगतैकत्वस्य सामानाधिकरण्यसम्बन्धेन भाने बाधकाभावादित्यस्वरसात्कल्पान्तरमाह । यद्वेति । बाध इतीति । ईश्वरीयज्ञाने एकत्वबाध इत्यर्थः । आत्मानात्मेति । अनात्मवृत्तिभिन्नत्वमात्रोपादाने दुःखवदवृत्यनात्मवृत्तिभिन्नद्वित्वाप्रसिद्धिः ईश्वरगतद्वित्वस्यैव तथात्वसम्भवेन तस्यानङ्गीकारात् । अतं आत्मवृत्तित्वे सत्यनात्मवृत्ति यत्तद्भिन्नत्वमेव विशेषणमुपात्तम् । तथा च तादृशं द्वित्वं घटपटादिगतद्वित्वमेवेति नाप्रसिद्धिरिति भावः । उद्देश्यासिद्धेरिति । ईश्वरे सर्वविषयकमेकमेव ज्ञानमिति सिद्ध्यर्थं हि ज्ञानादावेकत्वभानं स्वीक्रियते ईश्वरस्यैकत्वसिद्धावपि तदीयज्ञानादीनामेकत्वासिद्धेरिति भावः । स्वाधिकरणेति । यत्रैकत्वं भासते तदेव स्वपदार्थः अत्र च स्वभिन्नज्ञानत्वावच्छेदेन स्वाधिकरणावृत्तित्वं विवक्षणीयम् । अन्यथा ईश्वरीयज्ञाननानात्वेपि स्वभिन्नजीवज्ञानादौ स्वाधिकरणावृत्तित्वसत्त्वेनेश्वरज्ञानादेरेकत्वासि-

द्धिप्रसङ्गात् स्वभिन्नज्ञानत्वव्यापकस्वाधिकरणावृत्तित्वमेव ज्ञानगतमेकत्वमिति भावः । तच्च नित्यज्ञानैकत्वएव सम्भवति नतु तद्भेदेपीति द्रष्टव्यम् । अथा ऽत्र नित्यज्ञानव्यक्तिरेव स्वपदार्थः तद्घटितं च निरुक्तैकत्वं नित्यज्ञानानुमितेः प्राक् दुर्ग्रहमिति कथं नित्यज्ञानानुमितौ तादृशैकत्वभानसम्भवः विशिष्टबुद्धौ विशेषणज्ञानस्य हेतुत्वात् । न च नित्यज्ञानानुमितेः पूर्वमपि ज्ञानत्वसामान्यलक्षणया प्रत्यासत्त्या निखिलज्ञानव्यक्तीनां ज्ञानं सम्भवत्येव कथमन्यथानुपस्थितज्ञानव्यक्तेस्तादृशानुमितौ विधेयतया भानसम्भवः उक्तकार्यकारणभावस्य जागरूकत्वादिति वाच्यम् । एवमपि स्वभिन्नेत्यत्र स्वत्वं न ज्ञानत्वस्वरूपं ज्ञाने ज्ञानत्वावच्छिन्नभेदासत्वेन स्वभिन्नज्ञानाप्रसिद्धिप्रसङ्गात् अपि तु नित्यज्ञाननिष्ठतद्व्यक्तित्वमेव तदिति वाच्यम् । तथा च तस्य प्रमेयत्वादिसामान्यलक्षणया सुग्रहत्वेपि स्वरूपतस्तद्व्यक्तित्वेन वा तस्य प्रकारत्वमसम्भवि स्वरूपतस्तत्प्रकारकज्ञाने स्वरूपतस्तद्विषयकज्ञानस्य तद्व्यक्तित्वविशिष्टप्रकारकज्ञाने च तद्व्यक्तित्वविशिष्टज्ञानस्य हेतुतया सामान्यलक्षणाजन्यज्ञानस्य च प्रमेयत्वादिसामान्यप्रकारकत्वनियमेन नित्यज्ञानानुमितेः पूर्वं तथाविधतद्व्यक्तित्वज्ञानसम्भवेन नित्यज्ञानानुमितौ भेदप्रतियोगितावच्छेदकतया तद्व्यक्तित्वज्ञानासम्भवस्य दुष्परिहरत्वादिति, मैवं, एकव्यक्तिमात्रवृत्तिधर्म एव प्रकृते स्वत्वं एकमात्रवृत्तित्वं च स्वप्रतियोगिवृत्तित्वस्वसामानाधिकरण्योभयसम्बन्धेन भेदविशिष्टान्यत्वं अनेन च रूपेण नित्यज्ञानानुमितेः पूर्वमपि तन्निष्ठतद्व्यक्तित्वस्य सामान्यलक्षणया सुग्रहत्वात् । न चैवमपि तद्व्यक्तिभेदस्य प्रतियोगितावच्छेदकं लाघवाच्छुद्धतद्व्यक्तिमेव तस्य स्वरूपतो भानांगीकारे तु तद्व्यक्तीतरावृत्तित्वविशिष्टमेव तथा न तूक्तोभयसम्बन्धेन भेदविशिष्टभेदावच्छिन्नो गौरवात् । तथा च तादृशभेदाप्रसिद्धिरिति वाच्यम् । तादृशभेदस्योपलक्षणतया प्रतियोगितावच्छेदकव्यावर्तकत्वोपगमात् । न चाभावप्रतियोगितावच्छेदककोटावुपलक्षणतया भानानंगीकारात् न तथोपनयसम्भव इति वाच्यम् । प्रतियोगितासंसर्गकबुद्धावेव तथाभानांगीकारात् प्रकृते च तथाविधभेदविशिष्टावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वेनैव नित्यज्ञानभेदस्य निवेशनीयत्वादिति सर्वमनाकुलम् । केचित्तूक्तवाक्यस्य स्वसमानाधिकरणस्वभिन्नज्ञानजनकं यद्यत्तदन्यत्वमेवार्थ इति नोक्तानुपपत्तिः । न च समासान्तर्गततया उत्तरपदार्थमात्रान्वयित्वं न तु पूर्वपदार्थविशिष्टोत्तरपदार्थान्वयित्वं तथासति नीलः प्रमेय इति वाक्यान्नीलप्रमेयभेदबोधापत्तिः तथा च स्वाधिकरणावृत्तीत्यादिवा-

ष्टव्यम् । एवं च तादृशज्ञानादिसिद्धौ तत्र गुणत्वेन हेतुना द्रव्याश्रितत्वे साधनीये द्रव्यान्तरस्य बाधादीश्वरासिद्धिरिति द्रष्टव्यम् । अप्रयोजकत्वादिति । अनुकूलतर्कादिति भावः । इदमुपलक्षणं शरीराजन्यत्वहेतौ शरीररूपविशेषणस्यासिद्धिवारकस्यापि व्यभिचारावारकत्वेन व्यर्थतया तद्विशेषणावच्छेदेन व्याप्तिग्रहासंभवेन व्याप्यत्वासिद्धिश्चेत्यपि द्रष्टव्यम् । न च व्यर्थविशेषणत्वस्याधिकोक्त्या निग्रहस्थानत्वेपि तज्ज्ञानस्य व्याप्तिज्ञानप्रतिबन्धकत्वे मानाभाव इति वाच्यं, तथापि गुरुधर्मस्यानवच्छेदकत-

---

त्वयादुक्तार्थलाभासम्भव इति वाच्यम् । घटानधिकरणमित्यादौ घटाधिकरणभिन्नप्रतीत्यर्थं समासान्तर्गतनञोपि यत्रोत्तरसम्बन्धिकपदघटितं तत्र पूर्वपदार्थान्वितोत्तरपदार्थान्वितस्वार्थबोधकत्वस्याप्यंगीकरणीयत्वात् । अन्यथाधिकरणसामान्यभिन्नस्याप्रसिद्ध्या घटानधिकरणमित्यतः शाब्दबोधस्यैवानुपपत्तिरित्यपि वदन्ति । एवमिति । स्वाधिकरणावृत्तिस्वभिन्नेच्छाकत्वस्वाधिकरणावृत्तिस्वभिन्नकृतिकत्वमिच्छाकृत्योरेकत्वमिति भावः । नन्वेवमनुमानेन नित्यैकज्ञानेच्छाकृतिव्यक्तीनां सिद्धावपि नेश्वरसिद्धिरित्याशङ्कायामाह । एवं चेति । द्रव्यान्तरस्य बाधादिति । ज्ञानादिकं न पृथिव्यादिवृत्ति चिद्गुणत्वात् । नापि जीवात्मवृत्ति नित्यज्ञानादित्वात् । जीवात्मनि तु नित्यज्ञानाद्यभावादित्येवं रीत्या द्रव्यान्तरस्य बाधादिति भावः । अनुकूलतर्केति । शरीराजन्यत्वकृत्यजन्यत्वयोरत्यन्ताभावरूपत्वेन नित्ययोर्व्याप्तिग्राहककार्य्यकारणभावरूपानुकूलतर्काभावादित्यर्थः । तद्विशेषणावच्छेदेनेति । व्यभिचारवारकविशेषणावच्छेदेनैव हेतौ व्याप्तिरंगीक्रियते न तु तदवारकविशेषणावच्छेदेनेति भावः । ननु साध्यवदन्यावृत्तित्वादिकमेव व्याप्तिः तेषां च धूमे धूमत्वावच्छेदेनेव नीलधूमत्वावच्छेदेनापि सत्वे न किं चिद्बाधकं वस्तुतस्तु भेदस्य समानाधिकरणस्य वा किंचिदवच्छेदेन सत्वं किंचिदवच्छेदेन तदभाव इत्यत्र न किंचिदपि साधकं अग्रे वृक्षः कपिसंयोगी न मूलइत्यादिवत्तत्साधकप्रतीतेरभावात् । न च धूमो धूमत्वेन वन्हेर्व्याप्यो न नीलधूमत्वेनेति प्रतीतिरेव तत्साधिकेति वाच्यम् । तत्रैव विवादात् । न च व्यर्थविशेषणज्ञानमेव तदवच्छेदेन व्याप्तिज्ञाने प्रतिबन्धकमिति व्यर्थविशेषणत्वज्ञानदशायां व्याप्तेरज्ञानरूपासिद्धिर्निष्प्रत्यूहैवेति वाच्यम् । तादृशप्रतिबध्यप्रतिबन्धकभावे मानाभावात् । न चैवं नीलधूमादिप्रयोक्तुर्निग्रहो न स्यादिति वाच्यम् । अधिकस्यापि निग्रहस्थानत्वेन तत्सम्भवादित्याशङ्कते । न चेति । मानाभाव इ-

या साध्यसम्बन्धितावच्छेदकरूपव्याप्तेस्तत्राभावेन व्याप्यत्वासिद्धेर्दुर्वारत्वादिति। तदुक्तमाचार्यै"रेकामासिद्धिं परिहरतो द्वितीयापत्ते"रिति। कर्तृत्वेन कार्यत्वेन कार्यकारणभाव एवेति। न चान्वयव्यतिरेकाभ्यां घटत्वाद्यवच्छिन्नं प्रति कुलालादिकृतित्वेनैव हेतुत्वादेतादृशकार्यकारणभावे मानाभाव इति वाच्यम्। घटत्वपटत्वादिभेदेनानन्तकार्यकारणभावकल्पनापेक्षया कार्यत्वावच्छिन्नं प्रति कृतित्वेन हेतुत्वकल्पनस्यैवोचितत्वात्। यद्विशेषयोरिति न्यायेन कार्यत्वकृतित्वाभ्यां सामान्यकार्यकारणभावस्यावश्यकत्वाच्च। नचैतादृशन्यायो निष्प्रमाणक इति वाच्यं, कार्यत्वावच्छिन्नाभावे तत्तत्कृत्यभावकूटस्य प्रयोजकत्वकल्पने गौरवात् कृतित्वावच्छिन्नाभावस्यैकस्य प्रयोजकत्वे लाघवादिति। केचित्तु मास्तु कार्यत्वं कृतेः कार्यतावच्छेदकं तथापि घटत्वाद्यवच्छिन्नं प्रति कृतेः कारणतया सर्गाद्यकालीन-

---

तीति। प्राह्याभावाद्यनवगाहित्वादिति भावः। व्याप्तेस्तत्राभावेनेति। जन्यत्वाभावत्वापेक्षया शरीरजन्यत्वाभावत्वस्य गुरुत्वेन साध्यसामाधिकरण्यानवच्छेदकत्वात्। स्वरूपसम्बन्धरूपावच्छेदकत्वस्य गुरुधर्मस्य प्राचीनैरनङ्गीकारादिति भावः। तदुक्तमिति। कुसुमांजलाविति शेषः। एकामसिद्धिमिति। स्वरूपासिद्धिपरिहाराय हेतौ शरीरपदप्रवेशे तस्य व्यभिचारावारकत्वेन शरीराजन्यत्वस्य साध्यसम्बन्धितानवच्छेदकत्वेन व्याप्यत्वासिद्धिप्रसङ्गादिति भावः। कुलालादिकृतित्वेनैवेति। यद्रूपावच्छिन्नयोरन्वयव्यतिरेकग्रहस्तद्रूपावच्छिन्नयोरेव कार्यकारणभावनियमादिति भावः। एतादृशकार्यकारणभावे कृतित्वावच्छिन्नकारणत्वकार्यत्वावच्छिन्नजन्यत्वस्वरूपे मानाभाव इति। न च कृतिसत्वे कार्यसत्वं कृत्यभावे कार्याभाव इत्यन्वयव्यतिरेकावेव तत्रापि मानमिति वाच्यम्। सृष्टिकाले कृतिसामान्याभावस्य कार्यसामान्याभावस्य च काप्यनिश्चयेन प्रलये चास्मदादीनामभावेन च तादृशान्वयव्यतिरेकग्रहस्यैवासिद्धेः। उचितत्वादिति। यद्धर्मावच्छिन्नयोरन्वयव्यतिरेकसहचारग्रहस्तद्धर्मावच्छिन्नयोरेव कार्यकारणभावग्रह इत्यौत्सर्गिको नियमः प्रकृते घटत्वपटत्वकुलालकृतित्वतंतुवायकृतित्वाद्यवच्छिन्नानंतकार्यकारणभावे गौरवनिश्चयरूपबाधकसत्वात् कार्यत्वकृतित्वाभ्यामेक एव कार्यकारणभावः कल्प्यतइति भावः। ननु तंतुवायकृतिसत्वे घटोत्पत्तिवारणाय विशेषतो ऽन्वयव्यतिरेकाभ्यां घटत्वकुलालकृतित्वादिना विशेषकार्य्यकारणभावानामावश्यकत्वेन तादृशान्वयव्यतिरेकाम्हैः

तृत्वमस्मदादीनां सम्भवतीत्यतस्तत्कर्तृत्वेनेश्वरसिद्धिः। नच
शरीराजन्यत्वेन कर्त्रजन्यत्वसाधकेन सत्प्रातिपक्ष इति वाच्यं,

घटादिकं पक्षीकृत्य घटत्वादिहेतुना सकर्तृकत्वसाधने जीवानां बाधादीश्व-
रसिद्धिरित्याहुः। दीधितिकृतस्तु कार्यत्वावच्छिन्नं प्रति कृतेर्हेतुत्वाभावेन
घटत्वाद्यवच्छिन्नं प्रति कृतेर्हेतुतया खण्डघटोत्पत्तेः पूर्वं कृतेरावश्यकतया
तदाश्रयत्वेनेश्वरसिद्धिमाहुः। नन्वेवंरीत्या घटादिकुलालादिचेष्टयोरन्व-
यव्यतिरेकाभ्यां कार्यत्वावच्छिन्नं प्रति चेष्टात्वादिना हेतुत्वादङ्कुराद्युत्प-

---

कार्यत्वकृतित्वाभ्यां सामान्यकार्यकारणभावांतरकल्पनं निर्युक्तिकं सामान्यका-
र्यकारणभावकल्पनेपि तादृशगौरवस्यांगीकरणीयत्वादित्यतस्तत्साधकं हेत्वंतर-
माह। यद्विशेषयोरिति। यद्विशेषयोः कार्यकारणभावो ऽसति बाधके तत्सामा-
न्ययोरपीति न्यायः मीमांसकमते चाक्षुषं प्रति रूपं स्पार्शनं प्रति स्पर्शः कारणं
बहिरिंद्रियजन्यप्रत्यक्षसामान्ये न रूपं न वा स्पर्शः कारणं प्रभावाय्वोः प्रत्यक्षे व्य-
भिचारात् नापि गुणः कारणमतिप्रसंगात् नापि रूपस्पर्शान्यतरत्कारणमन्यतर-
त्वस्यापि गुरुत्वात् विनिगमनाविरहेण गुरुतरकारणताद्वयप्रसंगाच्चेत्यतो न्या-
ये असतिबाधकइत्युक्तम्। आवश्यकत्वाच्चेति। व्याप्येन व्यापकनिश्चयादिति
भावः। लाघवादिति। तथा चोक्तन्यायो लाघवमूलकत्वान्न निष्प्रमाणक इति भा-
वः। न च कृतित्वस्य कार्यत्वावच्छिन्नं प्रति कारणतानवच्छेदकत्वेपि लाघवा-
देव कृतित्वावच्छिन्नाभावस्यैकस्य कार्यसामान्याभावप्रयोजकत्वं कल्पनीयमिति
वाच्यम्। कारणतावच्छेदकधर्म्मावच्छिन्नाभावस्यैव कार्यतावच्छेदकावच्छिन्ना-
भावप्रयोजकतानियमादिति भावः। अत एव तादृशनियमे मानाभाव इत्यभि-
प्रायेण केषांचिन्मतमुत्थापयन्ति। केचित्त्विति। मास्त्विति। उक्तनियमाभावेन
तादृशकार्यकारणभावानंगीकारे लाघवादेव कृत्यभावस्य कार्याभावप्रयोजकत्वा-
सम्भवादिति भावः। आहुरित्यस्वरसोद्भावनं तद्बीजं तु परैः सर्गादेरेवानंगीकारेण
तत्कालीनघटस्य पक्षत्वे पक्षासिद्धिरेव। वस्तुतस्तु खण्डघटं पक्षीकृत्य कुलालकृ-
तिजन्यत्वसाधने जीवरूपकुलालकृतिजन्यत्वसाधने जीवरूपकुलालकृतेर्बाधादी-
श्वरसिद्धिः घटकरणसमर्थस्यैव कुलालत्वेन तादृशकुलालत्वस्येश्वरेपि स्वीका-
रसम्भवादत एव नमः कुलालेभ्य इति श्रुतिरपि सङ्गच्छते इति तु युक्तमुत्पश्या-
मः। वर्णयन्ति चैवमेव दीधितिकृतोपि। तदेवाह। दीधितिकृतस्त्विति। चेष्टा-

तेः पूर्वं चेष्टानुरोधेनेश्वरस्य नित्यशरीरमपि सिद्ध्येदिति चेन्न। तादृशान्वयव्यतिरेकाभ्यां कार्यत्वावच्छिन्नं प्रति क्रियात्वेनैव हेतुत्वात्तत्र चेष्टात्वेन हेतुत्वे मानाभावात्। आचार्यमतानुयायिनस्तु अस्तु चेष्टात्वेन तत्र हेतुत्वं अस्तु च तदनुरोधेनेश्वरस्य नित्यं शरीरं तथापि नेश्वरस्यातिरिक्तशरीरसिद्धिः परमाणूनामेव तच्छरीरत्वोपगमात् एवं चेश्वरकृतिजन्यचेष्टावद्भिः परमाणुरूपशरीरैरेव तत्तत्कार्याणामुत्पत्तिः परमाणुक्रियायां चेष्टात्वरूपवैजात्याङ्गीकाराच्छरीरलक्षणेन्त्यावयवित्वस्यानिवेशाच्च न परमाणूनां शरीरत्वानुपपत्तिः। न च नानापरमाणूनां शरीरकत्वकल्पने गौरवाल्लाघवेन तस्यातिरिक्तशरीरसिद्धिरिति वाच्यम्। तच्छरीरस्य महत्वे ऽभग्नस्य तस्य

त्वेन हेतुत्वे मानाभावादिति। नन्वगृहीतव्यभिचारकव्याप्यधर्मान्तरसत्वे व्यापकरूपेण न कारणत्वमन्यथासिद्धेः। अन्यथा घटत्वावच्छिन्नं प्रति दण्डत्वेनेव द्रव्यत्वादिनापि कारणत्वापत्तेरित्यवश्यं चेष्टात्वेनैव कारणतांगीकरणीयेत्यस्वरसादाचार्यानुयायिनां मतमुत्थापयति। आचार्येति। वैजात्यांगीकारादिति। तथा च परमाणुक्रियारूपचेष्टाबलादेव द्व्यणुकादिरूपतत्तत्कार्योत्पत्तिसम्भवेन तदनुरोधेनं नेश्वरस्य परमाण्वतिरिक्तशरीरसिद्धिरिति भावः। ननु शरीरक्रियाया एव चेष्टात्वेन परमाणौ च चेष्टावदन्त्यावयविरूपशरीरत्वविरहेण कथं परमाणुक्रियायां चेष्टात्वाङ्गीकारसम्भवः द्रव्यान्तरानारम्भकत्वे सत्यवयवित्वमेव हि अन्त्यावयवित्वन्तच्च परमाणौ न सम्भवति परमाणोर्द्व्यणुकारम्भकत्वादवयवित्वाभावाच्च चेष्टावत्वमात्रस्य शरीरलक्षणत्वे तु हस्तादावपि शरीरमिति व्यवहारापत्तिरित्याशङ्कायामाह। शरीरलक्षणइति। शरीरत्वानुपपत्तिरिति। तथा च हस्तादौ शरीरव्यवहारे इष्टापत्तिरेवेति भावः। यद्वा शरीरलक्षणें ऽन्त्यावयवित्वस्थाने द्रव्यारम्भकावयविभिन्नत्वमेवोपादेयं तथा च हस्तादौ न शरीरव्यवहारापत्तिस्तस्य शरीररूपद्रव्यारंभकत्वात्। न वा परमाणूनां शरीरत्वानुपपत्तिस्तेषामवयवित्वाभावादिति तु परमार्थः। अतिरिक्तत्वसिद्धिरितीति। नानाधिकरणेष्वभावत्वकल्पने गौरवात्। यथाधिकरणातिरिक्ताभावसिद्धिर्लाघवात् तद्वत्प्रकृतेपीति भावः। दूरस्थकार्येति। ईश्वरस्याणुत्वे एकशरीरांगीकारे तच्चेष्टया युगपन्नानादूरदेशस्थकार्योत्पत्तेरसम्भवाद्देशान्तरस्थावयवेषु क्रियोत्पत्तेरसम्भवादिति भावः। स्थापनानुमानइति। जन्यं कृतिजन्यं कार्यत्वादित्यनुमानइत्यर्थः। जन्यं कृत्यजन्यं शरीराजन्यत्वादिति सत्प्रतिपक्षस्य पूर्वमुद्भावितत्वेन तद्वचावृत्यर्थं स्थापनाप-

पाषाणादौ प्रवेशासंभवेन पाषाणान्तर्वर्तिभेकशरीरोत्पादकतानुपपत्तेः। अणुत्वे च दूरस्थकार्योत्पादकत्वानुपपत्तेरित्याहुरित्यलं पल्लवैरिति। यत्तु पूर्वोक्तस्थापनानुमाने शरीरजन्यत्वमुपाधिः तस्य घटादौ साध्यव्यापकत्वात् अङ्कुरादौ साधनाव्यापकत्वाच्च। न चाङ्कुरादौ सकर्तृकत्वरूपसाध्यसंन्देहेनोपाधेः साध्यव्यापकत्वसंशयान्नोपाधित्वनिश्चय इति वाच्यं, तथापि सन्दिग्धोपाधित्वस्य दुर्वारत्वात्। नचोपाधिसन्देहादितो व्यभिचारसन्देहः पक्षीयव्यभिचारसन्देह एव स च न प्रतिबन्धक इति वाच्यं, पक्षतत्समयोर्व्यभिचा-

---

दम्। साधनाव्यापकत्वाच्चेति। इदं च स्वमतानुसारेण, आचार्यानुयायिनां मते त्वंकुरादेरपि परमाणुरूपेश्वरशरीरजन्यत्वादिति मन्तव्यम्। सन्दिग्धोपाधित्वस्येति। उपाधिनिश्चये हि हेतौ सोपाधिकत्वहेतुना व्यभिचारनिश्चय एव सम्भवति उपाधिसंदेहे च व्यभिचारसन्देह आवश्यकः व्याप्यसन्देहेन व्यापकसन्देहस्यानुभवसिद्धत्वात्। व्यभिचारस्य हि ज्ञानसामान्यं व्याप्तिज्ञानप्रतिबन्धकमिति संदिग्धोपाधित्वस्यापि दूषकत्वादिति भावः। ननूपाधिसन्देहाज्जायमानो व्यभिचारसन्देहो न घटान्तर्भावेन सम्भवति तत्र हेतुसत्वेपि साध्योपाध्योर्द्वयोरेव निश्चितत्वेन साध्यसन्देहासम्भवादपि तु क्षित्यंकुरान्तर्भावेनैव व्यभिरसन्देहो वाच्यः स च व्याप्तिज्ञानप्रतिबन्धकः पक्षान्तर्भावेन व्यभिचारसन्देहस्य तदप्रतिबन्धकत्वात्। अन्यथा ऽनुमितेः पूर्वं सर्वत्रैव पक्षे साध्यसन्देहसंभवेन तत्र च हेतोर्निश्चयादनुमानमात्रोच्छेदापत्तिप्रसंगस्स्यादित्यभिप्रेत्याशंकते। न चेति। इदं पुनरिहावधेयं, संभवत्यवच्छेदकताकलघुधर्मसत्वएव गुरुधर्मे स्वरूपसंबन्धरूपमवच्छेदकत्वं न स्वीक्रियते संभवति लघौ गुरौ तदभावादिति दीधित्युक्तेः प्रकृते च जन्यत्वसामान्याभावादतिरिक्त एकशरीरजन्यत्वाभावः तन्निष्ठसाध्यसामानाधिकरण्ये च लघोरपि जन्यत्वाभावत्वस्य नावच्छेदकत्वसंभवः तत्र तस्यासत्वात् अन्यथा विशिष्टसत्तात्वस्यापि द्रव्यत्वाद्यपेक्षया गुरुत्वेनानवच्छेदकत्वापातात्। न च जन्यत्वसामान्याभावत्वं स्वजन्यत्वत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वे सत्यभावत्वं जन्यत्वत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वं च न तत्पर्याप्तप्रतियोगितावच्छेदकताकत्वं किं तु तन्निष्ठप्रतियोगितावच्छेदकताकत्वं तथा च शरीरजन्यत्वाभावेपि तदक्षतमेवेति वाच्यम्। तथा सति घटवृत्तिजन्यत्वाभावस्य पटादौ सत्वेन व्यभिचारितया तादृशजन्यत्वाभावस्य कर्तृजन्यत्वानुपपत्तेः। अत एव न व्यर्थविशेषणतापि स्वसमानाधिकरणव्याप्यतावच्छेदकधर्मान्तरघटितएव तत्प्रसरात् जन्यत्वाभावत्वे-

अप्रयोजकत्वात् । मम तु कर्तृत्वेन कार्यत्वेन कार्यकारणभाव
एवानुकूलस्तर्कः, द्यावाभूमी जनयन् देव एको विश्वस्य क-

रसंशयस्यापि प्रतिबन्धकत्वा, दत एवानुकूलतर्कविरहदशायां पक्षेतरत्वं स-
न्दिग्धोपाधिरित्यभिधानं ग्रन्थकृतां सङ्गच्छतइति । तन्न । कार्यत्वेन कृतित्वेन
कार्यकारणभावरूपस्यानुकूलतर्कस्य सत्वेन कार्यरूपहेतोः साध्यव्याप्यत्व-
निश्चयत्वेन साध्यव्यापकत्वेनोपाधौ साध्यव्यापकत्वनिश्चयादिति । एवं
चोक्तानुमानेनेश्वरसिद्धौ तदुच्चरितत्वेन वेदस्य प्रामाण्यनिश्चयाद्वेदोपि ई-
श्वरे प्रमाणमित्याह । द्यावाभूमी जनयन्निति । इत्यादय इति । आदिना ई-

---

नाघटितत्वात् सर्वमिदमसंगतमिति प्रतिभाति, तथापि परमते शरीरजन्यत्वं
नास्तीति यत्र प्रतीतिस्तत्र सर्वत्रैव कृतिजन्यत्वं नास्तीति प्रतीतिरभ्युपगम्यते
शरीराजन्यस्य कृतिजन्यपदार्थस्य तैरनंगीकारात् । समनियताभावयोश्च भेदे मा-
नाभावेन भवति शरीरजन्यत्वाभावनिष्ठं कृतिजन्यत्वाभावत्वम् । किं च कृति-
जन्यत्वत्वापेक्षया शरीरजन्यत्वत्वस्य गुरुत्वेन तदवच्छिन्नप्रतियोगिताकाभाव-
त्वेनैव हेतुता वाच्या तथा च तदपेक्षया लघुभूतेन कृतिजन्यत्वत्वावच्छिन्नप्रति-
योगिताकाभावत्वेनैव तस्य हेतुता युक्ता तन्मते शरीराजन्यकृतिजन्यपदार्थस्यान-
भ्युपगमेन तादृशाभावे जन्यत्वत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वस्यैव तैरभ्युपगमसंभ-
वादिति दूषणं सारम् । पक्षतत्समयोरिति । पक्षे उद्देश्यतावच्छेदकावच्छिन्नः त-
त्समस्तु तद्भिन्नत्वे सति साध्यसन्देहाक्रान्तः । प्रतिबन्धकत्वादिति । न चैवमुक्तरी-
त्यानुमानमात्रोच्छेदापत्तिरिति वाच्यम् । धूमो यदि वह्निव्यभिचारी स्यात्तर्हि वह्नि-
जन्यो न स्यादित्यनुकूलतर्केण व्यभिचारसन्देहस्याप्यसम्भवादिति भावः । प्रकृतार्थे
सम्मतिमाह । अत एवेति । अनुकूलतर्कस्य सत्वेनेति । अनुकूलतर्काभावाहितव्यभि-
चारसन्देहस्यैव व्याप्तिनिश्चयप्रतिबन्धकत्वादिति भावः । निश्चयादिति । उपाधित्व-
सन्देहसम्भवादिति शेषः । नन्वनुमानस्यैवेश्वरसाधकत्वे तत्प्रतिपादकवेदोपनिषद्भा-
गस्याध्ययनवैफल्यमित्याशङ्कामपनेतुं वेदस्यापि प्रमाणतामूलकं मूले द्यावाभूमी
इत्यादिश्रुतिप्रदर्शनमवतारयति । एवमिति । यः सर्वज्ञेति । सामान्यरूपेण सर्वविषय-
कज्ञानवानित्यर्थः । सामान्यरूपेण सर्वविषयकज्ञानवत्त्वं जीवानामपीत्यर्थः । सर्ववि-
दितिविशेषरूपेणापि सर्वविषयकज्ञानवानित्यर्थः । कार्यानुमानमिति । कार्यप-
क्षकानुमानमित्यर्थः । कार्यायोजनेत्यादि कारिकायामपि कार्यादिपदं तत्पक्ष-

द्रव्यं गुणस्तथा कर्म
सामान्यं सविशेषकम् ।
समवायस्तथाभावः
पदार्थाः सप्त कीर्तिताः ॥ २ ॥

र्ता भुवनस्य गोप्ता इत्यादय आगमा अप्यनुसन्धेयाः ॥१॥ पदार्थान्विभजते । द्रव्यमिति । अत्र सप्तमस्याभावत्वकथ-

---

श्वरमुपासीत यः सर्वज्ञस्स सर्वविद्यस्य ज्ञानमयं तपः सोकामयते इत्यादीनां परिग्रहः । कार्यपक्षकानुमानं चोपलक्षणम् । सर्गाद्यकालीनद्व्यणुकप्रयोजकं कर्म प्रयत्नजन्यं कर्मत्वात् गुरुत्ववतां पतनाभावः पतनप्रतिबन्धकप्रयत्नप्रयुक्तः पक्षिपतनाभाववत् धृतित्वात् ब्रह्माण्डनाशः प्रयत्नजन्यः नाशत्वात् घटनाशवत् घटादिव्यवहारः स्वतन्त्रपुरुषप्रयोज्यः व्यवहारत्वात् आधुनिककल्पितलिप्यादिवत् वेदजन्यप्रमा वक्तृयथार्थवाक्यार्थज्ञानजन्या शाब्दप्रमात्वात् चैत्रवाक्यजन्यप्रमावत् वेदः असंसारिपुरुषप्रणीतः वेदत्वात् वेदः पौरुषेयः वाक्यत्वात् यन्नैवं तन्नैवं यथा काव्यमिति व्यतिरेकदृष्टान्तः भारतवत् द्व्यणुकपरिमाणजनिका संख्या अपेक्षाबुद्धिजन्या एकत्वान्यसंख्यात्वादित्यनुमानान्तराण्यपि साक्षात्परंपरया वा ईश्वरसाधकानि बोध्यानीति । तदुक्तम् । कार्ययोजनधृत्यादेः पदात्प्रत्ययतः श्रुतेः । वाक्यात्संख्याविशेषाच्च साध्यो विश्वजिदव्यय इति ॥ १ ॥ आयोजनं कर्म पद्यते गम्यते अनेनेति पदं व्यवहार इति सङ्क्षेपः ॥ मूले शिष्यावधानाय प्रतिजानीते । द्रव्यं गुण इति । निरूप्यन्ते इति शेषः । संयोगा-

---

कानुमानपरम् । अत्र च ब्रह्माण्डनाशः प्रयत्नजन्य इत्यनुमानस्य कृत्यनुमानद्वारा ईश्वरसाधकत्वं घटादिव्यवहारः स्वतन्त्रपुरुषप्रयोज्य इत्याद्यनुमानं तु साक्षादीश्वरसाधकमिति विभागो बोध्यः । प्रतिजानीतइति । स्वकर्तव्यत्वेन निर्देशः प्रतिज्ञा द्रव्यं गुण इत्यादिकारिकायां द्रव्यादिनिरूपेण स्वकर्तव्यत्वाप्रतिपादना-

नादेव षण्णां भावत्वं प्राप्तं तेन भावत्वेन पृथगुपन्यासो न

पेक्षया कर्मणो ऽतिरिक्तत्वं नास्ति इति भूषणमतं निराकर्तुं तथेत्युक्तं यथा गुणः पृथक् पदार्थः तथा कर्मापीत्यर्थः। अभावो ऽधिकरणात्मक एवेति प्राभाकरमतं दूषयितुं पुनस्तथेत्युक्तं, युक्तिश्चाग्रे वक्ष्यते। यद्यपि विभागवाक्यस्य न्यूनाधिकसंख्याव्यवच्छेदकतयैव सप्तत्वसङ्ख्या लब्धा तथापि सप्तग्रहणं स्पष्टार्थम्। नन्वन्ये पदार्थाः कुतो नोक्ता इत्यत आह। कीर्तिता इति। तथा चैतेभ्योऽन्ये पदार्थाः न सन्त्येव कणादप्रभृतिभिरनुक्तत्वादिति भावः। नन्वितरेषु ग्रन्थेषु षड्भावपदार्थाः सप्तमस्त्वभाव इति निरूपितं तथैवात्र कुतो न निरूपितमित्याशङ्क्याह। मुक्तावल्यां सप्तमस्येति। अत्र समवायैकार्थसमवायान्यतरसम्बन्धेन सत्तावत्वं भावत्वं तदभावो ऽभावत्वमिति। प्राप्तं अर्थात्प्राप्तम्। तेन प्राप्तत्वेन। पृथगुपन्यास इति। भावत्वेनोपन्यास इत्यर्थः। तेषामिति शेषः। नन्वन्ये पदार्थाः कथं न सन्ति न्यायग्रन्थे षोडशपदार्थनिरूपणादित्याशङ्क्य नैयायिकानामपि मते सप्त पदार्था इत्यविरुद्धं षोडशपदार्थानां सप्तपदार्थेषु अन्तर्भूतत्वादित्याह। एते चेति। उक्तार्थे भाष्यसम्मतिमाह। प्रतिपादितं चेति। एवमेवेति। द्र-

---

व्यप्रतिजानीतइत्यसङ्गतमतः शेषं पूरयति। निरूप्यतइतीति। न्यूनाधिकसङ्ख्येति। तद्व्यवच्छेदार्थमेव विभागकरणादिति भावः। कुतो न निरूपितमिति। पदार्थो द्विविधः भावो ऽभावश्च द्रव्यादयः षड् भावाः शेषस्त्वभाव इति रीत्या कुतो न निरूपितमित्यर्थः। मूले सप्तमस्येति। यद्यपि सप्तमस्याभावत्वकथने ऽपि तदितरेषां भावत्वं दुर्लभमेव नह्येकस्य ब्राह्मणत्वे प्रतिपादिते तदितरेषां सर्वेषामब्राह्मणत्वं प्रतिपादितं भवति तथाप्येतस्य विभागवाक्यतया परस्परासङ्कीर्णव्याप्यधर्मकथनस्यैव विभागरूपतया द्रव्यादीनामभावत्वे ऽभावत्वं विभाजकमेव न स्यादिति द्रव्यादीनामभावत्वाभावात्परिशेषाद्भावत्वं प्राप्तमिति भावः। समवायेपि समवायस्य समवायघटितसामानाधिकरण्येन सत्तावत्वं स्वरूपसम्बन्धेनैव तस्य वृत्तेस्तथापि समवायत्वस्य संसर्गतानवच्छेदकत्वेपि स्वरूपत्वेन समवायस्यैवं स्वसम्बन्धत्वेन न तस्य समवायेनै वृत्तित्वक्षतिरिति मन्तव्यम्। अर्थात्प्राप्तमिति। अनुमानात्प्राप्तमित्यर्थः। अनुमानं च द्रव्यादयो भावा अभावत्वव्यधिकरणधर्मवत्वादित्येवंरूपम्। न च द्रव्यत्वादौ विभाजकधर्मे ऽभावत्ववैयधिकरण्य-

व्यगुणकर्मसामान्यविशेषसमवायाभावाः सप्तैव पदार्थाः षोडशानामत्रैवान्तर्भावादिति प्रतिपादितमित्यर्थः। कथमन्तर्भाव इति चेदित्थं, प्रमाणस्येन्द्रियादेः द्रव्ये व्याप्तिज्ञानादेर्गुणे प्रमेयस्यात्मशरीरेन्द्रियस्वरूपस्य द्रव्ये अर्थस्य गन्धरसरूपस्पर्शशब्दस्वरूपस्य गुणे बुद्धेर्गुणे मनसो द्रव्ये प्रवृत्ते गुणे दोषाणामिच्छाद्वेषमिथ्याज्ञानस्वरूपाणां रागद्वेषमोहपदप्रतिपाद्यानां गुणे प्रेत्य मृत्वा भावो जननमिति व्युत्पत्त्या मरणोत्तरजन्मत्वं प्रेत्यभावपदप्रवृत्तिनिमित्तं चरमप्राणशरीरसंयोगध्वंसो मरणं आद्यशरीरप्राणसंयोगो जन्म तथा च मरणानन्तरं तादृशसंयोगरूपस्य तस्य गुणे सुखदुःखसंवेदनस्वरूपस्य मुख्यफलस्य गुणे गौणमुख्यसाधारणजन्ममात्रस्वरूपफलस्यापि द्रव्यादिषु पीडालक्षणस्य दुःखस्य गुणे अन्तर्भावः। अपवर्गस्तु आत्यन्तिकी दुःखनिवृत्तिः दुःखानि शरीरं षडिन्द्रियाणि षड् विषयाः षड् बुद्धयः सुखं दुःखं चेत्येकविंशतिः। तत्र दुःखत्वजातिशून्ये शरीरादौ दुःखसम्बन्धितया गौणं दुःखत्वं स्वर्गादिसुखस्यापि तन्नाशज्ञानेन दुःखसम्बन्धित्वमव्याहतमेव। न चैकविंशतिदुःखान्तर्गतयोर्मनःश्रवणयोर्नित्य-

---

मेवाप्रसिद्धमिति वाच्यम्। परस्परासमानाधिकरणव्याप्यधर्मरूपेण यावतां सामान्यवतां प्रतिपादनस्यैव विभागरूपतया द्रव्यत्वादीनामभावत्वसामानाधिकरण्यं तेषां विभाजकत्वस्यैवानुपपत्तेरिति भावः। चरमेति। प्राणशरीरसंयोगे चरमत्वं च स्वसजातीयशरीरवृत्तिप्राणसंयोगप्रागभावानधिकरणत्व,मेवमाद्यत्वमपि तथाविधप्राणसंयोगध्वंसानधिकरणत्वमिति बोध्यम्। गौणमिति। लाक्षणिकमित्यर्थः। दुःखत्वं दुःखपदप्रतिपाद्यत्वं दुःखसंबन्धस्तु जनकत्वादिरूप इति भावः। ननु दुःखसंबन्धित्वाद् दुःखत्वं सुखे न संभवति तस्य दुःखासंबंधित्वात्। न च सुखस्यापि दुःखसमानाधिकरणत्वात्तत्वमक्षतमिति वाच्यम्। तथासत्यात्यंतिकदुःखनिवृत्तेरपि पूर्वतनदुःखसमानाधिकरणत्वेन दुःखत्वापत्तेः। न च स्वसमानाधिकरणदुःखासमानकालीनत्वादिरूपो दुःखसंबन्धो नोक्तनिवृत्तावस्मदादिसुखे च तादृशदुःखसमानकालीनत्वात्तदक्षतमेवेति वाच्यम्। तथापि स्वर्गीयसुखे "यन्न दुःखेन संभिन्न"मित्यादिश्रुतिविरोधेन तथात्वस्य स्वीकर्तुमशक्यतया दुःखत्वं न संभवत्येवेत्याशंकामपनेतुमाह। स्वर्गादिसुखस्येति। तथा च यन्नदुःखेनेत्यादिश्रुतौ दुःखपदं स्वर्गनाशज्ञानजन्यदुःखातिरिक्तदुःखपरमिति न विरोध इति

कृतः। एते च पदार्था: वैशेषिकप्रसिद्धाः नैयायिकानामप्यविरुद्धाः। प्रतिपादितं चैवमेव भाष्ये। अत एवोपमा-

---

त्वात् कथं तन्नाश इति वाच्यम्। यद्रूपविशिष्टस्य श्रवणस्य ज्ञानद्वारा दुःखहेतुतया दुःखत्वं तद्रूपस्य कर्णशष्कुल्या नाशे तद्विशिष्टश्रवणेन्द्रियरूपदुःखनाशात्। एवमात्मसंयोगरूपव्यापारविशिष्टस्यैव मनसो ज्ञानद्वारा दुःखरूपतया व्यापारनाशेन तद्विशिष्टमनोरूपदुःखनाशसंभवादिति। दुःखनिवृत्तावात्यान्तिकत्वं च स्वसमानाधिकरणदुःखासमानकालीनत्वम्। नन्वेतादृशदुःखध्वंसस्य मुक्तित्वे कथं तत्त्वज्ञानसाध्यता तस्येति चेत्, इत्थं, तत्त्वज्ञानेन मिथ्याज्ञानवासनानाशः वासनानाशे च दोषस्य वासनाविशिष्टरागादेरभावः विशेषणाभावे विशिष्टाभावात् तादृशरागरूपहेत्वभावे च प्रवृत्तेर्धर्माधर्मरूपाया अभावोनुत्पत्तिः तदनुत्पादे प्रारब्धकर्माधीनदेहान्यदेहसम्बन्धरूपजन्माभावः भोगतत्त्वज्ञानाभ्यां प्रारब्धतद्भिन्नकर्मनिवृत्तिरिति जन्माभावे दुःखानुत्पादः तथा च स्वसमानाधिकरणदुःखासमानकलीनत्वरूपविशेषणांशे तत्त्वज्ञानस्य प्रयोजकत्वान्मुक्तेस्तत्वज्ञानसाध्यत्वं तथा च सूत्रं "दुःखजन्मप्रवृत्तिदोषमिथ्याज्ञानानामुत्तरोत्तरापाये तदनन्तरापायादपवर्ग" इति। अस्यार्थः पठितेषु जन्मादिषु मध्ये उत्तरोत्तराणामपाये तदनन्तराभावादव्यवहितपूर्वाभावात्। तथा च तत्त्वज्ञानेन मिथ्याज्ञानस्य

भावः। व्यापारनाशेनेति। मनःक्रियाया मनःसंयोगरूपव्यापारनाशेनेत्यर्थः। यद्यपि भाव्यमुक्तिदशायामपि मनःसंयोगांतरं वर्ततएव तथापि तस्य न व्यापारत्वं पुरीतद्भिन्नदेशावच्छिन्नमनःसंयोगस्यैव ज्ञानसाधनत्वेन तथात्वान्मुक्तौ च शरीराभावादिति भावः। स्वसमानाधिकरणेति। शुकादिमुक्तावव्याप्तिवारणाय स्वसमानाधिकरणनिवेशः इदानींतनास्मदादिदुःखध्वंसे ऽतिव्याप्तिवारणायासमाक्कालीनत्वांतनिवेशः। नन्वेतावता चरमदुःखध्वंसो मुक्तिरित्यायातं चरमदुःखस्यापि योग्यविभुविशेषगुणत्वेन स्वानन्तरोत्पन्नविशेषगुणेन नाशसम्भवान्मुक्त्यर्थं तत्त्वज्ञानापेक्षा न स्यादित्याशङ्कते। नन्वित्यादिना। सूत्रार्थमाह। अस्यार्थ इति। नन्वनन्तरपदस्योत्तरार्थकतया दुःखाभावे जन्माभावस्य प्रयोजकत्वं स्यात् दुःखजन्मेत्यादिसूत्रपठिते जन्माभावे प्रवृत्त्यभावस्याप्रयोजकतया सूत्रार्थानुपपत्तिश्चेत्याशङ्कानिरासायानन्तरपदस्याव्यवहितपूर्वार्थकतामाह। अव्यवहि-

नाशः तेन दोषाणां नाशः तेन प्रवृत्तेरनुत्पादः तेन जन्मानुत्पादस्तेन दुःखानुत्पाद इति पूर्वोक्त एवार्थः पर्यवसितः। एकविंशतिदुःखनाशस्तु स्वकारणसाध्यो न तत्र तत्त्वज्ञानस्य प्रयोजकतेति वदन्ति। नव्यास्तु योग्यविभुविशेषगुणनाशं प्रति स्वोत्तरवर्तिगुणानां कारणत्वात् स्वोत्तरोत्पन्नगुणेनैव दुःखध्वंसरूपमुक्तिसंभवेन न तत्र तत्त्वज्ञानापेक्षेति दुःखपदं दुःखसाधनदुरितपरतया व्याख्येयं दुरितस्य च योग्यगुणत्वाभावान्न स्वोत्तरवृ-

---

त्तपूर्वाभावादिति। वदन्तीत्यस्वरसोद्भावनं तद्बीजं तु विशेष्याप्रयोजकस्यापि विशेषणांशप्रयोजकतामादाय विशिष्टप्रयोजकत्वोपगमे वह्निर्धूमप्रयोजक इति वद्वह्निर्धूमवत्पर्वतप्रयोजक इति व्यवहारापत्तिरेव। स्वोत्तरवर्त्तिगुणानामिति। उत्पत्तिसम्बन्धेन स्वोत्तरवर्त्तिविशेषगुणानामित्यर्थः। तेन स्वस्यापि स्वोतरवर्त्तित्वेपि न ज्ञानादीनां क्षणिकत्वापात्तिः न वा द्वितीयक्षणोत्पन्नघटादिसंयोगेनैवापेक्षाबुद्धेर्नाशापत्तौ द्वित्वादीनां क्षणत्रयावस्थायित्वासंभवेन स्वोत्पत्तिद्वितीयक्षणोत्पन्ननिर्विकल्पकेन स्वतृतीयक्षणएव द्वित्वप्रत्यक्षस्य वक्तव्यतया तदानीं च द्वित्वाभावात्तत्प्रत्यक्षानुपपत्तिः। न च प्रत्यक्षे विषयस्य कारणत्वेपि द्वितीयक्षणे द्वित्वसत्त्वात् तृतीयक्षणे तत्प्रत्यक्षोत्पत्तौ किं बाधकमिति वाच्यम्। प्रत्यक्षे विषयस्य कार्यकालवृत्तितया कारणत्वात् नाशोत्पत्तिक्षणे घटप्रत्यक्षस्यानुभवविरुद्धत्वात् द्वित्वादीनां क्षणत्रयावस्थायित्वे तु तृतीयक्षणे द्वित्वप्रत्यक्षे न काप्यनुपपत्तिः। न च विशेषगुणत्वेन कारणत्वेपि द्वित्वोत्पत्तिक्षणोत्पन्नज्ञानादिना ऽपेक्षाबुद्धिनाशे तृतीयक्षणे द्वित्वनाशापत्त्या द्वित्वप्रत्यक्षानुपपत्तितादवस्थ्यमिति वाच्यम्। द्वित्वाद्युत्पत्तिक्षणे विशेषगुणोत्पत्त्यनङ्गीकारात् विशेषगुणं प्रत्युत्पत्तिक्षणावच्छिन्नद्वित्वादिप्रतिबन्धकतामङ्गीकृत्यैव द्वितीयक्षणे तदनङ्गीकारसम्भवादिति ध्येयम्। न चैवमपि सुषुप्तिप्राक्कालोत्पन्नविशेषगुणानां नाशानुपपत्तिरिति वाच्यम्। तत्रागत्या स्वोत्तरवर्तित्वविशिष्टस्य स्वस्यैव नाशकत्वाभ्युपगमात् सर्वत्र स्वोत्तरवृत्तित्वेन नाशकत्वे अपेक्षाबुद्धेस्तृतीयक्षणे स्थायित्वानुपपत्तिरिति बोध्यम्। दुरितपरतयेति। तथा पापध्वंस एव मुक्तिर्न दुःखध्वंस इति नोक्तानुपपत्तिः। ननु पापस्याप्यात्मविशेषगुणत्वेन स्वोत्तरोत्पन्नगुणेनैव तन्नाशसम्भवात्कथं पापध्वंसस्यापि तत्वज्ञानसाध्यतेत्याशङ्कामपनेतुं नाश्यतावच्छेदककोटौ योग्यतां निवेश्य स्वोत्तरवर्तिगुणनाश्यतां वारयति। दुरितस्यचेति। न च पापस्य स्वोत्तरवर्तिगुणनाश्यत्वे इष्टापत्तिसंभवेन नाश्यतावच्छेदककोटौ यो-

त्रिगुणनाश्यतोति तन्नाशरूपमुक्तेस्तत्त्वज्ञानसाध्यत्वमेवेत्याहुः । तथा चैता- दृशापवर्गस्याभावे संशयस्य गुणे साध्यतया इच्छारूपविषयप्रयोजनस्य यथायथं द्रव्यादिषु साध्यसाधनोभयवत्तानिश्चयविषयस्य दृष्टान्तस्य यथा- यथं द्रव्यादिषु तत्तच्छास्त्रसिद्धार्थरूपस्य सिद्धान्तस्य द्रव्यादिषु शब्दस्व- रूपप्रतिज्ञानाद्यन्यतमरूपाणामवयवानां गुणे व्याप्यारोपेण व्यापकारोपस्य तर्कस्य गुणे निर्णयस्य गुणे तत्त्वबुभुत्सोः कथारूपवादस्य गुणे विजिगीषु- कथारूपजल्पस्य गुणे स्वपक्षस्थापनाहीनकथारूपवितण्डायाः गुणे अनुमि- तितत्कारणज्ञानान्यतरप्रतिबन्धकज्ञानरूपाणां हेत्वाभासानां यथायथं द्र- व्यादिषु अभिप्रायान्तरेण प्रयुक्तशब्दस्यार्थान्तरं परिकल्प्य दूषणाभिधान-

---

श्यतानिवेशो व्यर्थ इति वाच्यम् । तथासति पापस्य प्रायश्चित्तनाश्यताबोधकश्रु- तिविरोधापत्तेरिति भावः । न चैवं पापस्य प्रायश्चित्तेनापि नाश्यतया कथं मु- क्तिं प्रति तत्वज्ञानत्वेन कारणता प्रायश्चित्तजन्यपापध्वंसे व्यभिचारादिति वा- च्यम् । तादृशव्यभिचारवारणायैव स्वसमानाधिकरणदुरितासमानकालीनत्वरू- पात्यंतिकत्वस्य कार्यतावच्छेदककोटिप्रवेशितत्वात् । न चैवं पापध्वंसे न तत्वज्ञान- स्य प्रयोजकता किन्तु तद्विशेषणीभूतस्वसमानाधिकरणदुरितासमानकालीन- त्वएवेति प्राचीनमतादविशेष इति वाच्यम् । ध्वंसव्यक्तीनां परस्परभिन्नत्वेन प्रा- यश्चित्तजन्यपापध्वंसव्यक्तौ तत्वज्ञानजन्यत्वासंभवेपि तत्वज्ञानाव्यवहितोत्तरपा- पध्वंसव्यक्तौ तत्वज्ञानजन्यत्वे बाधकाभावादिति भावः । यद्यप्येवं सति तत्वज्ञा- नानुत्तरदुःखव्यक्तिनाशे तत्वज्ञानाजन्यत्वासंभवेपि तत्वज्ञानोत्तरतद्व्यक्तौ तज्जन्य- त्वसंभवेन प्राचीनमतेपि न दोषस्तथाप्येतदस्वरसेनैवाहुरित्युक्तत्वात् । तथा च दुःखध्वंसस्य मुक्तित्वेप्युक्तरीत्यानुपपत्त्यभावात् दुःखपदस्य दुरितलक्षणाकल्पनं नव्यानां कुकल्पनमेवेत्यस्वरस आहुरित्यनेन सूचितः । अथ ज्ञानाग्निः सर्वकर्मा- णि भस्मसात्कुरुतेर्जुनेति स्मृत्या दुरितस्य ज्ञाननाश्यत्वबोधनात् पापनाशरूप- मुक्तौ तत्वज्ञानसाध्यत्वांगीकारः संभवत्येव दुःखध्वंसस्य तत्वज्ञानजन्यताबोध- कमानाभावेन न तथात्वसंभव इति चेदिहापि "तमेव विदित्वातिमृत्युमेति ना- न्यः पंथा विद्यते ऽयनाये"ति श्रुतेरेव प्रमाणत्वसंभवादात्यंतिकदुःखनिवृ- त्तेरेवातिमृत्युशब्दार्थत्वात् तत्वज्ञानोत्तरदुःखव्यक्तेः स्वसाक्षात्कारेण नाश्य- स्यैव तत्वज्ञानोत्तरं प्रारब्धदुरितव्यक्तीनां भोगनाश्यताया एव स्वी- करणीयत्वेन विशेषाभावात् श्रुतिबलादेव विशिष्टदुःखध्वंसे तत्वज्ञान-

रूपस्य छलस्य गुणे असदुत्तररूपजातेर्गुणे पराजयहेतुस्वरूपनिग्रहस्थानानां यथायथं द्रव्यादिष्वन्तर्भावः । निग्रहस्थानानि प्रतिज्ञाहानिः,प्रतिज्ञान्तरं, प्रतिज्ञाविरोधः,प्रतिज्ञासंन्यासो,हेत्वन्तर,मर्थांतरं निरर्थक,मविज्ञातार्थक,मपार्थक,मप्राप्तकालं,न्यून,मधिकं,पुनरुक्त,मननुभाषण,मज्ञान,मप्रतिभा,विक्षेपो,मतानुज्ञा,पर्यनुयोज्यापेक्षणं,निरनुयोज्यानुयोगो,पसिद्धान्तो,हेत्वाभासाश्च । अत्र चकारोनुक्तसमुच्चयार्थस्तेन दृष्टान्ते साधनवैकल्यादीनां परिग्रहः । तत्र विशिष्यप्रतिज्ञातस्य पक्षादेः परित्यागरूपप्रातिज्ञाहानेरभावे परोक्तदोषोाद्दधीर्षया पूर्वानुक्तविशेषणविशिष्टतया प्रतिज्ञातार्थकथनरूपस्य प्रतिज्ञान्तरस्य गुणे स्वोक्तसाध्यादिविरुद्धहेत्वादिकथनरूपप्रतिज्ञाविरोधस्यं गुणे स्वोक्तसाध्यादेः परेण दूषणे कृते तत्साध्यापलापरूपस्य प्रतिज्ञासंन्यासस्याभावे । परोक्तदूषणोद्दिधीर्षया पूर्वोक्तहेतुतावच्छेदकातिरिक्तहेतुतावच्छेदकविशिष्टकथनरूपस्य हेत्वन्तरस्य गुणे । प्रकृतानाकाङ्क्षिताभिधानरूपार्थान्तरस्य गुणे । अवाचकपदप्रयोगरूपनिरर्थकस्य गुणे । परिषत्प्रतिवादिबोधानुकूलोपस्थित्यजनकवाक्यप्रयोगरूपाविज्ञातार्थस्य गुणे । अभिमतवाक्यार्थबोधानुकूलाकाङ्क्षाशून्यपदप्रयोगरूपस्यापार्थकस्य गुणे । समयनिबन्धनाविषयीभूतकथाक्रमाविपरीतक्रमेणाभिधानरूपस्याप्राप्तकालस्य गुणे । यत्किंचिदवयवशून्यावयवाभिधानरूपस्य न्यूनस्य गुणे । अधिकहेत्वाद्यभिधानरूपस्याधिकस्य गुणे । पुनरभिधानरूपस्य पुनरुक्तस्य गुणे । परिषदा त्रिभिरभिहितस्याप्यप्रत्युच्चारणरूपस्याननुभाषणस्याभावे । परिषदा विज्ञातार्थस्य वादिना त्रिरभिहितस्याप्याविज्ञानरूपस्याज्ञानस्याभावे ।

साध्यताया व्यवस्थापनसंभवात् । किं च कर्ममात्रनाशस्यैव तत्वज्ञानजन्यताया बोधिततया स्वसमानाधिकरणपुण्यासमानकालीनपुण्यध्वंसस्यापि मुक्तित्वापत्तिः । न चेष्टापत्तिः, सुखदुःखस्वाभावयोस्तज्जनकाभावानात्मकत्वेन पुरुषार्थत्वादित्यलं पल्लवितेन । परित्यागरूपेति । पक्षादेः परित्यागः पक्षस्य पक्षत्वेन प्रतिपादनाभाव इति तस्याभावरूपतेति भावः । प्रतिज्ञातार्थेति । साध्येत्यर्थः । साध्यापलापेति । साध्यस्यापलापः साध्यत्वेनानुक्तिरेवेति भावः । अवाचकेति । हुंफडादीत्यर्थः । वाचकवाक्येति । अत्र वाचकत्वं शक्त्या बोधजनकत्वमेव नँ तु शक्तिः, वाक्ये तदभावात् तादृशं वाक्यं भूस्तनं हिमभेषजवदित्यादिकमप्रसिद्धार्थकपदघटितम् । अपार्थकस्येति । पर्वतो वन्हिरधिकरणमित्यादेरपार्थक-

न चिन्तामणौ सप्तपदार्थभिन्नतया शक्तिसादृश्यादीनाम-

उत्तरार्ह परोक्तं बुद्ध्वाप्युत्तरस्याप्रतिपत्तिरूपाया अप्रतिभाया अभावे। अ-सम्भवत्कालान्तरकार्यव्यासङ्गमुद्भाव्य कथाविच्छेदरूपस्य विक्षेपस्याभा-वे। स्वपक्षे दोषमनुद्धृत्य परपक्षे दोषाभिधानरूपमतानुज्ञाया गुणे। निग्रह-स्थानं प्राप्तवतो निग्रहस्थानानुद्भावनरूपस्य पर्यनुयोज्यापेक्षणस्याभावे। निग्रहस्थानानवसरे तन्निग्रहस्थानाभिधानरूपस्य निरनुयोज्यानुयोगस्य गुणे। कथायां स्वीकृतसिद्धान्तप्रच्यवनरूपस्यापसिद्धान्तस्याभावे। हेत्वा-भासानां पूर्वोक्तलक्षणानां द्रव्यादिष्वन्तर्भाव इति। भाष्यस्यार्षत्वमाश-ङ्क्य मणिकृतां संमतिमाह। अत एवेति। मण्यादिसमवधाने सति वह्नि-ना दाहोत्पत्तिवारणाय मण्यादेः कारणविघटकत्वरूपा प्रतिबन्धकता वा-च्या सा च वह्निनिष्ठदाहानुकूलशक्तिरूपकारणविघटकतयैव निर्वहति म-ण्यादिप्रतिबन्धकत्वान्यथानुपपत्त्या सिद्धायाः शक्तेः षड्भावेष्वनन्तर्भूत-त्वादतिरिक्तत्वमिति पदार्थाः सप्त कीर्तिता इति मूलमयुक्तमित्यभिप्रायेण

स्येत्यर्थः। असंभवत्कालांतरेति। सुतदारादिपरिरक्षणरूपेत्यर्थः। कथाविच्छेदः। शब्दोच्चारणाभावः। सिद्धांतस्य। तार्किकाद्यभिमतसिद्धार्थस्य स्वीकृतस्य स्वेन साधनीयतयांगीकृतस्य। प्रच्यवः। अनुपपादन, मेवं च तस्याभावरूपतेति भावः। आर्षत्वमाशंक्येति। तथा च भाष्यकारस्य महर्षित्वेन 'तेजस्विनां न दोषाय व-ह्नेः सर्वभुजो यथे'ति वचनादनुपपन्नार्थप्रतिपादनं न दोषायेत्यभिप्रायेण मणि-कारस्येदानींतननरस्यापि तादृशार्थप्रतिपादकता मुक्तावलीकारेणाभिहितेति भावः। षड्भावेष्विति। शक्तेः स्पर्शशून्यत्वात् पृथिव्यादिचतुष्टये द्रव्ये नांतर्भावः उत्पादविनाशशालित्वादाकाशादिपंचकेष्वप्यनंतर्भावात् नापि गुणकर्मणोः क-पालादिरूपादिषु घटरूपाद्युत्पादकशक्तिसत्वान्नापि सामान्यविशेषसमवायेषु उत्पादविनाशशालित्वादित्यर्थः। अतिरिक्तत्वमिति। सप्तपदार्थातिरिक्तत्वमि-त्यर्थः। न च तस्या अभावेंतर्भावसंभवात्कथं सप्तपदार्थातिरिक्तत्वमिति वाच्यम्। नञुल्लिखितप्रत्ययाविषयत्वेन प्रतियोगिकत्वाननुभवेन च तस्या अभावेप्यनंतर्भा-वादिति भावः। वस्तुतस्तु षड्भावेष्विति पाठः प्रामादिकस्तावन्मात्रेण सप्तपदा-र्थातिरिक्तत्वासिद्धेः हेत्वंतरपूरणे च गौरवापत्त्या क्लृप्तपदार्थेष्वित्येव वक्तुमुचित-त्वात्। यथोत्पत्तिविनाशशालित्वेन नित्यद्रव्यादिषु शक्तेर्नांतर्भावस्तथैव नित्यात्य-

तिरिक्तपदार्थत्वमाशंकितम् । ननु कथमेतएव पदार्थाः शक्तिसादृश्यादीनामप्यतिरिक्तपदार्थत्वात् । तथाहि, मण्यादिसमवहितेन वन्हिना दाहो न जन्यते तच्छून्येन तु जन्यते तत्र मण्यादिना वन्हौ दाहानुकूला शक्तिर्नाश्यते उत्तेजकेन मण्याद्यपसारणेन च जन्यते इति कल्प्यते ।

प्रभाकारः शङ्कते । नन्विति । अतिरिक्तेति । सप्तपदार्थातिरिक्त इत्यर्थः । अतिरिक्तपदार्थतामेव व्यवस्थापयति, तथाहीत्यादीना । आदिना मन्त्रौषध्यादिपरिग्रहः । समवहितेन, समीपवर्तिना । ननु वह्निरूपकारणाभावादेव न दाह इति न मण्यादेः प्रतिबन्धकत्वमतः समवहितेन वह्निनेति । दाहो रूपान्तरोत्पत्तिः पूर्वरूपपरावृत्तिर्वा मण्याद्यतिरिक्तस्य प्रतिबन्धकत्वं खण्डयति । तच्छून्येति । मणिसमवधानशून्येनेत्यर्थः । ननु वन्हौ यदि दाहानुकूला शक्तिस्तदा मण्यादिसत्वे कुतो न दाह इति चेत्तत्राह । तत्रेति । पूर्वोक्तयुक्त्या शक्तिसिद्धावित्यर्थः । दाहानुकूलेति । अत्र चानुकूलत्वं कारणतदवच्छेदकसाधारणं तेन शक्तेः कारणतावच्छेदकत्वेपि न क्षतिः । नाश्य-

---

तान्योन्याभावयोरपि विनाशित्वेन ध्वंस उत्पन्नत्वेन प्रागभावेप्यनंतर्भावसंभवाच्चेति ध्येयम् । रूपपरावृत्तिर्वेति । रूपनाशो वेत्यर्थः । लाघवमेवोत्तरकल्पानुसरणे बीजम् । ननु मूले तच्छून्येन तु जन्यतइत्युक्तिर्व्यर्था तस्याः प्रतिबन्धकत्वासाधकत्वात् । अतस्तस्याप्यतिरिक्तप्रतिबन्धकताखण्डकत्वेन सार्थकतां व्यवस्थापयति । मण्याद्यतिरिक्तेति । गगनादीनां प्रतिबन्धकत्वमित्यर्थः । तथा च गगनादीनां प्रतिबन्धकत्वे मणिशून्यदशायामपि वन्हिना दाहो न स्यात्प्रतिबन्धकसत्वादतो मण्यादेरेव प्रतिबन्धकता वाच्येति मूलाभिप्राय इतिभावः । पूर्वोक्तयुक्त्यचेति । मण्यादिसमवधाने सतीत्यादिना स्वेन पूर्वमुक्तयुक्त्यचेत्यर्थः । कारणतावच्छेदकत्वेपीति । वन्हित्वेन वन्हेः शक्तित्वेन वन्हिनिष्ठशक्तित्वेन वा शक्तेश्च दाहं प्रति कारणत्वे गौरवाच्छक्तिविशिष्टवन्हित्वेनैव कारणत्वौचित्यात् शक्तेः कारणत्वाभावादिति भावः । वस्तुतो मीमांसकैर्घटादिकं प्रति तत्तत्कारणेषु घटाद्यनुकूलामपि तामेव शक्तिं कल्पयित्वा तादृशविलक्षणशक्तिमत्वेनैव कारणत्वस्यांगीकाराद्दंडचक्रादिभेदेनापि न कारणताबाहुल्यमित्यपि लाघवमेतन्म-

एवं सादृश्यमप्यतिरिक्तः पदार्थः, तद्धि न षट्सु भावेष्व-

तद्दत्यस्य कल्प्यते इत्यनेनान्वयः। तथा च वन्हिनिष्ठशक्तित्वावच्छिन्नं प्रति मणित्वेन नाशकत्वस्वीकारेण मण्यादिसत्वदशायां शक्तेरभावादेव न दाह इति भावः। ननु मण्यादेर्यदि शक्तिनाशकत्वं तदा सत्युत्तेजकविशिष्टमण्यादावपसारिते वा दाहानापत्तिरित्यत आह। उत्तेजकेनेति। मण्याद्यपसारणेन चेत्यत्र चकारो वाकारार्थे। न च दाहं प्रति मण्यभावत्वेन हेतुत्वकल्पनान्न मणिसमवधानकाले दाहापत्तिरिति वाच्यं, मण्यभावत्वेन रूपेण स्वतन्त्रहेतुताकल्पने गौरवात्। विलक्षणशक्तिमत्वेन वन्हेः कारणत्वकल्पनस्यैवोचितत्वादित्यभिमानात्। नन्वेवं शक्तिसिद्धावपि तस्या अनतिरिक्तत्वासिद्धिरिति चेन्न। उक्तपदार्थेष्वनन्तर्भूतत्वात् तथाहि न तावत् द्रव्यात्मिका शक्तिः गुणादिवृत्तित्वात् अत एव न गुणात्मिका कर्मात्मिका वा। न च सामान्याद्यन्यतमरूपा, उत्पत्तिमत्वे सति विनाशित्वादिति, इति शक्तिपक्षः। एवमतिरिक्तां शक्तिं प्रसाध्य सादृश्यस्याप्यतिरिक्तपदार्थतामवस्थापयति, एवमित्यादिना। अतिरिक्त इति। क्लृप्तसप्तपदार्थातिरिक्त इत्यर्थः। षड्भावानन्तर्भूतत्वादिति हेतुः पूरणीयः। तत्र सत्यन्तासि-

---

द्दइति मंतव्यम्। वाकारार्थइति। उत्तेजकमण्यपसारणयोरेकत्वे सत्वेपि दाहोत्पत्त्या समुच्चितयोस्तयोर्दाहकारणत्वासंभवादिति भावः। न मणिसमवधानकालइति। मण्यभावस्य हेतुतयैव मणिसमवधानकाले दाहवारणसंभवान्नानंतशक्त्यादिपदार्थकल्पनं युक्तमिति भावः। अभिमानादिति। वस्तुतस्त्वनंतशक्तितत्प्रागभावध्वंसानां कल्पनामपेक्ष्य मण्यभावत्वेन कारणत्वांतरकल्पनमेवोचितं कल्प्यस्यैकत्वेन लाघवादिति सूचयितुमुक्तमभिमानादिति क्लृप्तपदार्थानंतर्भूतत्वे मूलोक्तस्य षड्भावानंतर्भूतत्वस्य न हेतुता संभवति अभावे व्यभिचारात् अत्र च भावांतर्भूतत्वयोरभावद्वयस्य मिलितस्यैव हेतुत्वं प्रत्येकयोर्भावाभावयोर्व्यभिचारित्वादिति मंतव्यम्। इदं चापाततो मूलोक्तस्य मिलिताभावद्वयस्यैवातिरिक्तपदार्थत्वे हेतुत्वसंभवेन हेत्वंतरं दूषयित्वा तत्र विशेषणविशेष्यभागप्रसिद्धिनिरासपरत्वेन तद्धीत्यादिग्रंथव्याख्यानस्यानुचितत्वादिति ध्येयम्। नाप्यभावइत्यनेनोक्तस्याभावानन्तर्भूतत्वस्य भावपदार्थे व्यभिचारादतो हेत्वन्तरं पूरयति। षड्भावेति। तत्रेति। उक्तहेतावित्यर्थः। घटकत्वं सप्तम्यर्थः

द्धिं निरस्यति । तद्धीति । तत्सादृश्यं हि हेतौ । सामान्यपीति । सामान्येतरवृत्तित्वे सति सामान्यवृत्तित्वादित्यर्थः । तेन सामान्यत्वे न व्यभिचारः व्यतिरेकित्वे सतीति विशेषणान्न प्रमेयत्वादौ व्यभिचारः भावत्वे च द्रव्यादिषट्कान्यतमत्वरूपे हेतुमति साध्यस्य सत्वान्न व्यभिचार इति । य-

---

तस्य च सत्यन्तेऽन्वयः हेताविति हिशब्दो हेतुवाचक इत्यर्थः । सप्तम्या वाचकत्वार्थकत्वात् तथात्र हेतोरभेदेन च षड्भावानन्तर्भावविशेषणत्वमिति भावः । न चैवं हेतुरित्युक्ते कुत्रेत्याकाङ्क्षोदयाद्धेतुनिरूपकानुक्त्या न्यूनत्वमिति वाच्यम् । हेत्वन्वयिन उक्तहेतुत्वस्याध्याहारेणोक्तहेतुहेतुत्वभिन्नषड्भावांतर्भूतत्वाभावाश्रयस्सादृश्यमिति वाक्ये तात्पर्यात् । सामान्येतरवृत्तित्वे सतीति । सामान्येपीत्यपिना सामान्येतरस्य समुचितत्वादयमर्थो लभ्यतइति भावः । तेनेति । सामान्येतरवृत्तित्वोपपादनेत्यर्थः । अथ सामान्यत्वमनेकसमवेतत्वे सति नित्यत्वं तच्च ध्वंसप्रागभावाप्रतियोगित्वरूपं तथा चाभावस्वरूपतया भावस्वरूपएवेति कथं व्यभिचारः । न च विनिगमनाविरहेण नित्यत्वे सत्यनेकसमवेतत्वस्यापि सामान्यत्वरूपतासम्भवेन तस्य चानेकानुयोगिकसमवायप्रतियोगित्वस्य स्वरूपसम्बन्धविशेषरूपस्य सामान्यात्मकतया भवति व्यभिचार इति वाच्यम् । एवमप्यभेदे आधाराधेयभावानुपगमेन सामान्ये वृत्तित्वासत्वेन व्यभिचाराप्रसक्तेः । न च सामान्यत्वं सामान्यत्वप्रकारकज्ञानरूपमेव विवक्षितमिति वाच्यम् । तथासति सामान्यविषयकज्ञानस्य विषयतया सामान्यसम्बन्धित्वात् सामान्येतरात्मवृत्तित्वाच्च सत्यंतोपादानेपि व्यभिचारतादवस्थ्यात् व्यभिचारवारणरूपप्रयोजनाभावेन सत्यंतसार्थक्यमात्राय वृत्तित्वस्थाने सम्बन्धित्वविवक्षाया अनुचितत्वाच्च । तस्मात् सामान्यनिरूपितायाः सम्बन्धांतरावच्छिन्नवृत्तिताया अप्रसिद्ध्या स्वरूपसम्बन्धावच्छिन्नसामान्यवृत्तित्वमेव हेतुर्वाच्यः सामान्येन च तादृशं सामान्यवृत्तित्वमिति व्यभिचारो दुर्घट एव, युक्तं चैतत् । सादृश्यस्यातिरिक्तत्ववादिनापि स्वरूपसम्बन्धेनैव तस्य प्रकारत्वोपगमेन तस्य भूयोधर्मवत्वरूपतावादिनाऽपि स्वरूपेणैव तस्य प्रकारप्रतीतेर्नानासम्बन्धेन तत्प्रकारकत्वानौचित्याच्च । अत एव ग्रन्थकृतापि तद्भिन्नत्वे सति तद्गतभूयोधर्म इत्यनुक्त्वा तद्गतभूयोधर्मवत्त्वपर्यन्तमनुसृतं तथा च सादृश्ये स्वरूपासिद्धिवारणायोभयमतसिद्धं सामान्यनिरूपितस्वरूपसम्बन्धावच्छिन्नवृत्तित्वमेव हेतुरित्यवश्यमंगीकरणीयमिति न व्यभिचार इति चेन्न । सामान्यत्ववद्दितिप्रतीत्या सामान्ये सामान्यत्वाधारत्वावगाहनेन सामान्यत्वस्य सामान्यातिरि-

न्तर्भवति सामान्येपि सत्वात् यथा गोत्वं नित्यं तथाश्व-त्वमपि नित्यमिति सादृश्यप्रतीतेः।नाप्यभावे, सत्त्वेन प्रती-यमानत्वादिति चेन्न।मण्याद्यभावविशिष्टवन्ह्यादेर्दाहादिकं प्रति स्वातन्त्र्येण मण्यभावादेरेव वा हेतुत्वं कल्प्यते अने-नैव समञ्जस्ये ऽनन्तशक्तितत्प्रागभावध्वंसकल्पनानौचि-

---

त्येति। यदि सादृश्यं द्रव्यादावन्तर्भूतं तदा द्रव्यादेः सामान्यावृत्तित्वेन यथा गोत्वं नित्यं तथा अश्वत्वमित्यबाधितप्रतीतिर्न स्यादित्यर्थः। अ-भावेन्तर्भावमाशङ्क्य निराचष्टे। नापीति। यद्यप्यतिरिक्ताभाव-मनङ्गीकुर्वतः प्राभाकारस्य मते ऽभावेन्तर्भावाचिन्ता न सम्भवति तथापि परमतमभ्युपेत्येदं निराकृतमिति भावः। सत्वेन भावत्वेन, प्रतीय-मानत्वात् प्रमीयमानत्वात्। मणिसमवधानकालीनवन्हिना दाहोत्पत्तिवा-रणाय प्राभाकरेण साधितां शक्तिं दूषयति। मण्यद्यभावेति। अतिरि-क्तशक्तिकल्पनां पूर्वोक्तनाश्यनाशकभावकल्पनां चापेक्ष्य लाघवाद्दाहत्वा-वच्छिन्नं प्रति मण्यभावविशिष्टवह्नित्वादिनैव हेतुताकल्पनमुचितमिति भा-वः। दाहादिकमिति। आदिपदेन वह्नेः सङ्ग्रहः म्म णिसत्वे वह्नेरप्यनु-त्पत्तेः। तथा च मणिरूपप्रतिबन्धकसद्भावान्न दाहवन्ही इति भावः। ननु यदा कदा चिन्मण्यभावविशिष्टाद्वन्हेर्दाहापत्तिः कारणतावच्छेदकाव-लीढकारणसत्वस्यैव कार्योत्पत्तिनियामकत्वात् मण्यभावविशिष्टवन्हित्वं व-न्हिविशिष्टमण्यभावत्वं वा कारणतावच्छेदकमित्यत्र विशेषणविशेष्यभावे विनिगमनाविरहेण गुरुभूतकार्यकारणभावद्वयापत्तिश्चेत्यत आह। मण्यभा-वादेरिति। तथा च प्रतिबन्धकत्वं न कार्यानुकूलधर्मविघटकत्वं बाधज्ञान-

---

त्तस्य दुर्वचत्वेन च स्वस्यापि स्वरूपसम्बन्धेन स्ववृत्तित्वमवश्यमङ्गीकरणीयं अ-भावाधिकरणकाभावस्थले सर्वैरपि तथास्वीकारात् अनयैव रीत्या प्रमेयत्वा-दावपि वक्ष्यमाणव्यभिचारो बोध्यः सर्वं प्रमेयत्ववदिति प्रमेयत्वस्य प्रमास्वरूपस्य स्वरूपसम्बन्धेन वृत्तेरावश्यकत्वात् विषयताया विषयस्वरूपत्वेन सर्वत्र प्रमेयत्व-मेकमिति प्रतीतिविरोधात् ज्ञानस्वरूपे च प्रमेयत्वे स्वरूपसम्बन्धेन सामान्यत-दितरवृत्तित्वसत्वाद्व्यभिचारस्यावश्यकत्वादिति भावः। नन्वन्यतरसम्बन्धेन स-

तावत्स्वरूपभावत्वे हेतुसत्वाद्व्यभिचार इत्याशंकां निराकुरुते। भावत्वे चेति। न चैवमपि घटघटत्वगतद्वित्वे व्यभिचारो हि दुर्वारस्तस्य संख्यारूपत्वासंभवेपि द्वित्ववत्ताबुद्ध्युपपत्तये ऽपेक्षाबुद्धिरूपस्य स्वरूपसम्बन्धेन वृत्तेरावश्यकत्वादिति वाच्यम्। व्यासज्यवृत्त्यन्यत्वस्यापि हेतौ विशेषणत्वोपगमात्। व्यासज्यवृत्तित्वं च एकमात्रवृत्तिधर्मावच्छिन्नपर्याप्तिमत्वमिति न किंचिदनुपपन्नम्। वस्तुतस्तु स्वरूपसम्बन्धावच्छिन्नसामान्यवृत्तित्वमेव हेतुरिति मूलकृतां तात्पर्यम्। दीधितिकारस्तु सादृश्यस्य सामान्यमात्रवृत्तित्वे मुखादौ चंद्रसादृश्यप्रतीतिर्न स्यादित्याशंकानिरासाय स्वरूपतस्सामान्येतरवृत्तित्वस्यानुवादक एव न तु हेतुतावच्छेदकत्वेपि मूलकृतां तात्पर्यम्। न चैवं सामान्यस्वरूपे सामान्यत्वे व्यभिचार इति वाच्यम्। आधाराधेयभावप्रतीत्यनुरोधेनानेकसमवेतत्वे सति नित्यस्वरूपताया एव सामान्यत्वे स्वीकरणीयत्वात्। एवं प्रमेयत्वमपि न प्रमैव विषयार्थकप्रत्ययादिविरोधादपि तु प्रमाविषयत्वं तथा च प्रमेयत्वस्य विषयतारूपस्य प्रतिविषयभिन्नत्वेन कस्यापि विषयतायां सामान्यतदितरोभयवृत्तित्वासम्भवेन प्रमेयत्वेपि व्यभिचारासम्भवात् हेतौ व्यतिरेकित्वविशेषणमप्यनर्थकमेव परं तु विषयस्वरूपायाः स्वरूपसम्बन्धेन सामान्यवृत्तित्वसत्वात्तत्र व्यभिचारवारणाय सामान्यवृत्तित्वे विषयतात्वाद्यनवच्छिन्नत्वं विशेषणं देयं एवं च द्वित्वादिकमपि अपेक्षाबुद्धिविषयत्वमेव न त्वपेक्षाबुद्धिरूपं ज्ञाने विषयवृत्तित्वस्य क्वाप्यक्लृप्तत्वादिति तत्रापि न व्यभिचार इति युक्तमुत्पश्यामः। भावत्वेनेति। ननु भावत्वेन प्रतीयमानत्वं भ्रान्तपुरुषस्याप्यभावे ऽक्षतं तत्र भावानन्तर्भूतत्वाभावादयं हेतुर्व्यभिचारीत्याशंकानिरासाय तदर्थमाह। प्रमीयमानत्वादिति। यदा कदा चिदिति। मणिसत्वदशायामपि पूर्वकालावच्छेदेन मण्यभावसामानाधिकरण्यरूपवैशिष्ट्यवतो वन्हेर्दाहापत्तिरिति भावः। ननु कारणतावच्छेदकविशिष्टकारणसत्वमेव कार्योत्पत्तिप्रयोजकं तदधिकरणे मण्यभावासत्वदशायां सामानाधिकरण्यसम्बन्धेन मण्यभावविशिष्टवह्न्यधिकरणत्वाभावान्न दाहापत्तिरित्यत आह। कारणतावच्छेदकावलीढेति। कारणतावच्छेदकोपलक्षितेत्यर्थः। अन्यथा विशेषणज्ञानस्य विषयितासम्बन्धेन विशेषणविशिष्टज्ञानरूपस्य गतानागतविशेषणज्ञानस्य विशिष्टबुद्धिहेतुत्वे व्यभिचारापत्तेरिति भावः। ननु विषयितासम्बन्धेन विशेषणस्य न कारणतावच्छेदकत्वमपि तु विशेषणनिरूपितविषयताया एव, विषयता च ज्ञानसमानकालीनैवेति कारणतावच्छेदकविशिष्टस्य कार्योत्पत्तिप्रयो-

स्यानुमितिप्रतिबन्धकत्वाभावापत्तेः किं तु कारणीभूताभावप्रतियोगित्वम्, तच्च मण्यभावस्य हेतुत्वएवोपपद्यते न त्वतिरिक्तशक्तिसत्वइति भावः। ननु प्रतिबन्धकत्वस्यैतादृशत्वे कारणीभूतवन्हिरूपाभावप्रतियोगिनि वन्ह्यभावे ऽतिव्याप्तिः स्वप्रागभावप्रतियोगिनि घटादौ चेति चेन्न। तादात्म्यातिरिक्तसम्बन्धावच्छिन्ना या कारणता तदाश्रयीभूतो योभावभिन्नाऽत्यन्ताभावस्तत्प्रतियोगित्वस्य विवक्षितत्वात्कारणताविशेषोपादानाच्च। स्वात्यन्ताभावप्रत्यक्षे स्वस्य प्रतिबन्धकत्वापत्तिः परास्ता, विषयस्य तादात्म्यसम्बन्धेनैव प्रत्यक्षे हेतुत्वात्। ननु वन्हिमण्यभावयोर्द्वयोर्हेतुत्वापेक्षयातिरि-

---

जकत्वेपि न क्षतिरित्यस्वरसादाह। मण्याद्यभावेति। गुरुभूतेति। वन्हित्वेन मण्यभावत्वेन कारणत्वांगीकारेपि कारणताद्वयमेव किं तु लघुधर्मावच्छिन्नं मण्यभावविशिष्टवन्हित्वादिना कारणत्वे तु गुरुधर्मावच्छिन्नकारणताद्वयमापद्येतेति भावः। नन्वेवं मणेः प्रतिबन्धकत्वानुपपत्तिः। कारणविघटकस्यैव प्रतिबन्धकत्वान्मणेर्मण्यभावानाशादित्यत आह। तथा चेति। बाधज्ञानस्येति। तत्र परामर्शनाशानंतरं लौकिकप्रत्यक्षरूपो बाधनिश्चयस्तत्र बाधनिश्चयोत्पत्तिद्वितीयक्षणे परामर्शनिष्ठशक्तिनाशो वक्तव्यः तथा च बाधोत्पत्तितृतीयक्षणे बाधेनानुमितिप्रतिबन्धो वाच्यः स च न सम्भवति तत्पूर्वं परामर्शाभावादेवानुमित्यनुत्पादसम्भवात् बाधद्वितीयक्षणे ऽनुमित्यापत्तेश्च तत्पूर्वं शक्तिविशिष्टपरामर्शसत्वादिति भावः। नत्वतिरिक्तेति। अतिरिक्तशक्त्यंगीकारे मण्यभावस्य कारणत्वे युक्तिविरहात् कारणीभूताभावप्रतियोगित्वरूपप्रतिबन्धकत्वस्य मणावसंभवादिति भावः। वन्ह्यभावेति। कारणाभावे प्रतिबन्धकताव्यवहाराभावात् कारणसत्वे कार्यानुत्पत्तिप्रयोजकस्यैव प्रतिबन्धकत्वेन व्यवह्रियमाणत्वान्नेष्टापत्तिसंभव इति भावः। घटादौ चेति। तथा च स्वस्य स्वोत्पत्तौ प्रतिबन्धकत्वापत्तिरिति भावः। प्रतिबन्धकाभावस्य कार्यकालवृत्तित्वेन कारणतया नात्रापीष्टापत्तिः। भावभिन्नो ऽत्यंताभाव इति। वह्न्यभावाभाववन्हिस्वरूपमादाय वन्ह्यभावे प्रतिबन्धकत्वापत्तिवारणाय भावभिन्न इति, प्रागभावमादाय स्वस्मिन् स्वप्रतिबन्धकत्वापत्तिवारणाय अत्यंताभाव इति। यद्यप्यत्यंताभावत्वं नित्यत्वे सति संसर्गाभावत्वं तच्च न वन्ह्यादौ भावभिन्नत्वरूपाभावत्वस्यैव तत्रासत्वात् तथापि प्रकृते अत्यंताभावत्वं नाभावत्वघटितं किं तु अन्योन्याभावभिन्नत्वे सति ध्वंसप्रागभावभिन्नत्वे सति सप्रतियोगिकत्वमतो न भावभिन्नइत्यस्य वैयर्थ्य,मत एव यत्र अनु-

क्तशक्तेरेकस्या एव हेतुता युक्ता लाघवादित्यत आह । अनेनैवेति । दाहादिकं प्रति मण्यभावादेर्हेतुत्वकल्पनेनैवेत्यर्थः । सामञ्जस्ये मणिसमवधानदशायां दाहवारणे प्रागभावे मानाभावादाह । ध्वंसेति । इदमुपलक्षणं प्रतियोगिध्वंसयोः शक्तिनाशमण्योः शक्तिमण्यपसारणयोश्च कार्यकारणभावकल्पनापि स्यादित्यपि बोध्यम् । उत्तेजकाभावेति । तथा च केवलं मणिर्न प्रतिबन्धकः किं तु उत्तेजकाभावविशिष्टस्तदभावश्च उत्तेजकसमवधानकालेपि तिष्ठतीति न व्यभिचार इति भावः । अथ मण्यादिस्थलीयदाहं प्रत्युत्तेजकस्यैव हेतुतास्त्विति चेन्न । तस्याननुगतत्वात्तदभावकूटविशिष्टमण्यभावस्य चानुगतत्वात् । अत्रेदं बोध्यं, अभावीयविशेषणतासम्बन्धेन दाहत्वावच्छिन्नं प्रति उद्देश्यतादैशिकविशेषणतान्यतरसम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताकानां तत्तदुत्तेजकाभावानां सामानाधिकरण्यरूपं तद्वैशिष्ट्यं तदवच्छिन्नस्य मण्यादेर्दैशिकविशेषणतोद्देश्यतान्यतरसम्बन्धाव-

---

योगिवाचकपदोत्तरं सप्तमी तत्र नञा अत्यंताभावो बोध्यतइति नियमोप्युपपद्यते अन्यथा भूतले घटो नास्तीत्यादौ न स्यादेव नञा अत्यंताभावस्य बोध्यत्वमिति ध्येयम् । न चोक्तापत्तिवारणाय दैशिकविशेषणतासम्बन्धावच्छिन्नत्वमेव कारणताविशेषणमस्तु तथा च भावानां दैशिकविशेषणतासम्बन्धेन अकारणत्वाद्भावभिन्नइत्यपि नोपादेयमिति वाच्यम् । चक्षुस्संयुक्तविशेषणतादिना भावानामपि दैशिकविशेषणतया कारणत्वेन तदावश्यकत्वात् । इदमिहेति । प्रतीतिनियामकविशेषणतात्वरूपस्य लघुत्वाच्चेति ध्येयम् । तस्याननुगतत्वादिति । मणिमंत्रमहौषध्यादिषु उत्तेजकत्वस्यैकस्य दुर्वचत्वात् पृथिवीत्वादिना सांकर्येण तस्या जातित्वासम्भवादिति भावः । नन्वेवमुत्तेजकाभावविशिष्टमण्यभावत्वेनापि हेतुता न संभवति उत्तेजकस्याननुगतस्याभावादित्यत आह । तदभावकूटेति । उत्तेजकाभावकूटविशिष्टमण्यभावस्य हेतुत्वे मंत्ररूपोत्तेजकदशायामपि मन्त्रस्य गगनविशिष्टत्वेन वन्ह्यधिकरणे देशे तदभावसत्वात्सामानाधिकरण्यसम्बन्धेन तदुत्तेजकाभावविशिष्टमणिमंत्रादेर्दाहानुत्पादप्रसंगः । किं च संयोगेन द्रव्यस्याव्याप्यवृत्तितामते मणिसत्वेपि किंचिदवच्छेदेन मण्यभावसत्वात् दाहापत्तेश्चेत्याशाकां निराकुरुते । अत्रेदं बोध्यमिति । अभावीयविशेषणतेति । दाहस्य रूपध्वंसरूपतया विशेषणतयैव तदुत्पत्तेरिति भावः । उद्देश्यतादैशिकविशेषणतान्यतरेति । मंत्रस्य उद्देश्यतासम्बन्धेनैव वन्ह्यधिकरणदेशे सत्वात् उद्देश्यतानिवेशः मण्यादिरूपोत्तेजकस्य स-

च्छिन्नप्रतियोगिताकाभावस्याभावीयविशेषणतासम्बन्धेन हेतुत्वमिति । एतेन संयोगसम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताकमण्यभावस्य तत्संयुक्तेपि सत्वात् दाहापत्तिरिति परास्तम् । नन्वनुमानमेव शक्तौ प्रमाणम् तथाहि, वन्हिर्दाहानुकूलोद्दिष्ठातीन्द्रियधर्मसमवायी दाहजनकत्वाद् दृष्टवदात्मवदिति वह्निद्व्यणुकैकत्वमादाय भर्जनकपालस्थवह्निनिष्ठानुद्भूतरूपमादाय वा सिद्धसाधनवारणाय साध्ये दाहानुकूलेति । वह्निद्व्यणुकेन्धनसंयोगमादायादृष्टवदात्मसंयोगमादाय वा तद्वारणायाद्दिष्ठेति । वन्हिनिष्ठोष्णस्पर्शमादाय तद्वारणायातीन्द्रियेतीति चेन्न । विपक्षे बाधकतर्कविरहेणास्यानुमानस्याप्रयोजकत्वात् । केचित्तु वह्निं प्रति तृणफूत्कारसंयोगादीनां तृणफूत्कारसंयोगत्वादिरूपेण कारणताया व्यभिचारेणासंभवादतिरिक्तशक्तिसिद्धिः । न च तृणफूत्कारयोररणिनिर्मन्थन योर्मणिकिरणयोश्च सम्बन्धस्य जन्यतावच्छेदकं वन्हिवृत्तिवैजात्यत्रयं कल्प्यमिति न व्यभिचार इति वाच्यं, तज्जन्यतावच्छेदकवैजात्यत्रयकल्पनामपेक्ष्य तत्तत्सम्बन्धानामेकशक्तिमत्वेन कारणत्वकल्पनाया एव लघुत्वेन न्याय्यत्वादित्याहु,स्तन्न । तत्सम्बन्धसाधारण्येनैकजातेरेवाभ्युपगमात् । न च योग्यवृत्तिजातेर्योग्यत्वापात्तिरिति वाच्यं, दोषाविशे-

---

त्वेपि किंचिदवच्छेन संयोगेन तदभावसत्वाद्दाहानुत्पत्तिरिति दैशिकाविशेषणतानिवेशः दैशिकविशेषणतया तु न द्रव्यस्याव्याप्यवृत्तित्वमिति न दाहानुपपत्तिरिति भावः । इदं च भावाभावसाधारणदैशिकविशेषणतामभ्युपेत्योक्तम् । मण्यादेरिति । आदिना मंत्रादेः परिग्रहः अत एव सम्बन्धकोटौ उद्देश्यताप्रवेशः संयोगस्थाने दैशिकविशेषणताप्रवेश इत्युक्तैव युक्तिः । वह्निद्व्यणुकैकत्वमिति । वह्निद्व्यणुकवृत्तिपरिमाणव्यक्तिमित्यर्थः । तेन वह्निद्व्यणुकत्वस्य नानाद्व्यणुकेषु सत्वेपि न क्षतिः । ननु महत्वविशिष्टवन्हेरेव पक्षत्वात् न सिद्धसाधनमित्यत आह । भर्जनकपालस्थेति । वन्हिद्व्यणुकेंधनसंयोगमादायापि महद्वन्हेः पक्षत्वेन सिद्धसाधनमत उक्त, मदृष्टवदात्मसंयोगामिति । स्वाश्रयसंयोगसम्बन्धेन कार्यमात्रे अदृष्टस्य हेतुतया तत्सम्बन्धेन संयोगस्यापि हेतुत्वादिति भावः । यद्यप्यात्मनो दृष्टान्तत्वमसंगतं तस्य दाहजनकत्वे मानाभावात् तथापि कार्यमात्रे कर्तुरेव कारणत्वमतामिप्रायेणैवमुक्तम् । यद्वा दाहजनकत्वमत्र न दाहकारणत्वं अपि तु दाहप्रयोजकत्वं तच्च कारणतत्कारणसाधारणं स्वरूपसम्बन्धरूपमिति कार्यमात्रकारणकृतिकारणात्मन्यप्यक्षतमेवेति ध्येयम् । दोषविशेषेणेति ।

पेण शक्तेरिवायोग्यत्वकल्पनात्। न च नोदनत्वादिना सङ्करस्तस्यादोषत्वादन्यतमत्वेन कारणतासम्भवाच्च। न चान्यतमत्वघटकभेदानां मिथो विशेषणविशेष्यभावे विनिगमनाविरहेण कारणतावच्छेदकभेदात्कारणताबाहुल्यमिति वाच्यं, कारणतावच्छेदकानां समनियतानामैक्येन कारणतैक्यसम्भवात्। न च भेदानां स्वरूपतोवच्छेदकत्वासम्भवेन तृणफूत्कारसंयोगभेदविशिष्टारणिनिर्मन्थनसम्बन्धभेदविशिष्टमणिकिरणसम्बन्धभेदावच्छिन्नप्रतियोगिताकभेदत्वादि नावच्छेदकत्वं वक्तव्यम्। तथा चावच्छेदकतावच्छेदकभेदादवच्छेदकताभेदस्तद्भेदेन च कारणताभेद इति वाच्यं, स्वरूपसम्बन्धरूपाया अतिरिक्ताया वा कारणताया अवच्छेदकभेदादित्यन्यत्र विस्तरः। परे तु तृणादिसम्बन्धकालीनवायुसंयोगादीनामेकशक्तिमत्त्वेन हे-

---

अदृष्टादिरूपेणेत्यर्थः। अन्यथा त्वन्मतेपि वान्हिगतवैजात्यप्रत्यक्षापत्तेरिति भावः। तस्यादोषत्वादिति। स्वसामानाधिकरण्यस्वाभावसामानाधिकरण्योभयसम्बन्धेन जातिविशिष्टत्वस्य स्वसमानाधिकरणात्यंताभावप्रतियोगिजातित्वाभावव्याप्यत्वे मानाभावेन सांकार्यस्य जातित्वबाधकत्वे मानाभावादिति भावः। स्वरूपतो ऽवच्छेदकत्वासंभवेनेति। जातीतरस्य स्वरूपतो भानानंगीकारात्। यस्य स्वरूपतो भानं तस्यैव स्वरूपतो ऽवच्छेदकत्वनियमादिति भावः। स्वरूपसम्बन्धरूपाया इति। तत्कारणव्यक्तिरूपायाः कारणतावच्छेकभेदेन भेदासम्भवादिति भावः। अतिरिक्ताया इति। सप्तपदार्थातिरिक्ताया इत्यर्थः। तादृशकारणतया अवच्छेदकताभेदाद्भेदे नानाकारणताव्यक्तिकल्पनागौरवापत्त्या नानावच्छेदकतानिरूपितैककारणताया एव कल्पयितुमुचितत्वादिति भावः। व्यापकतारूपकारणताया एव व्यापकतायाः व्यापकतावच्छेदकतापर्याप्त्यवच्छेदकधर्मघटितत्वेन अवच्छेदकत्वादिभेदेन भिन्नत्वादिति ध्येयम्। यद्यपि घटादिकार्यं प्रति तत्तत्कार्यानुकूलैकशक्तिमत्त्वेन कारणत्वे लाघवं दण्डत्वादीनां नानाकारणत्वकल्पने गौरवं प्रतिबन्धकसमवधानकालीनकारणेषु शक्त्यभावादेव कार्यानुत्पादसंभवे प्रतिबन्धकाभावस्य कारणत्वाकल्पनेन च महालाघवादिति शक्तिकल्पनमेव न्यायः। न च दण्डचक्रादिषु सर्वत्रैकशक्तिमंगीकृत्य तद्वत्त्वेन कारणत्वे केवलदण्डादपि घटोत्पत्तिः स्यात् अशेषकारणतावच्छेदकावच्छिन्नस्य सत्वादिति वाच्यम्। शक्तेः कारणसमुदायपर्याप्तत्वोपगमेन पर्याप्तिसम्बन्धेन शक्तिमत्वेनैव कारणताभ्युपगमेन च केवलदण्डसत्वदशायां कारणतावच्छेदकावाच्छिन्नस्याभावा-

त्वात् । नचोत्तेजके सति प्रतिबन्धकसद्भावेपि कथं दाह इति वाच्यं, उत्तेजकाभावविशिष्टमण्यभावस्य कारणत्वात् । सादृश्यमपि न पदार्थान्तरं किं तु तद्भिन्नत्वे सति तद्गतभूयोधर्मवत्त्वम्; यथा चन्द्रभिन्नत्वे सति चन्द्रगताह्लादकत्वादि-

---

तुतामादाय विनिगमनाविरहान्न शक्तिसिद्धिरित्याहुः । यदाशङ्कितं सादृश्यमप्यातिरिक्तपदार्थ इति तदपि निराकरोति । सादृश्यमपीति । तद्भिन्नत्वे सतीति । इदं च सादृश्यनिरूपकेऽतिव्याप्तिवारणाय, अनुयोगितासम्बन्धविवक्षणे तु न देयमेव । तद्गतभूयोधर्मवत्त्वमिति । तत्रासाधारण्येन विद्यमाना ये भूयांसो धर्मास्तद्वत्त्वमित्यर्थः । नन्विदं "गगनं गगनाकारं सा-

---

त् एतन्मते सामग्रीत्वमिति यद्धर्मावच्छिन्नसमुदाये कारणतावच्छेदकपर्याप्तिः तत्तद्धर्मावच्छिन्नसमुदायत्वमेव तथापि दण्डत्वादिना घटकारणत्वाभावे दण्डत्वाद्यवच्छिन्नधर्मिकेष्टसाधनताज्ञानासम्भवेन घटार्थिनो नियमतो दण्डत्वाद्यवच्छिन्नोपादानेन प्रवृत्तिः स्यादिति दण्डत्वादिना घटकारणत्वमावश्यकमिति भावः । सर्वमिदं मनसि निधायैवान्यत्र विस्तर इत्युक्तमिति । यद्यप्येवमपि तत्तद्धर्मावच्छिन्नसमुदायधर्मिककारणताऽवच्छेदकशक्तिपर्याप्तिज्ञानं तत्तद्धर्मावच्छिन्नोपादानगोचरप्रवृत्तिकारणमित्युक्तौ घटार्थिनो नियमतो दण्डत्वाद्यवच्छिन्नोपादाने प्रवृत्तिस्संभवत्येव तथाप्येतदस्वरसेनैव परेत्वित्यादिना शक्तिखण्डनयुक्त्यंतराभिधायिनो मतस्य अभिधास्यमानत्वान्नासंगतिरिति ध्येयम् । अनुयोगितासम्बन्धविवक्षणे इति । तद्गतभूयोधर्मवत्वे तत्सादृश्यमित्यत्र तद्गतधर्मवत्ताया अनुयोगितासम्बन्धेन विवक्षणे इत्यर्थः । न देयमेवेति । तद्गतधर्मरूपसम्बन्धे तदनुयोगिकत्वानभ्युपगमेनैव सादृश्यप्रतियोगिन्यतिव्याप्तिवारणसंभवादिति भावः । ननु पदार्थमात्रस्यैव पदार्थमात्रेणापि सादृश्यं स्यात् तद्गतप्रमेयत्ववाच्यत्वादिधर्मत्वसत्वादित्याशङ्कां निराकुरुते । तत्रासाधारण्येनेति । सकलपदार्थावृत्तित्वेनेत्यर्थः । वैशिष्ट्यं तृतीयार्थः घटभिन्नत्वेन सिंहाकारकयोरपि सादृश्यापत्तिवारणाय भूयांस इति । न च चन्द्रगतभूयोधर्मस्य चन्द्रसम्बन्धत्वे किं मानमिति वाच्यम् । नीलो घट इत्यादौ स्ववृत्तिनीलत्वसम्बन्धेन घटे नीलस्येव मुखं चन्द्र इति रूपकस्थले स्ववृत्तिभूयोधर्मसम्बन्धेन मुखे चन्द्रस्य प्रकारतावादिमते तत्र तत्सम्बन्धत्वस्य क्लृप्तत्वादिति ध्येयम् । यद्यपि घटभेदपटभेदादयो भूयांसो

गरः सागरोपमः । रामरावणयोर्युद्धं रामरावणयोरिवे" त्यादावव्याप्तमिति चेन्न । तद्वृत्तिधर्ममात्रस्य तत्र विवक्षितत्वाद्युगभेदाविवक्षया भेदसत्वाद्वा। अत एव युगभेदविवक्षायामिहोपमालङ्कारोऽन्यथानन्वयालङ्कारः इत्युक्तमालङ्कारिकैः। सादृश्यघटकधर्मश्च क्वचिज्जातिरूपो यथा घटसदृशः पट इत्यादौ क्वचिदुपाधिरूपो यथा गोत्वं नित्यं तथाश्वत्वमपीत्यादौ यथा वा चन्द्रसदृशं मुखमित्यादावाह्लादकत्वादि । अतिरिक्तकल्पने गौरवादिति । नव्यास्तु सादृश्यमतिरिक्तमेव। न चातिरिक्तत्वे पदार्थविभागव्याघात इति

धर्मास्तत्रापि सम्भवन्त्येव गोत्वाश्वत्वयोर्नित्यत्वरूपैकधर्ममादाय सादृश्यमङ्गीकृत्यैवोक्तमिति भूयस्त्वोपादानमसङ्गतमेव तथापि प्रायेण भूयोधर्मैरेव सादृश्यप्रतीतेः तात्पर्यविषयार्थमेव प्रकृते भूयःपदमिति ध्येयम् । नन्विदमिति । तद्भिन्नत्वघटितसादृश्यमित्यर्थः । विवक्षितत्वादित्यस्य श्लोके इवाद्यर्थत्वेनेति शेषः । युगभेदविवक्षयेति । युगभेदप्रयुक्ततत्तद्युगविशिष्टगगनभेदविवक्षयेत्यर्थः । भेदसत्वाचेति । गगने गगनभेदसत्वाचेत्यर्थः । उक्तार्थे आलङ्कारिकाणां सम्मतिमाह । अत एवेति । युगभेदविवक्षायामित्यस्य पूर्वोक्तएवार्थः । इहेति । गगनं गगनाकारमिति श्लोके इत्यर्थः । उपमालङ्कारइति । सादृश्यस्याबाधितत्वादिति भावः । अन्यथा विशेषयोर्भेदानङ्गीकारे अनन्वयालङ्कार इति प्रतिपाद्यमानार्थस्यान्वयाभावादिति भावः । ननु उक्तसादृश्यलक्षणे धर्मपदं यदि जातिपरं तदा गोत्वाश्वत्वयोः सादृश्यानुपपत्तिः यदि च जातिभिन्नोपाधिपरं तदा घटपटयोः कंबुग्रीवादिमत्वादिरूपैकोपाधिविरहेण तयोरसादृश्यं न स्यादित्याशङ्कां निराकरोति । सादृश्यघटकधर्म इति । चन्द्रसदृशं मुखमित्यादौ लक्षणसत्वं सूचयितुमाह । यथेति । आह्लादकत्वादीति । आह्लादः सुखविशेषः । यद्यपि चन्द्रमुखदर्शनजन्ययोस्सुखयोर्भिन्नत्वेन चन्द्रमुखयोर्नैकमाह्लादकत्वं कारणतावच्छेदकभेदेन कारणताभेदस्यावश्यकत्वात् तथापि स्वाश्रयोपधायकत्वसम्बन्धेन एकवैजात्यविशिष्टत्वमेव प्रकृते साधारणो धर्मः मुखचन्द्रदर्शनजन्यं च एकजातीयमेव सुखमिति भावः । आदिना वर्तुलत्वतेजस्वित्वादिपरिग्रहः । सादृश्यमिति शेषः । अत एवातिरिक्तपदेनोत्तरत्र तस्योपस्थितिः । सप्तपदार्थातिरिक्तेति । तदर्थः । सप्तपदार्थातिरिक्तविषयतादिपदार्थमङ्गीकुर्वतां नव्यानां मतमुपदर्शयति । नव्यास्त्विति । अतिरिक्तमेवेति । अन्यथा सदृशइत्याकारकप्रतीतेः सर्वत्र समानाकारतानुभवापलापापत्तेरिति शेषः । प्रतीतेः समानत्वमेकप्र-

क्षित्यप्तेजोमरुद्व्योम-
कालदिग्देहिनो मनः।
द्रव्याण्यथ गुणा रूपं
रसो गन्धस्ततः परम् ॥ ३ ॥

मत्वं मुखे चन्द्रसादृश्यमिति ॥ २ ॥ द्रव्याणि विभजते ॥ क्षित्यबिति॥क्षितिः पृथिवी आपो जलानि तेजो वन्हिः मरुद्वायुः व्योम आकाशः कालः समयः दिगाशा देही आत्मा मनः एतानि नव द्रव्याणीत्यर्थः। ननु द्रव्यत्वजातौ किं मानं

वाच्यम्। तस्य साक्षात्परंपरया वा तत्त्वज्ञानोपयोगिपदार्थमात्रनिरूपणपरत्वात्। एवमधिकरणत्वमपि तस्य संयोगादिरूपत्वे बदरकुण्डसंयोगस्य द्वित्वेन कुण्डे बदरामितिवद्बदरे कुण्डमित्यापि प्रयोगः स्यात् एवं प्रतियोगित्वमपीत्याहुः। सादृश्यलक्षणं लक्ष्ये योजयति। यथेति। इतिशब्दः श्लोकव्याख्यासमाप्तिद्योतकः॥ स्त्रियां क्तिन्निति सूत्रविहितक्तिन्प्रत्ययान्तक्षितिशब्दस्य क्षयवाचकत्वात् क्षितिपदस्य प्रकृतोपयोगिनमर्थमाह। क्षितिः

कारकत्वं तथा च चन्द्रसदृशं मुखमित्यादौ आह्लादकरत्वादेः प्रकारता। घटसदृशः पट इत्यादौ तु द्रव्यत्वपृथिवीत्वादेरिति तादृशप्रतीत्योः सादृश्यांशे अनुभवसिद्धायाः समानाकारतायाः अपलाप उक्तधर्मस्य सादृश्यतावादिमते दुरुद्धरः। सादृश्यमतिरिक्तः पदार्थ इति मते तु न तदनुपपत्तिः। यद्यपि मुखे चन्द्रे च नैकं सादृश्यं अन्यथा पटे चन्द्रसादृश्यप्रतीत्यापत्तिः सादृश्यांशे तादृशप्रतीत्योर्न समानाकारतोपपत्तिः तथापि उभयसादृश्यसाधारणस्य सादृश्यत्वरूपाखण्डोपाधेरनुगततया घटो रूपवान् पटो रूपवानिति प्रतीत्योरिव सादृश्यांशे समानाकारतोपपत्तिरिति ध्येयम्। विभागव्याघात इति। पदार्थानां सप्ताधिकत्वादिति

पृथिवीति। अप्शब्दस्य अप्तृन्तृजित्यादिपाणिनीयसूत्रे शब्दपरत्वादाह। आपो जलानीति। प्रतापस्यापि तेजःशब्दवाच्यत्वात्प्रकृते तेजःपदार्थं दर्शयति। तेजो वन्हिरिति। वन्ह्यादिरित्यर्थः। देवविशेषस्यापि मरुच्छब्दवाच्यत्वात्प्रकृतोपयोगिनमर्थमाह। मरुद्वायुरिति। व्योमशब्दस्य वेदे ब्रह्मणि प्रयोगादाह। व्योम आकाश इति। कालशब्दस्यान्तकादिबोधकत्वादाह। कालः समय इति। दिक्शब्दस्य दिश अतिसर्जने इति धातुना निष्पन्नस्य दानार्थकत्वात्प्रकृतोपयोगिनमर्थमाह। दिगाशेति। देहविशिष्टार्थवाचकादेहिशब्दाद्देहावयवानामुपस्थितेराह। देही आत्मा इति। अथेश्वरस्य देहिनां मध्ये ऽनन्तर्भावात्कथं द्रव्यत्वमिति चेन्न। वृद्धाभूतावेशन्यायेनेश्वरस्य शरीरमिच्छन्ति संसार्य्यदृष्टवशाच्छरीरमित्यन्ये। अत एव चास्वरसादाह,त्मे

भावः। तत्वज्ञानोपयोगीति। आत्मधर्मिकात्मेतरद्रव्यादिप्रकारकज्ञानं तत्वज्ञानं तज्जनकज्ञानविषयत्वं तदुपयोगित्वं तादृशज्ञाने च ज्ञानविधया आत्मज्ञानस्य प्रतियोगितावच्छेदकप्रतियोगिज्ञानविधया द्रव्यादिपदार्थज्ञानस्य जनकत्वात् आत्मादीनां तत्वज्ञानोपयोगिता तत्र च तादृशानुमितिजनकपरामर्शात्मकज्ञानस्य पक्षरूपात्मविषयकत्वात्साक्षादात्मन उपयोगित्वं परामर्शजनकप्रतियोगिज्ञानविषयद्रव्यादिपदार्थानां तु परंपरोपयोगित्वं सामान्यव्याप्यतया धर्मकथनस्यैव विभागतया द्रव्यविभागवाक्ये ईश्वरवृत्तिधर्मान्तरानुपदेशे यस्य द्रव्यत्वाभावनिश्चयादिति भावः। भूतावेशन्यायेनेति। यथा भूताभिभवस्थले मनुष्यादिशरीरावच्छेदेन भूतस्य न सुखदुःखसाक्षात्काररूपभोगाश्रयता किं तु तदीयशरीरावच्छेदेनैव। एवमपि भूतप्रयत्नजन्यव्यापारवन्मनुष्यादिशरीरं तथात्रापि रामादिशरीरं नेश्वरस्य भोगावच्छेदकं अपि तु तदंतर्गतजीवस्यैव एवमपि ईश्वरप्रयत्नजन्यरावणवधादिरूपविलक्षणव्यापारवदिति समुदायार्थः। यद्यपि एवमपि उक्तसम्बन्धेनेश्वरस्य देहविशिष्टत्वाभावात् देहिशब्दान्नेश्वरलाभः संभवति तथापि स्ववृत्तिचेष्टाजनककृतिमत्वसम्बन्धेन देहविशिष्ट एव देहिशब्दार्थे इति नानुपपत्तिरिति भावः। नन्वेवं ईश्वरस्य श्रुतावपाणिपादत्वाद्युक्तिर्विरुध्येदित्यतः कल्पान्तरमाह। अत एवेति। अयं भावः, देहिशब्दस्य उक्तसम्बन्धेन देहविशिष्टार्थकत्वे ईश्वरस्य शरीरानंगीकारे ईश्वरस्य द्रव्यमध्ये अविभजनात् द्रव्यत्वं न स्यादित्यस्वरसात् देहिशब्दार्थो न देहविशिष्टः अपि तु आत्मत्वजात्यवच्छिन्न इतीश्वरस्य द्रव्यत्वसिद्धिरिति विवरणतात्पर्यम्। न चेश्वरस्य अशरीरत्वे ब्रह्मविष्णुमहेश्वरश-

नहि तत्र प्रत्यक्षं प्रमाणं घृतजतुप्रभृतिषु द्रव्यत्वाग्रहादिति

ति । पृथिव्यप्तेजोवाय्वात्मान इति पञ्चैव द्रव्याणि व्योमादेरीश्वरात्मन्येवा-न्तर्भूतत्वात् मनसश्चासमवेतभूतेन्तर्भावादित्याहुर्नवीनास्तन्मतं निराकर्त्तुं सङ्ख्याबोधकपदपूरणेनार्थमाह । एतानि नव द्रव्याणीति । व्योम्नस्तावच्छब्दाश्रयतया सिद्धिः । न च भगवत एव शब्दाश्रयत्वं, प्रत्येकं जीवमादाय विनिगमनाविरहात् । न च जीवानामाश्रयत्वे शब्दवानहमिति प्रत्यक्षापत्तिः, अदृष्टवदयोग्यत्वस्यैव कल्पनात् कालदिशोस्तु एतस्मिन्काले घटः, पूर्वस्यां दिशि घटः इत्याद्यनुगताकारप्रत्ययात् मनसश्चासमवेतभूतत्वे पार्थिवादिपरमाणूनादाय विनिगमनाविरह इत्याशयः । अधिकमग्रे व्यक्तीभविष्यति । मूले द्रव्याणीति । द्रव्यपदं द्रव्यत्वरूपजातिविशिष्टार्थकं न तु गुणाश्रयत्वविशिष्टार्थकं गौरवात् । मुक्तावल्यां किं मानमिति किंशब्दः प्रश्ने । ननु द्रव्यं द्रव्यमित्यनुगतप्रतीतिरेव जातिसाधिका भविष्यतीत्यत आह ।

रीराणामपि ईश्वरीयत्वं न स्यात् जीवादृष्टवशेन सृष्ट्यादिकार्यार्थमीश्वरस्य ब्रह्मादिशरीरोत्पत्त्यंगीकारेण इष्टापत्तेरयोगादिति वाच्यम् । इष्टत्वात् । ब्रह्मादिशरीराणां ईश्वरीयत्वं हि तदीयभोगावच्छेदकत्वं तदृष्टजन्यत्वं वा तत्कृतिजन्यचेष्टावत्त्वं वा, नाद्यद्वितीयौ तस्य भोगादृष्टयोरभावात् नापि तृतीयः समवायेन चेष्टां प्रति अवच्छेदकतासम्बन्धेनैव कृतेः कारणतया व्याप्यवृत्तित्वेनेश्वरकृतेः स्वावच्छेदकतया काप्यसत्वात् कार्यत्वावच्छिन्नकारणताया एव तत्रांगीकारात् ब्रह्मादीनां जीवन्मुक्तयोगित्वस्याभ्युपेयत्वादिति ध्येयम् । अयोग्यत्वस्यैवेति । मानसप्रत्यक्षायोग्यत्वस्यैवेत्यर्थः । तेन शब्दस्य श्रावणत्वेपि न क्षतिरिति भावः । त्रसरेणूनिति । नवीनमते अवयवधारायास्त्र्यणुकेष्वेव विश्रांतेस्तेषामेवासमवेतत्वादिति भावः । विनिगमनाविरह इति । तथा चानेकव्यक्तिषु मनस्त्वस्वीकारापेक्षया एकैकातिरिक्तव्यक्तिषु तत्तन्मनस्त्वं स्वीकर्तुमुचितमिति भावः । ननु नव द्रव्याणीति मूलवाक्यस्यातिरिक्तद्रव्यत्वजात्यभावेपि नानुपपत्तिः गुणवदाद्यर्थकत्वेनापि तद्विवरणसम्भवात् अतो मुक्तावल्यां द्रव्यत्वसाधनायासो विफल इत्याशंकामपनेतुं मूले द्रव्यपदस्य द्रव्यत्वविशिष्टार्थकतां व्यवस्थापयति । द्रव्यपदमिति । प्रश्नइति । जिज्ञासाबोधकशब्दः प्रश्नः घटकत्वं सप्तम्यर्थः तथा च मूलस्थकिंशब्दः जिज्ञासार्थक इति पर्यवसितार्थः । उत्तरवाक्येन प्रमाणसामान्यस्यानिरसे-

चेन्न। कार्यसमवायिकारणतावच्छेदकतया संयोगस्य वि-

नहीति। तत्र। द्रव्यत्वजातौ। घृतेति। तथा च घृतादिषु पामराणां द्रव्यत्वज्ञानाभावेन सकलद्रव्यसाधारणद्रव्यत्वजातिसिद्धिर्न भविष्यतीति भावः। कार्येति। कार्यत्वं प्रागभावप्रतियोगित्वं,न च ध्वंससाधारण्यं, सत्वेन विशेषणीयत्वात् अत्र च कार्यस्य समवायः प्रत्यासत्तिः कारणस्य तादात्म्यं यत्र समवायेन कार्यं तत्र तादात्म्येन द्रव्यमिति नियमात्। ननु जन्यसत्वरूपकार्यत्वावच्छिन्नं प्रति तादात्म्येन द्रव्यत्वेन कारणत्वे मानाभावः। न च नीले नीलोत्पत्तिवारणाय तथा हेतुत्वमावश्यकमिति वाच्यं, समवायेन नीलं प्रति स्वाश्रयसमवेतद्रव्यत्वसम्बन्धेन नीलस्य हेतुतयैव तद्वारणात् कार्यत्वस्य कार्यतावच्छेदकत्वे गौरवात् कालिकसम्बन्धेन घटत्वादिकमादाय विनिगमनाविरहाच्चेत्यत आह। संयोगस्येति। अत्र च रू-

---

न किंशब्दस्य अपेक्षार्थकत्वासंभवादिति भावः। घृतादिष्विति। न च घटादावित्येव कुतो नोक्तमिति वाच्यम्। अनुगतप्रतीत्यभावे बीजाभावसूचनाय घृताद्युपादानात्। तथा हि अनुगताकृतिव्यंग्या हि मनुष्यत्वादिजातिः नहि नव द्रव्येष्वनुगता कृतिः का चित्संभवति घृतादिष्वेकैकपदार्थेष्वपि सर्वदा नैका कृतिः कठिनत्वद्रवत्वयोरनियतत्वादिति भावः। पामराणामिति। पण्डितानां शास्त्रकारीयवाक्यजन्यद्रव्यत्वज्ञानं संभवति पामराणां शास्त्रजन्यज्ञानाभावेन पामराणामित्युक्तं, द्रव्यत्वस्य प्रत्यक्षवेद्यत्वे घटादिवत्तस्यापि पामराणां प्रत्यक्षं स्यात् तदभावेन द्रव्यत्वप्रत्यक्षम्। ननु किमिदं द्रव्यत्वावच्छिन्नस्य कार्यतावच्छेदकं कार्यत्वं न जातिरूपध्वंससाधारण्यात्। नाप्युपाधिरूपं अनुगताननतिप्रसक्तस्य तस्य दुर्वचत्वादित्याशंकायां, तन्निर्वक्ति। कार्यत्वमिति। न चेति। द्रव्यकार्यत्वाभाववति ध्वंसेपि प्रागभावप्रतियोगित्वस्य सत्वेनातिप्रसक्ततया द्रव्यकार्यतावच्छेदकत्वानुपपत्तिरिति भावः। नन्विति। जन्यत्वस्य कार्यतावच्छेदकत्वे ऽनंतस्वरूपाणां कार्यतावच्छेदकतया घटकसंसर्गता स्वीकरणीया सत्वस्य तथात्वे तु एकस्य समवायस्यैव तथाविधसंसर्गता कल्पनीयेति लाघवमभिप्रेत्याह। जन्यसत्वरूपेति। स्वाश्रयसमवेतद्रव्यत्वेति। स्वाश्रयसमवेतत्वसम्बन्धेन स्वस्मिन्नपि नीलस्य सत्वेन तत्र नीलोत्पत्तिवारणाय सम्बन्धकोटौ द्रव्यत्वप्रवेशः। नन्वेवमुक्तकार्यकारणभावविरहेप्युक्तकारणतावच्छेदकसंसर्गघटकतयैव द्रव्यत्वजातिसिद्धिर्निष्प्रत्यूहैवेति सि-

पादिगुणानां सकलद्रव्यसाधारण्याभावेन द्रव्यकार्यतायाः परित्यागः सकलद्रव्यवृत्तिसङ्ख्यादित्रयस्य च गगनादिवृत्तेर्नित्यत्वात् । न च संयोगत्वावच्छिन्नं प्रति द्रव्यत्वेन समवायिकारणत्वे मानाभावस्तत्तद्व्यक्तिसमवेतसत्सामान्यं प्रति तत्तद्व्यक्तित्वेन समवायिकारणत्वस्यावश्यकतया गुणादौ तदुत्पादासम्भवादिति वाच्यं, कार्यमात्रवृत्तिजातेः कार्यतावच्छेदकत्वनियमेन तादृशकारणत्वस्यावश्यकत्वात् । नित्यसंयोगाङ्गीकर्तुर्मतसाधारण्येनाह । विभागस्येति । द्रव्यत्वसिद्धेः । जातिरूपद्रव्यत्वसिद्धेः । क्व चित्तथैव पाठः । अत्र यद्यपि गुणत्वेनान्यथासिद्धिः सम्भवति तथापि साक्षात्सम्बन्धिधर्मबाधे सत्येवानुमितेः परम्परासम्बंधिधर्मविषयत्वमिति भावः । इदमुपलक्षणम् । द्रव्यवति द्रव्यान्तरानुत्पत्त्या समवायेन द्रव्यस्य प्रतिबन्धकत्वं कल्पनीयमिति प्रतिबन्धकतावच्छेदकतया द्रव्यत्वसिद्धिः प्रतिबध्यतावच्छेदकं तु पृथिव्यादिचतुष्टयमात्रवृत्तिभूतत्वमेव नित्यव्यावृत्तत्वात् भूतत्वस्य प्रतिबन्धकतावच्छेदकत्वे तु मूर्त्तत्वस्य तथात्वमादाय विनिगमना-

---

द्धं नः समीहितमित्यत आह । कार्यत्वस्येति । ननु तर्हि लाघवात्कालिकसम्बन्धेन घटत्ववत्त्वमेव कार्यतावच्छेदकमस्त्वत आह । कालिकसम्बन्धेनेति । द्रव्यकार्यतया परित्यागः द्रव्यकार्यत्वेनानुक्तिः इदञ्च संख्यादित्रयस्य चेत्यत्राप्यनुषज्यते। सत्सामान्यमिति । सत्वं समयसम्बन्धः समयश्चात्र स्वाधिकरणसमयध्वंसानाधिकरणीभूतो ग्राह्यः तेन तादृशसमयसम्बन्धस्योत्पत्तिरूपत्वेन उत्पत्तिमत्त्वलाभात् नित्यगुणादिव्यावृत्तिः । वस्तुतस्तु उक्तकार्यकारणभावस्य प्रतिव्यक्तिभिन्नतया घटादौ नित्यगुणाभावेन तदभिप्रायेण जातिमात्रव्यावर्त्तनाय लाघवेन सत्पदं यथाश्रुतमेवेति सम्यक् प्रतिभाति । गगनादिस्थलएवागत्या जन्यत्वं प्रवेश्य कार्यकारणभाव इति भावः । यद्यप्यभावसत्त्विति प्रतीत्या समवायसम्बन्धमात्रमेव सत्पदार्थः तथापि सामान्यशब्दस्यात्र विशेषपरताभ्युपगमादुक्तार्थलाभः सत्पदस्य सत्तावदर्थकत्वे नित्यगुणव्यावर्तनाय जन्यत्वप्रवेशस्यावश्यकतया तत एव जातिवारणे तद्वारकसत्पदवैयर्थ्यापत्तेः । प्रागभावस्य सर्वमतासिद्धतया प्रागभावप्रतियोगित्वं नोपात्तमिति ध्येयम् । आवश्यकतयेति । अन्यथा एकत्र समवेतस्यापरत्र समवायेनोत्पादप्रसंगादिति भावः । कार्यमात्रवृत्तिजातेरिति । अन्यथा तदवच्छिन्नस्याकस्मिकत्वापत्तेरिति भावः । गुणत्वेनान्यथासिद्धिरिति । स्वाश्रयाश्रयत्वरूपपरंपरासम्बन्धेन गुणत्वस्यापि द्रव्यनिष्ठकारणतावच्छेदकत्वसम्भवादि-

भागस्य वा समवायिकारणतावच्छेदकतया द्रव्यत्वजाति-
सिद्धेरिति। ननु दशमं द्रव्यं तमः कुतो नोक्तं तद्धि प्र-
त्यक्षेण गृह्यते तस्य च रूपवत्त्वात्कर्मवत्त्वाच्च द्रव्यत्वम्। त-

---

विरहापत्तिः द्रव्यत्वस्य प्रतिबन्धकतावच्छेदकत्वं तु धर्मिग्राहकमानसिद्धम्। न च तस्य गगनादिवृत्तित्वे मानाभाव इति वाच्यं, भूतत्वेन तुल्यव्यक्तिवृत्तिकत्वापत्त्या विनिगमनाविरहेण गगनादिपञ्चवृत्तित्वाभ्युपगमात्। न च भूतत्वेन तुल्यव्यक्तिवृत्तित्ववारणाय मनोवृत्तित्वमेव द्रव्यत्वे कल्प्यतां गगनादिवृत्तित्वकल्पने गौरवात् गगनादिवृत्तित्वकल्पनेऽपि मूर्तत्वेन साङ्कर्यवारणाय मनोवृत्तित्वस्यावश्यकत्वादिति वाच्यम्। तथा सति मूर्तत्वजात्या द्रव्यत्वस्य तुल्यव्यक्तिवृत्तित्वापत्तेरिति। ननु दशमद्रव्यस्य तमसस्सत्वान्नव द्रव्याणीत्ययुक्तमित्यभिप्रायेण मीमांसकः शङ्कते। नन्विति। ननु तमसि मानाभावेन नोक्तमित्याशङ्क्य तमःसाधकप्रत्यक्षप्रमाणमाह। तद्धीति। तमो हीत्यर्थः। प्रत्यक्षेण, चक्षुरिन्द्रियेण। ननु तमसः सिद्धावपि तस्य द्रव्यत्वे किं मानमित्याशङ्क्यानुमानप्रमाणमाह। तस्येति। तमस इत्यर्थः। चकारो द्रव्यत्वमित्यनेनान्वेति। तथा च तमो द्रव्यं रूपवत्त्वादित्यनुमानं

ति भावः। नित्यव्यावृत्तत्वादिति। यद्यपि भूतत्वं पृथिव्यादिपरमाणुवृत्तित्वेन न नित्यव्यावृत्तम्। न चेदं प्रतिबध्यतावच्छेदकं भूतत्वं परमाणुव्यावृत्तमेव स्वीकार्यमिति वाच्यम्। तथासति पृथवीत्वादिना साङ्कर्यापत्त्या तस्य जातित्वानुपपत्तिः तथापि साङ्कर्यस्य दोषत्वानुपगमेनैव तदभिहितम्। ननु द्रव्यत्वस्यापि प्रतिबन्धकतावच्छेदकत्वेपि भूतत्वमूर्तत्वाभ्यां विनिगमनाविरहतादवस्थ्यमत आह। द्रव्यत्वस्येति। धर्मिग्राहकप्रमाणेति। द्रव्यत्वसाधकानुमानेत्यर्थः। तथा च तस्य प्रतिबन्धकतानवच्छेदकत्वे द्रव्यत्वमेव न सिद्ध्येदिति क्लृप्तयोरेव परस्परं विनिगमनाविरहः न तु क्लृप्तस्याक्लृप्तेनेति भावः। साङ्कर्यवारणायेति। यद्यपि स्वमते साङ्कर्यं न दोषः तथापि तुष्यतु दुर्जन इतिन्यायेन तस्य दोषत्वमभ्युपेत्यापि दोषान्तरमाह। तथासतीति। चलतिच्छायेतिप्रतीत्येति। यद्यपि नीलं तम इति प्रतीतेरिव एतस्यापि प्रतीतेर्भ्रमत्वकल्पनसम्भवात्पूर्वोक्तावतरणासङ्गतिः तथापि वन्ह्यादितेजस्यौपाधिकरक्तादिरूपभ्रमस्य सर्वसिद्धतया रूपवत्ताप्रतीतौ भ्रमत्वकल्पनासंभवः। क्रियावत्ताप्रतीतौ तु न तथा सम्भवः क्वापि क्रियावत्ताप्रतीतौ तथात्वादर्श-

तमसो द्रव्यत्वे प्रमाणं सूचितम् । इदमुपलक्षणम् । परत्वाद्याश्रयत्वादित्यापि बोध्यम् । इदं तमः परमिदमपरमिति प्रतीतेः । ननु तमसि रूपे मानाभावः, न च नीलं तम इति प्रतीत्या तत्सिद्धिरिति वाच्यम् । प्रतीतेर्भ्रान्तित्वादतो हेत्वन्तरमाह । कर्मवत्त्वादिति । कर्मवत्त्वं च समवायसम्बन्धेन विवक्षितं तेन जन्यमात्रस्य कालिकसम्बन्धेन कर्म्मवत्त्वेपि न व्यभिचारः । न च स्वरूपासिद्धिः । चलतिच्छायेति प्रतीत्या कर्मवत्त्वसिद्धेः । तमसः क्लृप्तद्रव्येष्वन्तर्भावं निराकुरुते तद्धीत्यादिना । गन्धेति । गन्धाभावस्यहेतुत्वोक्तौपटगत-

---

नादिति भावः । यद्यपि वेगवतः पुंसः स्थिरे वृक्षादौ भ्रमरूपा क्रियावत्ताप्रतीतिरनुभूयते तथापि तत्र भ्रान्तपुरुषनिष्ठदोषस्यैव क्रियावत्ताभ्रमजनकत्वेन क्लृप्ततया भ्रमविशेष्यसमीपवृत्त्युदासीनपदार्थनिष्ठक्रियारूपदोषस्य क्रियाभ्रमजनकत्वेन कुत्राप्यकल्पनात् नात्र प्रतीतेर्भ्रमत्वकल्पनसंभव इति भावः । ननु गंधाभावादित्युक्ते गंधप्रतियोगिकाभावहेतुता लभ्यते तथा च तत्तद्गन्धाभावस्यापि तथात्वेन तस्य च पृथिवीत्वाभावव्यभिचारित्वात् गन्धसामान्याभावस्य हेतुतालाभाय गन्धशून्यत्वादित्युक्तमित्याभिप्रायेणाह । गन्धाभावस्येति । संयोगसम्बन्धावच्छिन्नगंधाभाववति चेति । न च संयोगेन गन्धाभावे प्रतियोगिव्यधिकरणत्वस्यैव दुर्घटतया तादृशाभावमादाय व्यभिचारप्रदर्शनमसङ्गतं संयोगेन प्रतियोग्यधिकरणाप्रसिद्धेरिति वाच्यम् । यादृशसम्बन्धसामान्ये यदभावप्रतियोगिकत्वं यदभावाधिकरणीभूतयत्किंचिद्वृत्तिकत्वानुयोगिकत्वाभावः तदधिकरणे तदभावस्य तादृशसम्बन्धेन प्रतियोगिव्यधिकरणत्वमित्युक्तौ तादृशाभावस्यापि प्रतियोगिव्यधिकरणत्वसम्भवादिति भावः । वस्तुतस्तु सुरभ्यसुरभ्यवयवारब्धघटे व्यभिचारो दुर्वारः तत्र परस्परविरोधेन कस्यापि गन्धस्यानुत्पत्त्या प्रतियोगिव्यधिकरणसमवायसम्बन्धावच्छिन्नगन्धसामान्याभावसत्वादिति प्रतियोगिव्यधिकरणत्वं स्वसमवायिसमवेतत्वसम्बन्धेन गन्धानधिकरणे निरवच्छिन्नदैशिकाविशेषणतया वृत्तित्वं तद्विशिष्टगन्धाभावस्य हेतुत्वे तात्पर्यमुपगन्तव्यं उक्तघटे च उक्तसम्बन्धेन कपालनिष्ठगन्धसत्वेन तत्र गन्धाभावस्य प्रतियोगिव्यधिकरणत्वासम्भवान्न व्यभिचारः । पार्थिवपरमाणौ गन्धनाशदशायां गन्धाभावसत्वात्तत्र व्यभिचारवारणाय विशेषणतायां निरवच्छिन्नत्वप्रवेशः । इदं च संयोगेन गन्धाभावस्यापि प्रतियोगिव्यधिकरणत्वात् तद्वारणाय समवायावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वनिवेशसार्थक्यम् । एतेन प्रतियोगिव्यधिकरणत्वं यदि प्रतियोग्यधिकरणावृत्तित्वं तदा ता-

गन्धप्रतियोगिकाभावमादाय घटे व्यभिचारोऽतःशून्यत्वमुक्तम्।हेतुश्च प्रतियोगिव्यधिकरणःसमवायसम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताकोपि बोध्यःतेन नोत्पत्तिकालीने संयोगसम्बन्धावच्छिन्नगंन्धत्वावच्छिन्नगन्धाभाववति च घटे व्यभिचारः । नीलरूपेति । अनुगतेनैकेनैव नीलरूपेण हेतुना जलाद्यष्टकभेदसिद्धेः स्नेहाभावादीनामननुगतानां हेतुतयोपन्यासो न कृतः । जलादिकमित्यादिना तेजःप्रभृतिद्रव्यसङ्ग्रहः । तथा च नवसु द्रव्येष्वन्तर्भावासम्भवेन परिशेषेण तमसोऽधिकद्रव्यत्वसिद्धिरिति भावः । तदुक्तम् । "तमः खलु चलं नीलं परापरविभागवत् । प्रसिद्धद्रव्यवैधर्म्यान्नवभ्यो भेत्तुमर्हतीति" । ननु तमसो द्रव्यत्वे आलोकनिरपेक्षेण चक्षुरिन्द्रियेण ग्रहो न स्यात् द्रव्यग्रहे ह्यालोकसापेक्षचक्षुरिन्द्रियस्य हेतुत्वादित्यत आह । तत्प्रत्यक्षे चेति । तमःप्रत्यक्षे चेत्यर्थः । तमसो भिन्नद्रव्यचाक्षुषत्वावच्छिन्नं प्रत्येव संयोगसम्बन्धेनालोकत्वेन कारणत्वावधारणादिति भावः । आवश्यकतेजोभावेनेति । प्रकृष्टमहत्त्वोद्भूतानभिभूतरूपवत्तेजस्त्वावच्छिन्ना-

---

दृशगन्धाभावाप्रसिद्धिः । अधिकरणभेदेनाभावभेदमते यदि प्रतियोग्यनधिकरणवृत्तित्वं तदा गन्धाभावप्रतियोगित्वेन गन्धोपादाने शिरोवेष्टनेन नासिकास्पर्शतुल्यता । यदि गन्धानधिकरणवृत्तित्वं तदा तथापि गन्धानधिकरणजलादिवृत्तिगन्धाभावस्य पृथिव्यामपि सत्वाद्व्यभिचारतादवस्थ्यम् । यदि च गन्धानधिकरणवृत्तित्वविशिष्टगन्धाभावस्य हेतुत्वान्न व्यभिचार इति भाव्यते तथापि तद्घटकगन्धानधिकरणत्वमात्रस्य हेतुतासम्भवेन शेषवैयर्थ्यमिति दूषणानि प्रत्युक्तानि स्वाश्रयसमवेतत्वसम्बन्धेन गन्धानधिकरणत्वस्य पार्थिवपरमाणौ व्यभिचारित्वेन शेषसार्थक्यादिति विभावनीयम् । न हेतुतयेति । एतेन प्राचीनग्रन्थेषु जलादिभेदसाधनेन हेतूपन्यासो व्यर्थप्रयास इति सूचितम् । परिशेषेणेति । पृथिव्यादिभिन्नत्वे सति द्रव्यत्वरूपहेतुनेत्यर्थः । न च विशेष्यासिद्धिः, रूपादिना तत्साधनादिति भावः । उक्तार्थे मीमांसकानां सम्मतिमाह । तदुक्तमिति । परापरयोर्विभागौ विशेषधर्मौ परत्वापरत्वस्वरूपौ तद्वदिति परापरविभागवदित्यस्यार्थः । प्रसिद्धद्रव्यवैधर्म्यादिति । प्रसिद्धानि यानि पृथिव्यादिद्रव्याणि तेषां वैधर्म्यात् तदवृत्तिगन्धशून्यत्वादित्यर्थः । ननु तत्प्रत्यक्षेचेत्यादिमूलं प्रकृतानुपयुक्तमित्याशङ्कां निराकुर्वन् तद्ग्रन्थमवतारयति । नन्विति । ननु तेजोभावस्तम इति वादी प्रष्टव्यः किं तेजस्सान्याभावस्तमश्शब्दार्थः उत तद्विशेषाभावः । नाद्यः । गाढान्ध-

द्धि गन्धशून्यत्वान्न पृथिवी नीलरूपवत्त्वाच्च न जलादिकं तत्प्रत्यक्षे चालोकनिरपेक्षं चक्षुः कारणमिति चेन्न। आवश्यकतेजोभावत्वेनैवोपपत्तौ द्रव्यान्तरकल्पनाया अन्याय्यत्वात्। रूपवत्ताप्रतीतिस्तु भ्रमरूपा, कर्म्मवत्ताप्रतीतिरप्यालोकापसरणौपाधिकी भ्रान्तिरेव। तमसोतिरिक्तद्रव्यत्वे

भावेनेत्यर्थः। अन्धकाराभाव एव तेजः किन्न स्यादिति तु न सम्यक् उष्णस्पर्शभास्वररूपबुद्धेरनुपपत्तेरिति सूचनायावश्यकपदम्। उपपत्तौ तमोव्यवहारोपपत्तौ। ननु तमसस्तेजोभावत्वे रूपवत्ताप्रतीतिः कथं अभावे रूपाभावादित्यत आह। रूपवत्तेति। ननु रूपवत्ताप्रतीतेर्भ्रान्तित्वेपि चलतीति प्रत्ययसिद्धकर्मवत्वहेतुना द्रव्यत्वं सेत्स्यतीत्यत आह। कर्मवत्ताप्रतीतिरपीति। नहि द्रव्ये ऽन्यौपाधिकी कर्मवत्ताप्रतीतिरिति भावः। ननु प्रतीतेर्भ्रान्तित्वं तत्रैव स्वीक्रियते यत्रोत्तरकाले बाधज्ञानं प्रकृते च तमो न चलतीति उत्तरकाले बाधज्ञानाभावात्कथं प्रतीतेर्भ्रान्तित्वमित्यतो दूषणान्तरमाह। तमस इति। अवयवादीत्यादिना उत्पत्तिध्वंसपरिग्रहः। यत्त्वारोपितं नीलरूपं तम इति कन्दलीकारमतम्। तन्न। इह अन्धकार इति प्रतीतेरपि भ्रमत्वापत्तेः तमो नीलं न तु नीलिमेति तु प्रत्ययाच्च। ननु तमसोऽनतिरिक्तत्वे

तमसस्यापि तमःप्रतीत्यनुपपत्तेः सदैव सर्वत्र तेजःपरमाणूनां सत्वात्। न द्वितीयः, सौरालोकसत्वेपि यत्किञ्चित्तेजोभावसत्वेन तत्सत्वेपि तमःप्रतीत्यापत्तेरित्यतो यादृशतेजोभावस्य तमश्शब्दार्थता तादृशं तेजोभावं दर्शयति। प्रकृष्टेति। तेजस्त्रचणुकसत्वेऽपि तापप्रतीतेरनुभवसिद्धत्वात् महत्वे प्रकृष्टत्वविशेषणं चक्षुरादितेजस्सत्वेपि तमःप्रतीतेः उद्भूतत्वनिवेशः हिरण्यादितेजःसत्वेपि तमःप्रतीतेः रूपेऽनभिभूतत्वस्यापि निवेशः। तथाचैतादृशविशेषणविशिष्टतेजस्सामान्याभावस्य तमश्शब्दार्थतया नोक्तापत्तिरिति भावः। ननु तेजोभावे आवश्यकत्वं अवश्यक्लृप्तत्वं तच्च घटोनास्तीत्यादिप्रतीत्या यथा घटाभावादिरवश्यं क्लृप्तः तथा तेजो नास्तीति प्रतीत्या तेजोभावोपीत्युपपादनीयं तच्च न सम्भवति तेजोरूपद्रव्ये मानाभावात् तमोरूपद्रव्याभावएव तेजस्त्वप्रतीतेरुपगमसम्भवादित्याशङ्कामपनेतुं तेजोरूपद्रव्यस्यावश्यकतां प्रदर्शयति। अन्धकाराभाव एवेति। आवश्यकपदमिति। त-

पि सुवर्णस्यातिरिक्तस्य द्रव्यस्य सत्वान्नवत्वव्याघातस्तदवस्थ एवेत्यत आह। सुवर्णस्येति। वक्ष्यतइति। तेजोनिरूपणावसरइति शेषः। कण्ठत इति। "रूपरसगन्धस्पर्शाः सङ्ख्यापरिमाणे पृथक्त्वं संयोगविभागौ

था च तमोभाव एव तेजः किं न स्यादित्याशङ्कानिरासाय मूले तेजस्यावश्यकत्वं प्रदर्शितमिति भावः। यत्रोत्तरकालइति। इदं रजतमिति भ्रमानन्तरं नेदं रजतमिति बाधनिश्चयादेव पूर्वतनप्रतीतेर्भ्रमत्वं कल्प्यते न तूत्तरकाले बाधनिश्चयाभावे, अन्यथा घटादिविषयकप्रतीतीनामपि भ्रमत्वकल्पनापत्त्या शून्यवादापत्तेरिति भावः। दूषणान्तरमाहेति। तथा च धूमो यदि वन्हिव्यभिचारी स्यात्तर्हि वन्हिजन्यो न स्यादिति तर्केण व्यभिचारज्ञानप्रतिबन्धकवत्तमो यदि द्रव्यं न स्यात्तर्ह्यक्लृप्तानन्तावयवसमवेतं स्यादिति तर्केण द्रव्यत्वज्ञानप्रतिबन्धसम्भवात् क्रियादिहेतुनापि तमसो न द्रव्यत्वसिद्धिरिति भावः। न चैवं धूमेन वन्ह्यनुमितिरपि न स्यात् वन्हिर्यदि पर्वतवृत्तिः स्यात्तर्ह्यक्लृप्तानंतावयवसमवेतः स्यादिति तर्केण वन्ह्यनुमितिप्रतिबन्धसम्भवादिति वाच्यम्। प्रत्यक्षसिद्धमहानसीयवन्ह्यारंभकपरमाणूनां क्लृप्तत्वात्। न च वन्ह्यारम्भकपरमाणूनां क्लृप्तत्वेपि पर्वतीयवन्ह्यारंभकाणां तेषामक्लृप्तत्वात् तदुक्ते तर्कावतारः सम्भवतीति वाच्यम्। महानसीयवन्ह्यारंभकपरमाणुभिरेव पर्वतीयवन्ह्यारम्भसम्भवात् तमःपरमाणूनां क्वाप्यक्लृप्तत्वात्। न च तमोऽसमवेतत्वमेव स्वीकार्य्यमिति वाच्यम्। तथासति निरवयवत्वेन तमसो नाशासम्भवादिति भावः। इहेति। जलादावित्यर्थः। भ्रमत्वापत्तेरिति। जलादौ भ्रमप्रकारीभूतनीलरूपविरहादिति भावः। एकतयेति। एकसंख्यावत्तयेत्यर्थः। तेन गन्धरूपादीनामैक्यासम्भवेपि न क्षतिः संख्या चात्र विषयतया अपेक्षाबुद्धिरूपैव गुणे गुणानङ्गीकारादिति। इत्यनुमानमिति। नन्ववच्छेदकावच्छेदेन साध्यसिद्धेरुद्देश्यत्वे बाधः गन्धादिनिष्ठसमवायसम्बन्धावच्छिन्नकार्यतानिरूपितस्वसमवायिसमवेतद्रव्यत्वसम्बन्धावच्छिन्नगंधादिनिष्ठकारणतायामतिप्रसक्तत्वेन गुणत्वावच्छिन्नत्वात्। सामानाधिकरण्येन तथात्वे चतुर्विंशतिगुणनिष्ठकारणत्वेन पक्षीकर्तव्या तस्या एवानातिप्रसक्तगुणत्वावच्छिन्नत्वसम्भवात् सा चाप्रसिद्धेव गुणत्वेन किंचित्कार्यं प्रत्यपि सकलगुणानामकारणत्वात् तथा च पक्षाप्रसिद्धिः। न च गुणप्रत्यक्षत्वावच्छिन्नं प्रत्येव गुणत्वेन कारणत्वात् नाप्रसिद्धिरिति वाच्यम्। प्रत्यक्षत्वावच्छिन्नं प्रति विषयत्वेन सामान्यतः तत्तद्व्यक्तिप्रत्यक्षत्वेन तत्तद्व्यक्तित्वेन विशेषतश्च कार्यकारणभावैरेवोपपत्त्या घटप्रत्यक्षस्वर्णघटप्रत्यक्षत्वचैत्रावलोकितमैत्रनिर्मितघटप्र-

स्पर्शः सङ्ख्या परिमितिः
पृथक्त्वं च ततः परम् ।
संयोगश्च विभागश्च
परत्वं चापरत्वकम् ॥ ४ ॥
बुद्धिः सुखं दुःखमिच्छा
द्वेषो यत्नो गुरुत्वकम् ।
द्रवत्वं स्नेहसंस्कारा-
वदृष्टं शब्द एव च ॥ ५ ॥

अनन्तावयवादिकल्पनागौरवं च स्यात्।सुवर्णस्य यथा तेजस्यन्तर्भावस्तथाग्रे वक्ष्यते॥ गुणान्विभजते ॥अथगुणाइति॥ एते गुणाश्चतुर्विंशतिसङ्ख्याकाःकणादेन कण्ठतश्चशब्देन च दर्शिताः ।तत्र गुणत्वजातिसिद्धिरग्रे वक्ष्यते॥ कर्माणि वि-

---

परत्वापरत्वबुद्धयः सुखदुःखेच्छाद्वेषप्रयत्नाश्च गुणा" इति विभागसूत्रे सप्तदश कण्ठेनोक्ताः। चशब्देन। सूत्रस्थचशब्देन गुरुत्वद्रवत्वस्नेहसंस्कारधर्माधर्मशब्दाः समुच्चिताः। ते च सर्वे एकतया चतुर्विंशतिगुणा इह व्यवहृताः। ननु चतुर्विंशतौ किं नाम गुणत्वं, न च जातिविशेष, स्तत्र प्रमाणाभावादित्यत आह। तत्रेति। गुणेष्वित्यर्थः। अग्रे, गुणनिरूपणावसरे। वक्ष्यतइति । द्रव्यकर्मभिन्नसामान्यवति या कारणता सा किंचिद्धर्माव-

उत्क्षेपणं ततोऽपक्षे-
पणमाकुञ्चनं तथा।
प्रसारणं च गमनं
कर्माण्येतानि पञ्च च॥ ६॥
भ्रमणं रेचनं स्पन्द-
नोर्ध्वज्वलनमेव च।
तिर्य्यग्गमनमप्यत्र
गमनादेव लभ्यते॥ ७॥

भजते॥ उत्क्षेपणमिति। कर्मत्वजातिस्तु प्रत्यक्षसिद्धा एवमु-
त्क्षेपणत्वादिकमपि॥ ननु भ्रमणादिकमपि पृथक्कर्म अधिक-

च्छेद्या कारणतात्वादित्यनुमानं गुणत्वजातौ प्रमाणमिति भावः। एत-
त्तत्त्वं तत्रैव स्फुटीभविष्यति॥ प्रत्यक्षसिद्धेति। चलनाकारानुगतप्र-
त्ययवेद्येत्यर्थः॥ अधिकतयेति। कर्मविभाजकोपाधिभिर्भ्रमणत्वादि-
भिः। मूले गमनादेवेति। अथैवमुत्क्षेपणादीनामपि गमने ऽन्तर्भावात् गम-
नादेव लाभे उत्क्षेपणत्वादिभिरपि विभागोऽनुचितः नहि उत्क्षेपणादौ ग-
मनत्वं नानुभाविकमूर्ध्वमधश्च प्रक्षिप्तलोष्टादावूर्ध्वं गच्छत्यधो गच्छती-
ति प्रत्ययादिति चेन्न। स्वतन्त्रेच्छस्य मुनेर्नियोगपर्यनुयोगानर्हत्वादिति॥

त्यक्षत्वाद्यनन्तमध्यवर्तिधर्मावच्छिन्नकारणताकल्पने प्रयोजनविरहादिति चेन्न।
ज्ञायमानलिंगकारणतावादिमताभिप्रायेणैव तदभिधानात्, इदं द्रव्यं गुणादित्यनु-

सामान्यं द्विविधं प्रोक्तं परं चापरमेव च ।

तया कुतो नोक्तमत आह । भ्रमणमिति ॥ सामान्यं निरूपयति ॥ सामान्यमिति । तल्लक्षणं तु नित्यत्वे सत्यनेकसमवेतत्वम् । अनेकसमवेतत्वं संयोगादीनामप्यस्तीत्यत उक्तं नित्यत्वे सतीति । नित्यत्वे सति समवेतत्वं गगनपरिमाणादीनामप्यस्तीत्यत उक्तमनेकेति । नित्यत्वे सत्यनेकवृत्तित्वमत्यन्ताभावस्याप्यस्ति अतो वृत्तित्वसामान्यं विहाय समवे-

---

तल्लक्षणं त्विति । लक्षणप्रयोजनं त्वितरभेदस्य व्यवहारस्य वा सिद्धिः, सामान्यमितरेभ्यो द्रव्यादिभ्यो भिद्यते सामान्यमिति व्यवहारविषयो वा नित्यत्वे सत्यनेकसमवेतत्वात् यन्नैवं तन्नैवं यथा द्रव्यमिति, एवं लक्षणान्तरेप्यूह्यम् । अनेकत्वमेकभिन्नत्वम् । जलपरमाणुरूपादावतिव्याप्तिवारणायोक्तो विशेष्यभागः । समवेतत्वघटकसमवायफलमाह । नित्यत्वे सत्यनेकवृत्तित्वमिति । न चैवं नित्यसंयोगेऽतिव्याप्तिरिति वाच्यम् । तस्य निरस्तत्वात् । कुतो निरास इति चेन्न, द्रव्यनिष्ठकारणतानिरूपितसंयोगनिष्ठकार्य्यतावच्छेदककोटौ जन्यत्वनिवेशे गौरवात् नित्यसंयोगाङ्गीकर्तृनये संयोगत्वस्य नित्यवृत्तित्वेन कार्य्यतानवच्छेदकत्वात्तुल्ययुक्त्या नित्यविभागसिद्ध्यापत्तेश्च । नन्वाकाशत्वरूपजातावव्याप्तिस्तस्या अनेकसमवेतत्वाभावादित्या-

---

मितौ वन्ह्यनुमितौ धूमत्वेनेव गुणत्वेन सकलगुणानां कारणताया आवश्यकत्वात् कथमन्यथा गुणत्वं हेतुतावच्छेदकमिति भावः । गमनादेवेति । गमनपदादेवेति कारिकार्थः । लोष्टादाविति । प्रामादिकोयं ग्रन्थः । उत्क्षिपतीति व्यवहारो हि चेतनेष्वेवानुभूयते न त्वचेतने लोष्टादौ तस्माल्लोष्टादिनिष्ठगत्यनुकूलचेतनव्यापार एव उत्पूर्वकक्षिपधातोरर्थः आश्रयत्वं चाख्या-

तेत्युक्तम्। एकव्यक्तिमात्रवृत्तिस्तु न जातिः। तथा चो-

शङ्कयालक्ष्यत्वेनोत्तरमाह। एकव्यक्तिमात्रेति। व्यक्त्यभेदरूपबाधकसत्त्वादिति शेषः। अनुगतधियो जातिकल्पिकाया अभावादिति भावः।

तार्थे इत्यवश्यमंगीकरणीयं तथा च चेतने घटः प्रक्षिपतीति व्यवहाराभावेन लोष्टाद्यचेतनक्रियायां गतित्वोपपादनस्य प्रकृतानुपयोगात् परं तु लोष्टादिकं प्रक्षिपति चैत्रो गच्छतीति प्रत्ययात् उत्तरदेशसंयोगानुकूलक्रियामात्रस्यैव गतित्वादित्येव लेखनीयमिति मन्तव्यम्। नियोगपर्यनुयोगेति। अयमाशयः, गतित्वं प्रकृते उत्क्षेपणादिभिन्नत्वे सत्युत्तरदेशसंयोगानुकूलक्रियात्वमेव विभाजकतावच्छेदकत्वेनाभिमतं तेन द्रव्यत्वपृथिवीत्वाभ्यामिव गतित्वोत्क्षेपणत्वाभ्यामपि विभागस्यानर्हत्वेपि न क्षतिः। नन्वेवं पृथिव्यन्यद्रव्यस्य द्रव्यत्वादिना विभागापत्तिरिति चेत्। एतदभिप्रायेणैव नियोगपर्य्यनुयोगानर्हत्वादित्यस्योक्तत्वात्। नियोगपर्यनुयोगौ प्रश्ननिन्दे। अन्वयदृष्टांताभावादाह। यन्नैवमिति। एकभिन्नत्वमिति। न च यत्किंचिदेकत्वावच्छिन्नभेदवति समवेतरूपादौ जातिलक्षणातिव्याप्तिरिति वाच्यम्। एकभिन्नत्वपदेन एकत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकभेदस्यैवोक्तत्वात्। न चैवमप्रसिद्धिः, ग्रन्थकारेण तूभयं नैकमिति प्रतीत्यंगीकारेण उभयत्वावच्छिन्न एव तत्प्रसिद्धेः। न चैवमपि जलपरमाणावपि उभयत्वावच्छेदेन तादृशभेदसत्त्वात् तत्समवेतरूपे अतिव्याप्तितादवस्थ्यमिति वाच्यम्। भेदो यदवच्छेदेन वर्त्तते तदवच्छेदेन वृत्तित्वस्यैव समवेतत्वपदेन विवक्षणीयत्वान्नातिव्याप्तिः। वस्तुतस्तु स्वप्रतियोगिसमवेतत्व, स्वाधिकरणसमवेतत्वोभयसम्बन्धेन भेदवैशिष्टयत्वस्यैव अनेकसमवेतत्वान्न काप्यनुपपत्तिः। एतेन तादृशभेदानुयोगितावच्छेदकद्वित्वाद्यवच्छिन्ने जातिवृत्तित्वमप्रामाणिकं जातेर्निरवच्छिन्नवृत्तिकत्वादिति दूषणमपास्तम्। नित्यविभागेति। कदापि परस्परासंयुक्तपरमाण्वोः नित्यविभागसम्भवात्। न च संयोगानन्तरमेव विभागप्रतीतेः तादृशपरमाण्वोः कदापि विभागाप्रतीतेः कथं नित्यविभागाभ्युपगमसम्भव इति वाच्यम्। तथासति क्रियानंतरमेव संयोगप्रतीतेः नित्येषु संयोगप्रतीत्यसंभवात् नित्यसंयोगाभ्युपगमोपि न संभवतीति तुल्यमिति भावः। न च नित्यविभागानंगीकारे संयोगनाशको गुण इति विभागलक्षणस्य तत्राव्याप्तिरिति वाच्यम्। नित्यविभागानङ्गीकारेणैव तल्लक्षणप्रणयनात्। इदानीं तु विभागत्वजातेरेव तल्लक्षणत्वसंभवादिति ध्येयम्। व्यक्तेरभेद

ननु व्यक्त्यभेदस्य जातिबाधकत्वमेवासिद्धं निःसामान्यत्वे सति विशेषान्यत्वे च सति समवेतत्वस्य जातिलक्षणत्वादित्यतः सम्मतिमाह । तथा चोक्तमिति । द्रव्याकिरणावल्यामुदयनाचार्य्यैरिति शेषः । बहुवृत्त्येकधर्मस्य सामान्यतया सर्वसिद्धत्वादेकव्यक्तौ जातिरनभ्युपेयेति भावः । व्यक्तेरभेदः, एकव्यक्तिकत्वमाकाशत्वादेर्जातित्वे बाधकम् । तुल्यत्वं, तुल्य-

---

इति । व्यक्तेराश्रयस्य निष्ठत्वं षष्ठ्यर्थः आश्रयनिष्ठभेदप्रतियोगिकाभाव इति समुदायार्थः । न चैवं घटत्वादेरपि जातित्वन्न स्यात्तदाश्रये यत्किंचिद्भेदप्रतियोगिताकाभावसत्वादिति वाच्यम् । भेदपदेन स्वाश्रयप्रतियोगिकभेदस्य विवक्षितत्वात्स्वाश्रयनिष्ठस्वाश्रयप्रतियोगिकभेदसामान्याभावः स्वनिष्ठजातित्वे बाधक इत्यस्य समुदायार्थत्वात् । न च गगनत्वाश्रयेपि स्वस्यैव द्वित्वादिना भेदसत्वादगगनत्वादावपि जातित्वबाधो न स्यादिति वाच्यम् । स्वाश्रयनिष्ठप्रतियोगितायाः व्यासज्यवृत्तिधर्मानवच्छिन्नत्वेन विशेषणीयत्वादिति भावः । ननु स्वाश्रयनिष्ठस्य स्वाश्रयनिष्ठव्यासज्यवृत्तिधर्मानवच्छिन्नप्रतियोगिताकभेदसामान्याभावस्य स्वस्मिन् जातित्वबाधकत्वे किं मानमित्याशंकायामाह । अनुगतधिय इति । नानाधर्मिषु एकप्रकारकधिय इत्यर्थः । नानाघटादिव्यक्तिषु एकधर्मप्रकारकबुद्ध्युपपत्तये हि घटत्वादिजातिः कल्प्यते एकव्यक्तौ तु न तथाप्रत्ययः तद्व्यक्तित्वमादायापि उपपद्यतइति तदतिरिक्तजातिकल्पने प्रमाणाभाव इत्यर्थः । असिद्धमिति । घटत्वं जातिरिति प्रतीतिवत् गगनत्वं जातिरिति प्रतीतिरेव तस्य जातित्वसाधिका भविष्यतीति भावः । ननु गगनत्वादेर्जातित्वे तत्राव्याप्त्यापत्त्या पूर्वोक्तलक्षणस्य जातिलक्षणत्वासंभव इत्यतो लक्षणांतरमाह । निस्सामान्येति । रूपादावतिव्याप्तिवारणाय प्रथमसत्यंतं विशेषे ऽतिव्याप्तिवारणाय द्वितीयसत्यंतं, रूपध्वंसादावतिव्याप्तिवारणाय विशेष्यदलमिति बोध्यम् । संमतिमाहेति । व्यक्तेरभेदस्य जातिबाधकत्वे प्राचामित्यादिः । तथा च गगनत्वं न जातिरिति प्रतीतिरेव प्राचां सम्मतेति भावः । एकव्यक्तिकत्वमिति । एकाश्रयकत्वमित्यर्थः । आश्रये एकत्वं च स्वसजातीयद्वितीयराहित्यं साजात्यं च तत्तदाश्रयत्वेन । न चैवं सिद्ध्यसिद्धिव्याघातः स्वाश्रयनिष्ठभेदाप्रतियोग्याश्रयकत्वं, भेदश्च पूर्ववदेव व्यासज्यवृत्तिधर्मानवच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वेन विशेषणीय इति ध्येयम् । तुल्यव्यक्तिवृत्तित्वमिति । अन्यूनानतिरिक्ताश्रयकत्वमित्यर्थः । तथा च स्वनिष्ठजातितुल्याश्रयकत्वं स्वस्मिन् जातित्वे बाधकमित्यायातं तच्च न सम्भवति

क्तम्। *"व्यक्तेरभेदस्तुल्यत्वं सङ्करोऽथानवस्थितिः। रूपहानिरसम्बन्धो जातिबाधकसंग्रहः"। परत्वमधिकदेशवृत्ति-

---

व्यक्तिवृत्तित्वं घटत्वकलशत्वादीनां जातीनां भेदे। वस्तुतस्तु तुल्यत्वं स्वभिन्नजातिसमनियतत्वमिति यावत् तच्च जातिबाधकमेवेति ध्येयमिति भावः। सङ्करश्च, परस्परात्यन्ताभावसमानाधिकरणयोरेकत्र समावेशः भूतत्वादेर्जातित्वे बाधकः भूतत्वं विहाय मनसि वर्तमानस्य मूर्तत्वस्य मूर्तत्वं विहाय गगने वर्तमानस्य भूतत्वस्य च पृथिव्यादिचतुष्टये सत्वात्। ननु साङ्कर्यस्य जातिबाधकत्वे किम्मानमिति चेत्, स्वसामानाधिकरण्यस्वाभावसामानाधिकरण्योभयसम्बन्धेन जातिविशिष्टजातित्वावच्छेदेन स्वसमानाधिकर-

---

कलशत्वजातौ स्वात्मकघटत्वतुल्याश्रयकत्वादित्यतो जातिबाधकशब्दस्य यज्जातौ यज्जातितुल्याश्रयकत्वं तज्जातौ तज्जातिभेदबाधकमित्यर्थपरतां सूचयति। जातीनां भेद इति। बाधकमिति पूर्वेणान्वयः। नन्वेवं एकस्यैव जातिबाधकपदस्य क चिज्जातित्वबाधकार्थकत्वस्य क चिज्जातिभेदबाधकत्वार्थकत्वस्य च न सम्भवः सकृदुच्चरितः शब्द इति न्यायादित्यस्वरसादाह। वस्तुतस्त्विति। परस्परेति। स्वसमानाधिकरणाभावप्रतियोगिजातिमन्निष्ठाभावप्रतियोगित्वं स्वस्य जातित्वे बाधकमित्यर्थः। उभयसम्बन्धेनेति। सामानाधिकरण्यसम्बन्धेन द्रव्यत्वविशिष्टे पृथिवीत्वादौ द्रव्यत्वसमानाधिकरणाभावप्रतियोगित्वस्यैव सत्वाद्व्यभिचारवारणाय स्वाभावसामानाधिकरण्यप्रवेशः जलत्वाद्यभावसमानाधिकरणे तत्रैव जलत्वसमानाधिकरणाभावप्रतियोगित्वस्यैव सत्वात्तद्दोषतादवस्थ्यमतः स्वसमानाधिकरणप्रवेशः। नियमस्य भंगप्रसंग एवेति। उक्तोभयसम्बन्धेन यज्जातिविशिष्टजातित्वं यत्र तत्र तज्जातिव्यापकत्वमिति नियमः, दृष्टश्चासौ पृथिवीत्वव्यापके द्रव्यत्वादौ, एतादृशनियमभंगापत्तिरेव सांकर्यस्य जातित्वबाधकत्वे मानं सांकर्य्यस्थले जातित्वस्वीकारे एतादृशनियमभंगापत्तिरिति भावः। सांकर्य्यस्थले एकमात्रस्य जातित्वेपि नैतादृशनियमस्य भंग इति। मूर्तत्वं क्रियासमवायिकारणतावच्छेदकतया सिद्धा जातिरिति के च न वदन्ति। तादृशनियमे मानाभावादिति। व्याप्ति-

---

*एतदुदाहरणानि दिनकर्यामुक्तानीति क चित्पुस्तकेषु एकव्यक्तिकत्वादाकाशत्वादिकं न जातिरित्याद्यधिकः पाठः प्रक्षिप्तः।

णाभावप्रतियोगित्वाभाव इति नियमस्य भङ्गप्रसङ्ग एवेति । तादृशनियमे मानाभावाच्च साङ्कर्यं जातिबाधकमिति नव्याः । अनवस्था तु जातेर्जातिमत्त्वे । यद्यपि निखिलजातिष्वेकवैजात्याङ्गीकारेपि तद्वैजात्येन वैजात्यान्तरमेकव्यक्तित्वात्तथापि निखिलजातिष्वेकवैजात्यं तद्वैजात्यतदाश्रयजातिषु पुनर्वैजात्यमेवमग्रेपीत्यनवस्था बोध्या । रूपहानिः, निःसामान्यगर्भलक्षणव्याघातरूपा विशेषस्य जातिमत्त्वे रूपस्य स्वतो व्यावर्तकत्वस्य हानिः । तत्र जातिस्वीकारे तयैव व्यावर्तकत्वं वाच्यं सामान्याश्रयस्य सामान्यरूपेणैव भेदसाधकत्वनियमात् । न च सामान्यरूपेण विशेषाणां भेदसाधकत्वं सम्भवति, व्यभिचारात् तादृशनियमानङ्गीकारे परमाणुगतैकत्वानां तत्तद्व्यक्ति-

---

ग्राहकानुकूलतर्काभावादित्यर्थः । एकव्यक्तिवृत्तित्वादिति । तथा च जात्यङ्गीकारेपि नानवस्थेति भावः । निस्सामान्यत्वघटितेति । निस्सामान्यत्वे सति समवेतत्वं विशेषलक्षणं विशेषे जात्यंगीकारे तस्य व्याघातः विशेषावृत्तित्वं एतस्य च विशेषत्वे जातित्वबाधकत्वांगीकारे विशेषे जात्यन्तरनिरासादित्यभिप्रायेण जातिबाधकशब्दस्य विशेषे जातिमत्त्वबाधकतां सूचयति । विशेषस्य जातिमत्त्वइति । बाधकमिति पूर्वेणान्वयः । एतच्चापाततः, एकशब्दस्य एकदा नानार्थकत्वासंभवेन विशेषवृत्तीनां जातित्वे इत्यस्यैव वक्तुमुचितत्वात् । ननूक्तं विशेषलक्षणं ग्रन्थकृता नोक्तमिति तद्व्याघातस्य विशेषजातिमत्त्वबाधकत्वं न ग्रन्थकृदाभिप्रेतं अन्यथा तादृशलक्षणाभिधानस्य ग्रन्थकर्तुरावश्यकत्वापत्तिः । किं तु परमाणूनां परस्परभेदसिद्ध्यर्थमेव विशेषांगीकार इति वदतो मूलकारस्य भेदसाधकत्वमेव तल्लक्षणमित्यभिप्रायो लभ्यते स च न सम्भवति घटभेदसाधकपटत्वादावतिव्याप्तेः अतः स्वतो भेदसाधकत्वं तल्लक्षणमित्यर्थे मूलतात्पर्यमंगीकरणीयं तथाच रूपहानिशब्दस्य तादृशव्याघातपरतैव युक्तेत्यभिप्रायेणाह । तद्धेति । स्वतः स्वेन रूपेण व्यावर्त्तकत्वं भेदानुमापकत्वं विशेषस्य परमाणौ परमाण्वंतरभेदसाधने तद्व्यक्तित्वेनैव हेतुता वाच्या विशेषत्वेन हेतुत्वे परमाण्वंतरेपि विशेषांतरसत्वेन व्यभिचारित्वापत्तेः विशेषनिष्ठं तद्व्यक्तित्वं च तादात्म्यसम्बन्धेन सैव व्यक्तिःअन्यस्य दुर्वचत्वात् तन्मात्रविषयकज्ञानव्यक्तेः । तत्वे तादृशजन्यज्ञानव्यक्त्यभावदशायां तद्व्यक्तौ तद्व्यक्तित्वं नास्तीति प्रत्ययापत्तेः तस्याश्चानवस्थाभयेन तन्मात्रविशेष्यकज्ञाने स्वरूपत एव प्रकारत्वमभ्युपगम्यते तथा च विशेषस्य स्वेन रूपेणैव भेदानुमापकता निराबाधैव, इदञ्च विशेषत्वस्य जातित्वे न सम्भवतीति । विशेष-

स्य जातिमत्वे भवति तादृशलक्षणव्याघात इत्याह । तत्र जातेरपि स्वीकार इत्यादिना । सामान्यरूपेणैवेति । सामान्यावच्छिन्नमेवेत्यर्थः । व्यावर्तकत्वं भेदसाधने हेतुत्वम् । न चैवं नियमे सति घटवानितरेभ्यो भिद्यते कंबुग्रीवादिमत्त्वादित्यनुमितिर्न स्यादिति वाच्यम् । तादृशनियमवादिमते इष्टत्वात् । न चैवमपि महानसीयवन्हिमत्त्वावच्छेदेन तदितरभेदसाधने महानसीयवह्निरेव हेतुर्वाच्यः महानसीयत्वं च न सामान्यमिति कथमुक्तनियम इति वाच्यम् । तस्य सामान्यत्वाभावेपि वह्नित्वस्य तथात्वेन व्यावर्त्तकतायाः सामान्यावच्छिन्नत्वानियमाक्षतेः । अथैवं रीत्या तत्ताविशिष्टविशेषत्वेन विशेषस्य हेतुत्वे विशेषस्य जातिमत्वेपि नोक्तनियमक्षतिरिति तथैव स्वीक्रियतइति चेत्, न । तस्य सत्तारूपसमानाधिकरणव्याप्यतावच्छेदकधर्मांतरघटितत्वेन व्याप्यतावच्छेदकत्वासम्भवादिति हृदयम् । ननूक्तनियमे मानाभावः तथा च विशेषस्य जातिमत्वं स्वतो व्यावर्त्तकत्वे न बाधकमित्याशंकां निराकरोति । तादृशनियमेति । ज्याय इति । ज्यायस्त्वञ्च मूलकृदभिप्रायानुसारित्वमेव बोध्यम् । प्रतियोगितेति । न चाभावत्वादेः जातित्वांगीकारे समवायेनैव तद्वत्त्वमंगीकार्यमुक्तलक्षणानुसारात् तथा चोक्तान्यतरसम्बन्धेन समवायाभावः अभावादौ नोभयवादिसम्मतः कथं तेन हेतुना भावादौ जातिमत्वाभावः सिध्यतीति वाच्यम् । समवायपदेन जात्यतिरिक्तप्रतियोगिकत्वविशिष्टसमवायस्य विवक्षितत्वात् । इत्थं च अनुयोगितासम्बन्धेन तादृशसमवायाभाववति रूपादौ व्यभिचारवारणाय प्रतियोगित्वनिवेशः गगनादौ व्यभिचारवारणायानुयोगितानिवेशः । केचित्तु समवायपदं जातिप्रतियोगिकसमवायातिरिक्तसमवायपरमित्याहुः । तदसत् । ग्रन्थकृता समवायैकत्वस्य व्यवस्थापनीयतया जातिप्रतियोगिकसमवायेतरसमवायाप्रसिद्धेः । जातिप्रतियोगिकत्वविशिष्टसमवायस्तु प्रतियोगितया जातावेव तिष्ठति नान्यत्र भूतलवृत्तित्वविशिष्टघटस्य भूतलमात्रे सत्ववदिति नास्मन्मते समवायैक्यविरोध इति मन्तव्यम् । अथैवमपि जात्यतिरिक्तप्रतियोगिकत्वविशिष्टसमवायस्य प्रतियोगितया च सत्वेन जातेर्जातिमत्वेपि निरुक्तसम्बन्धस्यैव बाधकत्वसम्भवादनवस्थायाः जातिबाधकत्वेनोक्तिर्व्यर्थेति चे,त्सत्यम् । जात्यतिरिक्तेत्यत्र जातिपदस्यासमवेतवृत्तिजातिपरत्वेन सत्तादौ तस्य जातिमत्वबाधकत्वसम्भवेपि रूपत्वादौ तद्बाधकतया अनवस्थायामेवाभ्युपेयत्वात् । न चासमवेतवृत्तीति व्यर्थं, अखण्डाभावघटकतया तत्सार्थक्यात् । वस्तुतस्तु अनुयोगितापदं सत्तावन्निष्ठोभयवादिसिद्धं यत्समवाया-

त्वेनैव परमाण्वन्तरभेदसाधकत्वसम्भवेन विशेषस्य वैयर्थ्यप्रसङ्गादिति तु न्यायः। असम्बन्धः, प्रतियोगितानुयोगितान्यतरसम्बन्धेन समवायाभावः। समवायाभाववत्त्वे जातिमत्त्वइति। तदपेक्षया चेति। सत्तापेक्षया चेत्यर्थः। सत्ताजातिश्च द्रव्यं सत् गुणस्सन्नित्याद्यनुगतप्रतीत्यैव सिध्यति। अत्र नव्याः, सन्निति प्रतीतिविषयो भावत्वमेव अत एव सामान्यादिष्वपि सदिति व्यवहारः न त्वतिरिक्ता द्रव्यादित्रिकवर्तिनी सत्ताख्या जातिरिति तेन परमपरं द्विविधं सामान्यं परं सत्तेति वैशेषिकविभागो निर्युक्तिकत्वादनादेय इत्याहुः। तन्न सत्। ध्वंसकारणतावच्छेदकतया सत्ताजातिसिद्धेः।

नुयोगित्वं तत्परमतस्समवायपदस्य यथाश्रुतार्थकत्वेपि न क्षतिरिति ध्येयम्। भावत्वमेवेति। न चैवमिह भूतले घटाभावोस्तीति प्रतीत्यनुपपत्तिः घटाभावे भावत्वविरहात् अस्धातोस्तु सत्वबोधकत्वादिति वाच्यम्। तदनुरोधेनापि कालसम्बन्धस्यैव सत्वरूपत्वौचित्यात् तावतापि सत्ताजातेरसिद्धेरिति भावः। सत्ताजातिसिद्धेरिति। ननु प्रतियोगितया ध्वंसं प्रति समवायेन स्वतः कारणत्वे गगनादीनां तदापत्तिरित्याशंकामपनेतुं तादात्म्येन सतः कारणतां ग्राहयति। यत्रेति। न चैतादृशकार्यकारणभावानंगीकारे सामान्यादौ ध्वंसापत्तिरेव दूषणं एतादृशकार्यकारणभावस्वीकारेपि गगनादौ तदापत्तिरशक्यपरिहारैवेति वाच्यम्। कालिकसमवायोभयसम्बन्धस्यैव कारणतावच्छेदकताघटकत्वादिति भावः। न चैवमपि महाकाले प्रतियोगितया ध्वंसापत्तिः समवायकालिकविशेषणताभ्यां तस्यापि सत्तावत्त्वादिति वाच्यम्। महाकालिकविशेषणतायाः विशेषणीयत्वादेवमुत्तरत्राप्यनुसन्धेयम्। व्यभिचार इति। प्रतियोगितया प्रागभावे ध्वंसोत्पत्त्येति शेषः। कार्यतावच्छेदकसम्बन्धत्वादिति। प्रागभाववृत्तिप्रतियोगितासम्बन्धेन ध्वंसं प्रति तु प्रागभावत्वेन हेतुत्वांतरमेवेति भावः। नन्वेतत्कार्यकारणभावस्य प्रयोजनं प्रागभाववृत्तिप्रतियोगितासम्बन्धेन प्रागभावभिन्ने ध्वंसापत्तिवारणमेव। तथा च तुल्ययुक्त्या घटादिवृत्तिप्रतियोगितासम्बन्धेन ध्वंसं प्रति घटत्वादिनापि कारणत्वमावश्यकं एवं च क्लृप्ततत्तत्कारणविरहादेव सामान्यादौ ध्वंसापत्तिवारणात्। उक्तकार्यकारणभावो निष्प्रामाणिक एवेत्यस्वरसात्कार्यतावच्छेदकतया सत्तां साधयति। वस्तुतस्त्वित्यादिना। विनिगमनाविरहेणेति। स्वाश्रयसमवेतत्व, द्रव्यत्वोभयसम्बन्धेनैव नीलादेः कारणतांगीकरणीया नातो विनिगमनाविरहापत्तिरिति वाच्यम्। द्रव्यत्वस्य नी-

द्रव्यादित्रिकवृत्तिस्तु
सत्ता परतयोच्यते ॥ ८ ॥
परभिन्ना तु या जातिः
सैवापरतयोच्यते ॥
द्रव्यत्वादिकजातिस्तु
परापरतयोच्यते ॥ ९ ॥

त्वमपरत्वमल्पदेशवृत्तित्वं, सकलजात्यपेक्षया सत्ताया अधिकदेशवृत्तित्वात्परत्वं एतद्बोधनायैव द्रव्यादित्रिकवृत्तिरित्युक्तम् । तदपेक्षया चान्यासां जातीनामपरत्वम् ॥ व्यापकत्वादिति । पृथिवीत्वाद्यपेक्षया द्रव्यत्वस्याधिकदेशवृत्तित्वाद्व्यापकत्वात्परत्वं सत्तापेक्षयाल्पदेशवृत्तित्वाद्व्याप्यत्वाद् द्रव्य-

---

यत्र प्रतियोगितासम्बन्धेन ध्वंसोत्पत्तिस्तत्रैव तादात्म्यसम्बन्धेन सदिति सामानाधिकरण्यप्रत्यासत्त्या कार्यकारणभावात् । न च प्रागभावे व्यभिचारः प्रागभावे सत्ताविरहादिति वाच्यम् । प्रागभाववृत्तिप्रतियोगिताभिन्नप्रतियोगितायाः कार्यतावच्छेदकसम्बन्धादिति । वस्तुतस्तु समवायेन सत्तावच्छिन्नं प्रति तादात्म्येन द्रव्यत्वेन कारणतया जन्यतावच्छेदकतया सत्ताजातिसिद्धिः । तादृशकार्यकारणभावे मानाभाव इति तु न, स्वाश्रयसम-

---

लादिप्रातियोगिकत्वे मानाभावेन तत्संसर्गकत्वासम्भवात् । विशिष्टस्य संसर्गत्वे तु विशेषणविधया प्रविष्टस्याश्रयत्वस्य नीलादिप्रातियोगिकतया तत्संसर्गत्वसम्भवादिति भावः । ननु सत्तायाः नित्यसाधारणत्वेन कथं कार्यतावच्छेदकत्वसम्भव इत्याशंकां निराकुरुते । कालिकेति । ननु कालिकसमवाययोरुभयोः कार्यता-

व्यापकत्वात्परापि स्याद्
व्याप्यत्वादपरापि च ।
अन्त्यो नित्यद्रव्यवृत्ति-
र्विशेषः परिकीर्तितः ॥ १० ॥

त्वस्यापरत्वम् तथाचधर्मद्वयसमावेशादुभयमविरुद्धम् । विशेषं निरूपयति॥अन्त्य इति ॥ अन्तेऽवसाने वर्ततइत्यन्त्यः यदपेक्षया विशेषो नास्तीत्यर्थः ।एकमात्रवृत्तिरितिफलितार्थः। घटादीनां द्व्यणुकपर्यन्तानां तत्तदवयवभेदात्परस्परं भेदःपरमाणूनां परस्परं भेदको विशेष एव स तु स्वत एव व्यावृत्तस्ते-

---

वेतत्वसम्बन्धेन नीलादेर्नीलादावपि सत्वात्तत्र नीलोत्पत्तिवारणाय तादृशकार्यकारणभावस्यावश्यकत्वात् । न च स्वाश्रयसमवेतत्वविशिष्टद्रव्यत्वसम्बन्धेन नीलादेर्हेतुतयैव न तदापत्तिरिति वाच्यम् ।तादृशसमवेतत्वद्रव्यत्वयोर्विशेषणविशेष्यभावे विनिगमनाविरहेण कारणताबाहुल्यापत्तेः । कालिकसमवायोभयसम्बन्धस्य कार्यतावच्छेदकतावच्छेदकत्वात्सत्ताया नित्यसाधारण्येपि न क्षतिरित्यन्यत्र विस्तरः॥स्वत एवेति । स्वतोव्यावृत्तत्वं च स्व-

---

वच्छेदकताघटकसम्बन्धत्वे गौरवादुक्तकारणस्य कार्यतावच्छेदकतया जन्यमात्रसमवेतैव सत्ता सिध्येत् न तु जन्यनित्यसाधारणी भवदभिमतसत्तेत्याशंकायामाह । अन्यत्र विस्तर इति । अयं भावः । गगनादौ सत्तानंगीकारे द्रव्यत्वादिना सांकर्यापत्त्या सत्ताया जातित्वमेव न स्यात् सांकर्यस्यापि जातिबाधकतायाः प्राचीनैरंगीकारादिति ।स्वतोव्यावृत्तत्वं चेति । विशेषस्यापि स्वलिंगकस्वसजातीयविशेषांतरभेदानुमितिविषयत्वादसम्भववारणाय स्वाभिन्नलिंगकेति । घटो विशेषाद्भिद्यते कपालसमवेतत्वादित्यनुमितेरपि विशेषभिन्नलिङ्गकत्वाद्विशेषसजातीयप्रातियोगिकभेदविधेयत्वाच्च तादृशानुमितिविषयत्वमादाय पुनस्तद्दोषतादवस्थ्यम-

भिन्नलिङ्गजन्यस्वविशेष्यकस्वसजातीयेतरभेदानुमित्यविषयत्वम् । साजात्यं च पदार्थविभाजकोपाधिरूपेण। तेन घटादेस्तादात्म्येन व्यावृत्तत्वेपि विशेषस्य गुणादिशून्यत्वेनेतरभेदानुमितिविषयत्वेपि द्रव्यादेरपि प्रमेयत्वादिना विशेषसजातीयत्वेपि न क्षतिः । नित्यद्रव्यवृत्तिविशेषाणां स्थानकथनं न तल्लक्षणे प्रविष्टं प्रयोजनाभावात्। तत्र, विशेषव्यावृत्तौ । नन्वेत-

---

तः स्वविशेष्यकेति। भेदे स्वसजातीयप्रतियोगिकत्वप्रवेशप्रयोजनं ग्रन्थकृतैव वक्ष्यते। ननु नञ्द्वयप्रवेशे गौरवात् स्वालिंगजन्यकस्वविशेष्यकस्वसजातीयेतरभेदानुमितिविषयत्वमेव स्वतोऽव्यावृत्तत्वं वक्तुमुचितं न तु यथोक्तमित्याशंका निराकुरुते। तेनेति। तादात्म्येन व्यावृत्तत्वेपीत्यस्य घटादिना इत्यादिः । न क्षतिरिति। परेणान्वयः। तथाच स्वतोऽव्यावृत्तत्वस्य स्वोक्तरूपत्वे घटादावपि तादात्म्येन घटहेतुकस्वसजातीयघटांतरप्रतियोगिकभेदानुमितिविषयत्वेन तत्रातिव्याप्तिरेव स्यादिति भावः । भेदे स्वसजातीयप्रतियोगिकत्वनिवेशस्य प्रयोजनमाह । विशेषस्येति । इतरभेदेति । विशेषेतरद्रव्यादिभेद इत्यर्थः । पदार्थविभाजकोपाधिरूपेण साजात्यप्रवेशस्य प्रयोजनमाह । द्रव्यादेरपीति । अथात्र स्वविशेषकत्वं परित्यज्यानुमित्यविषयत्वमित्यत्रानुमित्यविशेष्यत्वमित्युक्त्यैव सामंजस्ये गुरुतरारम्भो विफल एव तावतैव घटो विशेषाद्भिद्यते कपालसमवेतत्वादित्यनुमितिमादायासम्भववारणसम्भवात् उक्तानुमितौ विशेषस्य मुख्यविशेष्यत्वाभावादिति चेन्न। स्वत्वं हि नानुगतं किं तु तद्व्यक्तिपर्यवसन्नमेव तत्र च स्वपदेन विशेषोपादानं न सम्भवति विशेषे विशेषांतरभेदसाधने विशेषेतरलिंगाभावादप्रसिद्ध्यापत्तिः किं तु घटादिकमेव तत् तद्व्यक्तित्वेनोपादाय लक्षणं सङ्गमनीयं तथा च स्वविशेष्यकेत्यनुक्तौ विशेषो घटाद्भिद्यते गुणत्वावच्छिन्नत्वादित्यनुमितेरपि घटाभिन्नलिंगकत्वेन घटसजातीयप्रतियोगिकभेदविधेयकत्वेन च तादृशानुमितौ विशेषस्य मुख्यविशेष्यत्वादसम्भव एव स्यात्तदुपादाने तूक्तानुमितेःघटभिन्नलिंगत्वेपि घटमुख्यविशेष्यकत्वाभावेन तामुपादाय नासम्भव इति ध्येयम् । न चैवमपि विशेषकालीनो घटो घटान्तराद्भिद्यते एतत्कपालसमवेतत्वादित्यनुमितेरपि घटविशेष्यकत्वात् घटभिन्नलिंगकत्वात् स्वसजातीयघटान्तरभेदविधेयकत्वाच्च तद्विषयत्वस्यैव विशेषे सत्वादसम्भवतादवस्थ्यामिति वाच्यम्। अविषयत्वमित्यस्य मुख्यविशेष्यताशून्यतार्थकत्वात्। इत्थं च स्वविशेष्यकत्वानुपादाने घटो विशेषाद्भिद्यते कपालसमवेतत्वादित्यनुमितिमादायासम्भवासम्भवेप्युक्तरीत्या घटादिकमादायासम्भववारणायैव स्व-

त्परमाणुत्वादयो व्यावर्त्तका भविष्यन्ति किं विशेषणेति चेन्न । अव्यावृत्त-धर्मस्य व्यावर्त्तकत्वासम्भवात् तत्र व्यावर्त्तकान्तरापेक्षायामनवस्थानात् । ननु विशेषेष्वेष प्रसङ्ग इति चेन्न । तस्य धर्मिग्राहकमानेन स्वतो व्यावृत्त-

---

स्वविशेष्यकत्वोपादानमिति मंतव्यम् । अनुमितिश्च मुख्यविशेष्यताद्वयशून्यत्वेनापि विशेषणीया अन्यथा विशेषो घटाद्भिद्यते घटश्च घटाद्भिद्यते गुणशून्यत्वात् घटत्वाच्चेति समूहालम्बनानुमितिमादाय स्वपदेन घटव्यक्तिमादायासम्भवप्रसङ्गात् । यद्यपि समवायस्य पदार्थविभाजकोपाधिरूपेण स्वसजातीयान्तरभावेन स्वसजातीयभेदानुमितौ मुख्यविशेष्यत्वाभावेन समवाये विशेषलक्षणातिव्याप्तिः प्रसज्यते । न च समवायेऽपि द्वित्वादिना समवायभेदसत्वात्तादृशभेदानुमितिविशेष्यत्वस्य समवाये सत्वान्नातिव्याप्तिरिति वाच्यम् । तथासति विशिष्येनि विशेषघटोभयभेदसत्वेन तादृशभेदानुमितिविशेष्यत्वमादायासम्भवापत्त्या भेदे व्यासज्यवृत्तिधर्मानवच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वविशेषणस्यावश्यकत्वात् । तथापि तादृशानुमितिविषयो यत्तद्भिन्नत्वे सति स्वभिन्नस्वजातीयकत्वसमवायभिन्नत्वस्य वा विशेष्यदलस्य प्रवेश्यत्वान्नातिव्याप्तिरिति ध्येयम् । अनुमितौ सिषाधयिषानुत्तरत्वमपि विशेषणं देयं अन्यथा विशेषेण परमाणूनां भेदसिद्धौ एतत्परमाणुसमवेतत्वादेः व्यावृत्तत्वेन सिषाधयिषया येन लिंगेन विशेषे विशेषान्तरभेदानुमितावपि नासम्भवः । ननु अन्त्यो नित्यद्रव्यवृत्तिरिति करिकाया अन्त्यत्वे सति नित्यद्रव्यवृत्तित्वं विशेषलक्षणमुक्तं तत्रान्त्यत्वं स्वतोव्यावृत्तत्वमेव अंते, व्यावर्तकानामवसाने वर्ततइत्यंत्यः इति व्युत्पत्या यस्य व्यावर्तकान्तरं नास्ति तत्त्वमित्यर्थलाभात् स्वतोव्यावृत्तत्वस्यैव लक्षणत्वसम्भवे नित्यद्रव्यवृत्तित्वमनर्थकं समवायस्यापि नित्यद्रव्यवृत्तितया समवायातिव्याप्तिवारकत्वस्याप्यसम्भवात् । न च वृत्तित्वं समवेतत्वमेव विवक्षितं तथा च समवायातिव्याप्तिवारकमेव तदिति वाच्यम् । तथापि समवेतत्वमात्रेणैव तत्रातिव्याप्तिवारणसम्भवे नित्यद्रव्यांशवैयर्थ्यस्य दुर्वारत्वादित्यभिप्रायेणाह।विशेषाणां स्थानकथनमिति । अव्यावृत्तधर्मस्येति । यस्माद्भेदसाधकत्वमभिमतं तद्वृत्तित्वेन अज्ञातधर्मस्येत्यर्थः । व्यावर्तकत्वासम्भवात्, तदितरभेदसाधकत्वाभावादित्यर्थः । तत्र एतत्परमाणुत्वादौ व्यावर्तकान्तरापेक्षायां एतत्परमाणुत्वे परमाण्वंतरावृत्तित्वसाधकहेत्वंतरापेक्षायां अनवस्थानात्, अनवस्थानप्रसङ्गात् । एष प्रसङ्ग इति । अनवस्थाप्रसङ्गात्मकप्रसंग इत्यर्थः । तस्य विशेषस्य धर्मिग्राहकमानेन परमाणुभेदः किंचिल्लिंगज्ञाप्यः भेदत्वात् कपालभेदज्ञाप्यघटभेदवदिति वि-

तथैव सिद्धेः । एवं च नित्यद्रव्येषु विशेषाः सिद्धाः तद्गुणास्तु न विशेषवन्त आश्रयरूपेण विशेषेणैव तेषां व्यावृत्तत्वात् आश्रयस्य च विशेषवत्तया व्यावृत्तत्वेन विशेषत्वसम्भवादिति भावः । ईश्वराकाशयोर्नित्यज्ञानशब्दाभ्यां व्यावृत्तेः सम्भवान्न तत्र विशेष इत्यप्याहुः । नवीनास्तु विशेषे ऽतिरिक्ते मानाभावः यथैव विशेषाणां स्ववृत्तिधर्मं विना व्यावृत्तत्वं तथैव नित्यद्रव्याणामपीत्याहुः ॥ घटादीनां कपालादौ द्रव्येषु गुण-

---

शेषसाधकानुमानेन स्वतःप्रमाणांतरनिरपेक्षव्यावृत्ततयैव परमाण्वंतरावृत्तिस्वरूपेणैव । सिद्धेरिति । अनुमितेरित्यर्थः । परमाण्वंतरेवृत्तिविशेषस्य परमाण्वंतरभेदसाधकत्वाभावादिति भावः । उपसंहरति । एवं चेति । आश्रयरूपेण, रूपाद्याश्रयपरमाणुस्वरूपेण । विशेषेण, व्यावर्तकेन । ननु अव्यावृत्तस्य कथं व्यावर्तकत्वमित्याशंकां परिहरति । आश्रयस्येति । न तत्रेति । नेश्वरगगनयोरित्यर्थः । विशेष इति । नित्यज्ञानशब्दाभ्यामेव तयोरितरनित्यद्रव्यभेदसिद्ध्या विशेषे प्रयोजनाभावादितिभावः । ईश्वरेत्याद्याहुरित्यन्तमेकदेशिनां मतं तत्र च दिक्कालाकाशादीनां परस्परभेदसिद्धेः प्राक् नित्यज्ञानशब्दयोः कालादिव्यावृत्तत्वासिद्ध्या न कालादिभेदसाधनं सम्भवति विशेषस्य तु धर्मिग्राहकमानेन तत्सिद्ध्या विशेषेणैव तत्साधनं सम्भवतीत्यस्वरससूचनाय आहुरित्युक्तम् । यत्तु पार्थिवपरमाणुविशेषे जलपरमाणुविशेषभेदस्य पृथिवीसमवेतत्वेनानुमानसम्भवात् स्वतोऽव्यावृत्तत्वस्य तत्राव्याप्तिरिति स्वसजातीयभेदानुमितिरित्यस्य स्वेतरस्वसजातीययावतां भेदानुमितिरित्यर्थो वर्णनीय इत्याहुः । तन्मन्दम् । पृथिवीजलपरमाण्वोरेव विशेषं विना भेदासिद्धेरिति । यद्यपि पार्थिवजलपरमाण्वोर्भेदे जलत्वपृथिवीत्वयोः सांकर्यापत्त्या तयोर्भेदः सिद्ध एवेति शक्यते वक्तुं तथाप्यसम्भववारणायानुमितौ सिषाधयिषानुत्तरत्वविशेषणस्यावश्यकतया पार्थिवजलपरमाणुविशेषयोर्भेदमन्तरा पार्थिवपरमाणुविशेषस्य जलपरमाणुव्यावृत्तत्वासिद्ध्या तत्सिद्ध्यधीनविशेषभेदानुमितेः सिषाधयिषयैवांगीकरणीयतया अव्याप्तेरसम्भवादिति ध्येयम् । नवीनमतं दर्शयति । नवीनास्त्विति । आहुरित्यस्वरसोद्भावनं, तद्बीजं तु त्र्यणुकावयवस्सावयवः महदारम्भकत्वादित्यनुमानेन परमाणोरव्यावृत्तस्यापि सिद्धिसम्भवेन नित्यद्रव्याणां व्यावृत्तत्वस्य धर्मिग्राहकमानासिद्धत्वमेवेति ध्येयम् । अत्रेदमवधेयं, पूर्वोक्तयुक्त्या भेदानुमितौ सिषाधयिषानुत्तरत्वानिवेशस्यावश्यकतया स्वाभिन्नलिङ्गकत्वानिवेशे न फलं स्वेन स्वेतरभेदसाधनस्य

घटादीनां कपालादौ
द्रव्येषु गुणकर्मणोः ।
तेषु जातेश्च सम्बन्धः
समवायः प्रकीर्तितः ॥ ११ ॥

न तत्र विशेषान्तरापेक्षा नास्तीतिभावः ॥ समवायं दर्शयति ॥ घटादीनामिति ॥ अवयवावयविनोर्जातिव्यक्त्योर्गुणगुणिनोः क्रियाक्रियावतोर्नित्यद्रव्यविशेषयोश्च यः सम्ब-

---

कर्मणोः । तेषु जातेश्च सम्बन्ध इति मूलम् ॥ तत्र घटपदकपालपदे अवयव्यवयवपरे इत्याह । अवयवावयविनोरिति । जातेश्चेति चकारेण नित्यद्रव्येषु विशेषसम्बन्धः समुच्चीयतइत्याह । नित्यद्रव्यविशेषयोरिति । समवायलक्षणमाह । नित्यसम्बन्धत्वमिति । सम्बन्धश्च सम्बन्धिभिन्नो ग्राह्यस्तेन नित्याभावादिस्वरूपसम्बन्धे नातिव्याप्तिः । ननु समवायस्य सम्बन्धत्वे किं मानमित्याशङ्क्याह । तत्र प्रमाणं त्विति । गुणक्रियादीत्यादिना जातिपरिग्रहः । संयोगादीति । द्रव्ययोरेव संयोग इति नियमादिति भावः । अत्र समवायसम्बन्धेन पटत्वावच्छिन्नं प्रति तादात्म्यसम्बन्धेन तन्तुत्वेन हेतुत्वात्कार्यतावच्छेदकसम्बन्धविधया समवायसिद्धिः । न च समवायस्थाने स्वरूपसम्बन्धं निवेश्य कार्यकारणभावः कल्पनीय इति वाच्यं, तथा सति यत्समवेतं कार्यमुत्पद्यते तत्समवायिकारणमिति समवायिकारणव्यवस्था न स्यात् । न च यत्सम्बद्धं कार्यमुत्पद्यते तत्समवायिकारणमित्येवास्त्विति वाच्यं, कपालसम्बद्धघटध्वंसं प्रति कपालस्य स-

---

सिषाधयिषां विना असंभवात् विशेषान्तरभिन्नेन स्वेन विशेषान्तरभेदसाधनासम्भवेन सिद्धेरावश्यकत्वात सिद्धिसत्वे सिषाधयिषयैवानुमितिसम्भवादिति । किञ्च परमाणूनां परस्परभेदसिद्ध्यर्थमेव विशेषांगीकार इति मूलाभिप्रायवर्णनमप्यसंगतं, परमाणुभेदः किंचिल्लिङ्गज्ञाप्य इत्याद्युक्तानुमानेन विशेषसिद्धौ सत्यां

न्धः स समवायः, समवायत्वं नित्यसम्बन्धत्वम्। तत्र प्रमाणं तु गुणक्रियादिविशिष्टबुद्धिर्विशेषणविशेष्यसम्बन्धविषया विशिष्टबुद्धित्वाद्दण्डी पुरुष इतिविशिष्टबुद्धिवदित्यनुमानम्। एतेन संयोगादिबाधात् समवायासिद्धिः। न च स्वरूपसम्बन्धेन सिद्धसाधनमर्थान्तरं वा अनन्तस्वरूपा-

---

मवायिकारणत्वप्रसङ्गादित्यपि द्रष्टव्यम्। सिद्धसाधनमिति। अयुतसिद्धयोः स्वरूपसम्बन्ध इति वदतः परस्येति शेषः। अर्थान्तरं वेति। स-

---

हि विशेषेण परमाण्वोर्भेदस्साधनीयः परमाण्वोर्भेदसिद्धौ हि तं पक्षीकृत्य विशेषानुमानं सम्भवति। अन्यथा पक्षासिद्धिप्रसङ्गादित्यन्योन्याश्रयप्रसंगात्। किञ्च मूलकृता घटादीनां द्व्यणुकपर्यंतानामित्यादिना घटादीनां परस्परभेदस्य कपालभेदानुमेयत्वोक्तिरप्यसंगता घटादीनां परस्परभेदस्य प्रत्यक्षसिद्धत्वादिति। वस्तुतस्तु घटादीनां द्व्यणुकपर्यन्तानामित्यादौ तत्तदवयवभेदादित्यत्र पञ्चम्यर्थः प्रयुक्तत्वमेव न तु ज्ञाप्यत्वं प्रयुक्तत्वं च स्वरूपसम्बन्धरूपं अवयवभेदादवयविभेद इति प्रतीतिसाक्षिकं तथा च द्व्यणुकोत्पादान्यथानुपपत्त्या परमाणुद्वयसिद्धौ तयोर्भेदः किञ्चित्प्रयोज्यो भेदत्वात् कालभेदप्रयुक्तघटभेदवदित्याद्यनुमाने इतरबाधबलात् परमाणुगतविशेषभेदासिद्ध्या विशेषसिद्धिरिति मूलतात्पर्यम्। ननु विशेषभेदेपि प्रयोजकांतरानुमानसम्भवेनानवस्थाप्रसङ्ग इत्याशङ्कायामुक्तं, स तु स्वत एव व्यावृत्त इति। विशेषस्तु स्वप्रयोज्यभेदवानेव न तु तद्गतविशेषांतरभेदप्रयुक्तभेदवानिति तदर्थः। तथा च स्वतोऽव्यावृत्तत्वं स्वप्रयोज्यस्वनिष्ठस्वसजातीयप्रतियोगिकभेदकत्वमेवेति पूर्वस्माल्लाघवमपीति सर्वं चतुरस्रम्। घटकपालादिपदइति। घटादिकपालादिपदइत्यर्थः। नित्यद्रव्यविशेषयोः सम्बन्धस्य मूले समवायत्वानुक्त्या मूलस्य न्यूनत्वमित्याशङ्कां परिहरति। जातेश्चेतीति। ननु नित्यसम्बन्धत्वस्य समवायलक्षणत्वे द्रव्यत्वाभावादीनां स्वात्मकस्वरूपसम्बन्धेतिव्याप्तिरित्याशङ्कां परिहरति। सम्बन्धश्चेति। सम्बन्धिभिन्न इति। तथा च सम्बन्धप्रतियोग्यनुयोगिभिन्नत्वे सति सम्बन्धत्वं समवायलक्षणमतः प्रतियोग्यनुयोगित्वात्मकस्वरूपसम्बन्धे नातिव्याप्तिः। अत्र च द्रव्यत्वाभावादीनां लाघवात् द्रव्यत्वाभावादिरेक एव सम्बन्धः घटादीनां महाकाले कालिकसम्बन्धो

णां सम्बन्धत्वकल्पने गौरवाल्लाघवादेकसमवायसिद्धिः। न च समवायस्यैकत्वे वायौ रूपवत्ताबुद्धिप्रसङ्गः,तत्र रूपसमवायसत्वेपि रूपाभावात्।नचैवमभावस्यापि वैशिष्टयं सम्ब-

---

मवायसाधने प्रवृत्तानां नैयायिकानामिति शेषः । ननु तथापि समवायस्यैकत्वे किं मानमत आह । लाघवादिति । तथा च यथा क्षित्यादिजनकतयेश्वरो लाघवादेक एव सिध्यति तथा समवायोपीत्यर्थः । रूपवत्ताबुद्धीति । रूपवत्ताबुद्धेः प्रमात्वप्रसङ्ग इत्यर्थः स्पर्शसमवायरूपसमवाययोरैक्यादिति भावः । तत्र, वायौ । रूपाभावादिति । न च रूपसमवायसत्वे तेन सम्बन्धेन तत्र कथं रूपाभावः सम्बन्धसत्वस्य तेन सम्बन्धेन सम्ब-

---

लाघवादेक एव महाकाल इति स्वरूपसम्बन्धस्य क्वचित्प्रतियोगिरूपत्वात्क्वचिदनुयोगिरूपतेतिविभागो बोध्यः । सम्बन्धत्वं च सांसर्गिकविषयतावत्वमेव । द्रव्ययोरेवेति । संयोगसामान्यं प्रति द्रव्यस्य समवायिकारणत्वादिति भावः । ननु समवायनानात्ववादिनां नव्यानां मते उक्तानुमानेन न समवायसिद्धिः सम्भवति अतिरिक्तानन्तसमवायानां सम्बन्धत्वकल्पनामपेक्ष्य क्लृप्तानन्तस्वरूपाणामेव सम्बन्धत्वौचित्यात्, इति तन्मतेपि समवायसिद्ध्यर्थं स्वयं प्रमाणान्तरमाह । अत्रेति । यत्समवेतमिति । समवायेन यद्वृत्तिकार्यमित्यर्थः । समवायाभावे एतादृशसमवायिकारणलक्षणानुपपत्तिरिति भावः । यत्सम्बद्धमिति । यदनुयोगिकसम्बन्धप्रतियोगी इत्यर्थः । तथा च सम्बन्धत्वेनैव सम्बन्धप्रवेशात् समवायाभावेपि न समवायिकारणलक्षणानुपपत्तिरिति भावः । सिद्धसाधनमित्यत्र कस्य सिद्धमित्याकाङ्क्षोदयादाह । अयुतेति । ययोरेकमपराश्रितमवतिष्ठते तावयुतसिद्धौ अर्थांतरशब्दस्य स्वानभिमतार्थसिद्धिरर्थः । तत्रापि कस्येत्याकाङ्क्षोदयादाह । समवायएवेति । लाघवादिति । लाघवज्ञानसहकारादित्यर्थः । कृतिजन्यत्वव्याप्यकार्यत्ववानिति । परामर्शादपि कृतेरेकत्वे लाघवमिति लाघवज्ञानसहकृतात् क्षित्यङ्कुरादिकमेव कृतिजन्यमित्यनुमितिवत् सम्बन्धस्यैक्ये लाघवेन ज्ञानसहकृतात् विशेषणविशेष्यसम्बन्धविषयकत्वव्याप्यविशिष्टबुद्धित्ववती गुणक्रियादिविशिष्टबुद्धिरिति परामर्शादपि विशेषणविशेष्ययोरेकसम्बन्धविषयिणीत्यनुमितिरिति समुदायार्थः । समवायस्यैकत्वे वायौ रूपवत्ताबुद्धिरापादिता मूलकारेण सा च न सङ्गच्छते वायावपि भ्रान्तानां रूपवत्ताप्रती-

न्धान्तरं सिद्ध्येदिति वाच्यम्, तस्य नित्यत्वे भूतले घटानयनानन्तरमपि घटाभावबुद्धिप्रसङ्गात् घटाभावस्य तत्र सत्वात् तस्य च नित्यत्वात् अन्यथा देशान्तरेपि घटाभावप्र-

---

न्धिसत्वव्याप्यत्वादिति वाच्यं, रूपनिरूपितत्वविशिष्टसमवायस्यैव रूपसम्बन्धतया वायौ तदभावात् । न च विशिष्टस्यानतिरिक्तत्वेन विशिष्टसमवायोपि वायावस्तीति वाच्यं, रूपनिरूपितत्वविशिष्टसमवायनिरूपिताधिकरणताया एव रूपसम्बन्धत्वात् तस्य वायावभावात् पृथिव्यां गन्धस्य समवायो न जले इत्यादिप्रतीतेः समवायस्य नानात्वमिति तु नव्याः । सम्बन्धान्तरं, अतिरिक्तपदार्थतयेति शेषः । सिध्येदित्यस्य भूतलादावित्यादिः । यदि वैशिष्ट्यमतिरिक्तमुररीक्रियते तदा तन्नित्यमनित्यं वेति विकल्पाद्ये दूषणमाह । तस्येति । ननु वैशिष्ट्यस्य तत्र सत्वेपि घटानयनदशायां तत्र घटाभावाभावादेव न घटाभावबुद्धिरत आह । घटाभावस्येति । तत्र, घटवति भूतले । तस्येति । घटाभावस्येत्यर्थः । अन्यथा घटाभावस्यानित्यत्वे देशान्तरेपि घटशून्यदेशेपीत्यर्थः । घटत्वावच्छिन्नाभावस्यैकत्वादिति भावः । वैशिष्ट्यस्येति । वैशिष्ट्यस्य नित्यत्वाभ्युपगमपक्षइत्यादिः । तत्र,घटानयनेन घटवति । न च घटवति न घटाभावबुद्धिर्घटवत्ताज्ञानस्य प्रतिबन्धकस्य सत्वादिति वाच्यं, घटवत्ताज्ञानविरहदशायां घटाभावबुद्धेर्जायमानायाः प्रमात्वप्रसङ्गादित्यत्र तात्पर्यात् । ननु

तेरतः रूपवत्ताबुद्धेः प्रमात्वापत्तिपरतया व्याचष्टे । रूपवत्तेति । तत्र हेतुमाह । स्पर्शेति । सम्बन्धसत्वस्येति । तत्प्रतियोगिकतत्सम्बन्धसत्वस्य तेन सम्बन्धेन तद्वत्वव्याप्यत्वात् प्रतियोगिमति च अभावसत्वादिति भावः । इति तु नव्या इति । तथा च-तन्मते समवायस्य स्वरूपसम्बन्धत्वे न क्षतिः वायौ रूपसमवायानङ्गीकारादिति भावः ॥ अभावस्यापि वैशिष्ट्यं सम्बन्धान्तरं सिध्येदिति मूले सम्बन्धान्तरपदस्य संयोगसमवायातिरिक्तार्थकत्वे इष्टापत्तिरेव स्वरूपस्यैव तत्सम्बन्धत्वोपगमादतः पूरयति । अतिरिक्तेति । उररीक्रियतेइति । अङ्गीक्रियतइत्यर्थः । नन्वेकघटाभावस्य नाशेपि घटाभावान्तरमादाय घटशून्यदेशेपि घटाभाववत्ताबुद्धिरुपपद्यते एवेत्याशङ्क्याह । घटत्वावच्छिन्नेति । एकविधत्वादिति । एकत्वादित्यर्थः । जायमानायाः घटाभावबुद्धेरिति । घटवत्ताज्ञानदशायां घटवत्यपि

तीतिर्न स्यात् वैशिष्ट्यस्य च तत्र सत्वात् मम तु घटे पाकरक्ततादशायां श्यामरूपस्य नष्टत्वान्न तद्वत्ताबुद्धिः वैशिष्ट्यस्यानित्यत्वे त्वनन्तवैशिष्ट्यकल्पने तवैव गौरवम् । एवं च तत्तत्कालीनं तत्तद्भूतलादिकं तत्तदभावानां सम्ब-

---

सिद्धान्तिनोपि मते पाकेन रक्ते घटे श्यामरूपसमवायस्य सत्वात् श्यामरूपवत्ताधीप्रसङ्ग इत्यत आह । मम त्विति । द्वितियदूषणमाह । वैशिष्ट्यस्येति । ननु वैशिष्ट्यानङ्गीकारे घटाभावभूतलयोः कः सम्बन्धः स्वरूपमिति चे, तथा सति घटशून्यतादशायामिव घटवत्तादशायामपि भूतले घटाभावबुद्धिस्तव मतेपि स्यात् घटाभावभूतलयोस्तत्स्वरूपसम्बन्धस्य च तत्र सत्वादत आह । एवं चेति । तत्तत्कालीनमिति । घटाभाववद्भूतलमितिज्ञानकालीनमित्यर्थः । तत्तद्भूतलादिकमिति । यत्र भूतले घटाभावबुद्धिस्तत्तद्भूतलादिकमित्यर्थः । तत्तदभावानामिति । यस्ययस्याभावस्य बुद्धिस्तस्यतस्येत्यर्थः । तथा च न स्वरूपमात्रं सम्बन्धः किं त्वीदृशः स्वरूपविशेष इति पूर्वोक्तातिप्रसङ्ग इति भावः । नव्यास्तु वैशिष्ट्यं पदार्थान्तरमेव भूतलं घटाभाववदिति प्रत्ययात् स्वरूपसम्बन्धाभ्युपगमे चाभावाधिकरणवृत्त्यखण्डभेदतावन्मात्रविषयकज्ञानादिकमादाय विनिगमनावि-

---

भूतले भ्रमरूपा घटाभाववत्ताबुद्धिर्जायतएवेति न तदापत्तिः सम्भवतीत्यतस्तस्याः प्रमात्वमापादयति । प्रमात्वेति । नन्वेष प्रसङ्गः समवायैकत्ववादिनां मतेपि समान इत्याशङ्क्य ममत्वित्यादिग्रन्थमवतारयति । नन्विति । द्वितीये वैशिष्ट्यस्यानित्यत्वपक्षे वैशिष्ट्यानङ्गीकारे अभावाधिकरणयोरतिरिक्तसम्बन्धानङ्गीकारइत्यर्थः । स्वरूपस्य सम्बन्धत्वे बाधकमाह । तथासतीति । तत्तत्कालीनं तत्तद्भूतलादिकमित्यत्र यदा यदा भूतले घटाभावो वर्त्तते तत्तत्कालीनमित्यर्थो न सम्भवति घटवत्तादशायामपि घटाभावभूतलावृत्तित्वप्रयोजकस्य दुर्वचत्वात् अतस्तज्ज्ञानकालीनमित्यत्र ज्ञानपदं प्रमात्वेनाभिमतज्ञानपरं तेन घटवत्तादशायामपि भ्रमात्मकघटाभाववत्वबुद्धिसम्भवेन तामादाय नोक्तदोषतादवस्थ्यमिति ध्येयम् । तत्तत्कालीनमित्यस्यार्थमाह । घटाभाववदिति । नन्वेवमभावाधिकरणयोः स्वरूप एव सम्बन्ध इति सिद्धान्तो व्याहन्येतेत्याशङ्कां निराकुरुते । तथा चेति ।

अभावस्तु द्विधा संस-
र्गान्योन्याभावभेदतः ।

न्धः ॥ अभावं विभजते॥अभावस्त्विति॥अभावत्वं द्रव्यादि-षट्कान्योन्याभाववत्वम्।संसर्गेति।संसर्गाभावान्योन्याभाव-भेदादित्यर्थः।अन्योन्याभावस्यैकविधत्वात्तद्विभागाभावात

रह इत्याहुः ॥ द्रव्यादिषट्कान्योन्याभावेति । इह च द्रव्यत्वादि न प्रति-योगितावच्छेदकमननुगमात् किं तु तद्गतषट्त्वसङ्ख्यैव द्विप्रतियोगिता-कभेदस्य द्वित्वमेवेति ध्येयम् । वस्तुतोभावत्वमेव तथा बोध्यम् । अत्र के-चित्, भावभिन्नत्वस्याभावत्वे भावत्वरूपविशेषणज्ञानशून्यकाले घटो ना-स्तीति प्रतीत्यनापत्तिः एवमन्योन्याभावत्वस्याभावत्वगर्भस्याग्रे वक्तव्य-

---

स्वरूपविशेष इति । तथा च स्वरूपसम्बन्धइत्यस्यापि स्वरूपविशेषः सम्बन्ध इ-त्यत्रैव तात्पर्यात् न सिद्धान्तव्याघात इति भावः । नव्यास्त्विति । ननु भूतलं घ-टाभाववदिति प्रतीतेः स्वरूपसम्बन्धेनैवोपपत्त्या वैशिष्ट्यस्य पदार्थान्तरत्वे माना-भाव इत्यत आह । स्वरूपसम्बन्धेति । अभावाधिकरणं तत्तद्भूतलादि, तद्व-त्यखण्डो भेदः, तदभिन्नत्वप्रकारकप्रमाविशेष्यत्वावच्छिन्नभेदः । ननु तत्तदधि-करणमात्रवृत्त्युक्तभेदस्याधिकरणातिरिक्तत्वे तदधिकरणव्यक्त्यावनन्तभेदाङ्गीकार-प्रसङ्गेन तस्याधिकरणस्वरूपत्वमेवोचितमतस्तमादाय न विनिगमनाविरहप्र-सङ्ग इत्यत आह । तावन्मात्रेति । वस्तुतस्तु अखण्डैकभेदेन साकमधिकरणानां न विनिगमनाविरहस्सम्भवति अधिकरणानां नानात्वेन लाघवादेकभेदस्यैव सम्बन्धत्वौचित्यादतस्तद्विषयकज्ञानादिकमादाय विनिगमनाविरहं प्रसंजयति । तावन्मात्रेत्यादि । एतेन अनवस्थाभयेन भेदस्यैव अधिकरणरूपताङ्गीकर-णीया न तु भेदमात्रस्य तथासत्यन्योन्याभावस्यैव विलयप्रसङ्गादिति दूषणं प-रास्तं, द्रव्यगुणादिविषयकज्ञानव्यक्तेर्द्रव्यत्वाभावसम्बन्धत्वे गुणइव द्रव्येपि द्रव्य-त्वाभावबुद्धिप्रसङ्गः सम्बन्धात्मकज्ञानस्य द्रव्येपि विशेष्यतया सत्वादतो मात्रपदम्, आदिना इच्छादिपरिग्रहः । युक्तं चैतत् । समवायनानावादिनां नव्यानां मते अ-न्यथातिरिक्तनानासमवायकल्पनामपेक्ष्य क्लृप्तस्वरूपाणामेव सम्बन्धत्वौचित्येन

प्रागभावस्तथा ध्वंसो-
प्यत्यन्ताभाव एव च ॥ १२ ॥

संसर्गाभावं विभजते ॥ प्रागभाव इति ॥ संसर्गाभावत्वम-

तयाभावत्वस्यान्योन्याभावत्वगर्भत्वे अन्योन्याश्रयत्त्वापात्तिः । एवमभावत्वस्य भावाभिन्नत्त्वरूपत्वे ऽभावो न भाव इति वाक्याच्छाब्दबोधानुपपत्तिश्च उद्देश्यतावच्छेदकाविधेययोरैक्यादिति तस्मादखण्डोपाधिरनुयोगितावशेषो वाभावत्वमिति वदन्ति । अत्र नव्याः, अभावत्वस्याखण्डोपा-

---

तन्मतेतिरिक्तसमवायस्यैवासिद्धिप्रसङ्गादिति मन्तव्यम् । अत्र चाहुरित्यनेनास्वरसोद्भावनं तद्बीजं तु तदधिकरणविषयकनानाज्ञानव्यक्तीनां सम्बन्धत्वकल्पनामपेक्ष्यैकस्यास्तद्व्यक्तेस्तथात्वे लाघवात् । न च विनिगमनाविरहः, यत्किञ्चिदेकज्ञानव्यक्तेरेव तथात्वे क्लृप्ततद्व्यक्त्यभावदशायां सम्बन्धाभावेनाभावविशिष्टबुद्ध्यनुदयापत्तेः, नित्यज्ञानव्यक्तेस्तथात्वे च तस्याः सर्वविषयकत्वेन प्रतियोगिन्यभावबुद्धिप्रसङ्ग इति बोध्यम् । षट्त्वसङ्ख्यैवेति । यद्यपि घटापटोभयभेदस्य प्रत्येकं घटपटयोरिव षट्त्वावच्छिन्नभेदस्याभावत्वे तस्य प्रत्येकं द्रव्यादावपि सत्वेन तेषामप्यभावत्वापत्तिः तथापि पर्याप्तिसम्बन्धेन षट्त्त्वावच्छिन्नभेदस्य द्रव्यादौ सत्वेप्यपेक्षाबुद्धिरूपषट्त्वस्य विषयतयाऽवच्छेदकत्वान्नभावेष्वतिप्रसङ्ग इति मन्तव्यम् । ननु व्यासज्यवृत्तिधर्माणां पर्याप्तिसम्बन्धेनैव प्रकारकत्वनियमः अन्यथा द्वित्वस्य समवायेन प्रत्यकमपि सत्वेनैकोद्वाविति प्रतीत्यापत्तेः । न चैको द्वावितिप्रतीतिविरहेपि एको द्वित्ववानिति प्रतीतेरिष्टतया समवायेनापि व्यासज्यवृत्तिधर्माणां प्रकारत्वमावश्यकमिति वाच्यम् । द्वित्ववानितिप्रतीतौ मतुबर्थसमवायस्यैव प्रकारत्वात्तथा च षड्भिन्नमिति प्रतीतौ पर्याप्तिसम्बन्धेनैव षट्त्वस्य प्रकारत्वानुभवात् । षट्त्वावच्छिन्नभेदो निष्प्रामाणिक एवेत्याभिप्रायेणाह । वस्तुतस्त्विति । तथाबोध्यमिति । भावत्वं बोध्यमित्यर्थः । यद्यपि द्रव्यादिभेदषट्कस्याभावत्वे न कोपि दोषः तथापि गौरवात् द्रव्यादीनां षण्णां पदार्थानामज्ञानेपि अभावत्वप्रतीतेश्च तदुपेक्षितमिति ध्येयम् । अभावत्वस्याखण्डोपाधित्वं वदतां मतमुपन्यस्यति । अत्र केचिदिति । अभावत्वगर्भस्येति । तादात्म्य-

एवं त्रैविध्यमापन्नः संसर्गाभाव इष्यते।

न्योन्याभावभिन्नाभावत्वं अन्योन्याभावत्वं तादात्म्यसम्ब-

धित्वे प्रमाणाभावः किं तु भावभिन्नत्वं, समवायसामानाधिकरण्यान्यतरसम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताकसत्ताभावरूपं तच्च पूर्वानुपस्थितमपि प्रकारः। एवं च घटाभावपटाभावप्रतीतिनामभावांशे ऽनुगतत्वमुपपद्यते। न च विषयतानवस्था, सत्तात्यन्ताभावव्यक्तेः स्वरूपत एव प्रकारत्वोपगमात्। अत एव सत्तारूपप्रतियोगिज्ञानं विनापि घटो नास्तीति बुद्धौ स प्रका-

---

सम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वमात्रस्यान्योन्याभावलक्षणत्वे घटत्वादौ घटत्वाभाववद्भेदरूपेतिव्याप्तिवारणाय भावत्वनिवेशस्यावश्यकत्वादिति भावः। अन्योन्याश्रयापत्तिरिति। अभावत्वज्ञाने ऽन्योन्याभावत्वज्ञानस्य अन्योन्याभावत्वज्ञाने चाभावत्वज्ञानस्यापेक्षितत्वादिति भावः। उद्देश्यतावच्छेदकेत्यादि। अभेदसंसर्गकशाब्दबोधे उद्देश्यतावच्छेदकविधेयतावच्छेदकयोरैक्यस्यैव भेदसंसर्गकशाब्दबोधे उद्देश्यतावच्छेदकविधेययोरैक्यस्यापि निराकांक्षताप्रयोजकत्वादिति भावः। अभावत्वस्याखण्डोपाधित्वं न विचारसहं तत्साधकमानाभावादित्यभिप्रेत्याह। अनुयोगिताविशेषो वेति। संसर्गानुयोगिताव्यावर्त्तनाय विशेषपदम्। प्रमाणाभाव इति। ननु घटाभावादौ अभावइत्यनुगतप्रतीतिरेव तत्साधिका भविष्यतीत्याशङ्कायां अनुगतप्रतीतिं प्रकारान्तरेणोपपादयति। किं त्विति। नन्वेवमभावत्वस्यान्यान्याभावगर्भतयोक्तान्योन्याश्रयापत्तिरित्यत आह। समवायेति। सत्ताभावरूपमित्यस्याभावत्वमिति शेषः। नन्वेवमपि सत्तानुपस्थितिदशायां घटो नास्तीत्यादिप्रतीत्यनुपपत्तिरत आह। तच्चेति। ननु अनुयोगिताविशेषस्याभावत्वोपगमे लाघवात्तदेव कुतो नाङ्गीकृतमित्यत आह। एवं चेति। अभावांशेऽनुगतत्वमिति। एकधर्मप्रकारकत्वमित्यर्थः। तथा चाभावत्वस्यानुयोगितारूपत्वे तस्याः घटाभावादौ भिन्नतया अभावप्रतीतेरनुगतत्वं न स्यादिति भावः। ननु जातीतरस्य सत्ताभावस्य स्वरूपतो भानासम्भवेन अभावत्वेनैव तस्य प्रकारता वाच्या तच्च सत्ताभावरूपं तदपि पुनः सत्ताभावरूपाभावत्वेन प्रकार इत्यङ्गी-

न्धावच्छिन्नप्रतियोगिताकाभावत्वं विनाश्यभावत्वं प्रागभावत्वम् । जन्याभावत्वं ध्वंसत्वम् । नित्यसंसर्गाभावत्वमत्य-

---

रः अभावत्वप्रकारकप्रत्यक्षएव प्रतियोगिधियो हेतुत्वात् अन्यथा इदं

करणीयं तथा चाभावप्रतीतौ विषयतानन्त्यमिति शङ्कां निराकुरुते । न चेति । विशेष्यपदस्य सत्ताभावस्य एकस्यैव तत्रतत्र प्रकारत्वात् विषयानवस्था नोक्ता अपि तु विषयतानवस्थेति बोध्यम् । ननु सत्ताभावस्य स्वरूपतः प्रकारत्वोपगमेपि सत्तोपस्थितिशून्यकाले घटो नास्तीत्यादिप्रतीतिरनुपपन्नैव अभावज्ञाने प्रतियोगिज्ञानस्य हेतुतया सत्ताज्ञानं विना सत्ताभावभानासम्भवादित्यत आह । अत एवेति । प्रत्यक्षएवेति । अभावविषयकशाब्दबोधादौ प्रतियोगिज्ञानानपेक्षणात् प्रत्यक्ष इत्युक्तम् । इदमिति । प्रत्यक्षविषयत्वं, तमस्त्वं तु न तेजोऽभावत्वरूपं अपि तु तेजोऽभावनिष्ठतद्व्यक्तित्वमेव नातस्तेजोज्ञानं विना तादृशप्रतीत्यनुपपत्तिः । ननु सत्ताभावस्य पूर्वानुपस्थितस्य प्रकारत्वोपगमे विशिष्टबुद्धित्वावच्छिन्नं प्रति विशेषणज्ञानत्वेन हेतुतायां व्यभिचार इत्याशङ्कायामाह । न चेति । तादात्म्यत्वेन तादात्म्यावच्छिन्नत्वविवक्षायाः फलमाह । तेनेति । संयोग्यत्यन्ताभाव इति । संयोगितादात्म्यस्य संयोगरूपतया संयोगसम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताकात्यन्ताभावे यथाश्रुते ऽतिव्याप्तिः । इदानीं तु तादात्म्यत्वावच्छिन्नतादात्म्यनिष्ठा या संसर्गविधेयावच्छेदकता तन्निरूपकप्रतियोगिताकत्वलाभेन अत्यन्ताभावीयसंयोगनिष्ठप्रतियोगितावच्छेदकतायाः संयोगत्वेनैवावच्छिन्नत्वात् नातिव्याप्तिरिति भावः । यद्यपि संयोगितादात्म्यस्य संयोगरूपत्वेन तत्तादात्म्यत्वमपि संयोगत्वमेवेत्यातिव्याप्तिनिरासो दुर्घट एव तथापि संसर्गतावच्छेदकं तादात्म्यत्वं न संयोगत्वादिरूपं किं तु संयोग्यादिवृत्त्यसाधारणधर्मत्वमेवातो ऽत्यन्ताभावीयप्रतियोगितायां संयोगस्य संयोगत्वेनैवावच्छेदकत्वात् अस्य साधारणधर्मत्वेन भानाभ्युपगमात्, अन्यथात्यन्ताऽभावान्योन्याभावयोर्भेदासम्भवादिति भावः । तत्सिद्धिरिति । प्रागभावानुमितिरित्यर्थः । तदनुमानप्रकारश्च अयं घटः स्वोत्पत्तिक्षणावृत्तिकारणजन्यः स्वोत्पत्तिद्वितीयक्षणानुत्पन्नत्वादित्येवंरूपः इत्यनुमानबलाच्चेतरेषां बाधात्प्रागभावसिद्धिः तस्य सामग्रीनाश्यत्वेन प्रतियोग्युत्पत्तिक्षणवृत्तित्वादिति भावः । दीधितिकृतां मतमुपन्यस्यति । केचिदिति । लोकानामिति । पण्डितपामरसाधारणानामित्यर्थः । प्रागभावस्य प्रत्यक्षत्वे प्रामा-

न्ताभावत्वम् । यत्र तु भूतलादौ घटादिकमपसारितं पुनरानीतं च तत्र घटकालस्य सम्बन्धाघटकतयात्यन्ताभावस्य

तम इति प्रतीत्यनापत्तेः । न च सत्ताभावरूपस्याभावत्वस्यानुपस्थितस्य प्रकारत्वे विशेषणधियो हेतुत्वे व्यभिचार इति वाच्यम् । विशेषणभेदेन हेतुताया भिन्नत्वेन तत्र तद्धेतुत्वानुपगमात्फलानुरोधित्वात्कल्पनाया इति प्राहुः ॥ संसर्गान्योन्याभावभेदत इति मूलादेकः संसर्गाख्यो ऽपरो न्योन्याभाव इति प्रतीयते तच्चायुक्तं संसर्गस्याभावत्वानङ्गीकारादित्यत आह । संसर्गाभावेति । तथा च द्वन्द्वात्परं श्रूयमाणस्याभावपदस्य प्रत्येकं सम्बन्धात्संसर्गाभावोन्योन्याभावश्चेति मूलार्थ इति भावः । क्रमेण द्वयोरभावयोर्लक्षणमाह । संसर्गाभावत्वमिति। अन्योन्याभावे ऽतिव्याप्तिवारणायान्योन्याभावभिन्नेति। घटादावतिव्याप्तिवारणायाभावपदमे,वमग्रेपि। तादात्म्येति। तादात्म्यत्वेन तादात्म्यावच्छिन्नत्वं प्रतियोगिताया विवक्षितं तेन संयोगावच्छिन्नप्रतियोगिताके संयोगत्यन्ताभावे नातिव्याप्तिः । प्रागभावस्य लक्षणमाह । विनाश्यभावत्वमिति । अत्र ध्वंसेतिव्याप्तिवारणाय विनाशीति । ननु प्रागभावसत्वे किं मानमिति चेदत्रोत्पन्नस्य पुनरुत्पादभिया तत्सिद्धिरिति प्राञ्चः । केचित्तु जातो घट इत्यादिवदुत्पन्नो घटध्वंस इति प्रत्यक्षबलेन नाशोतिरिच्यते न तु प्रागभावः इहेदानीं घटप्रागभाव इति लोकानां प्रत्ययाभावात् । न च तद्घटोपधायकतत्कपालतत्संयोगादीनां तद्घटोत्पत्तिकालेपि सत्वात्पुनरपि तद्घटोत्पत्त्यापात्तिः प्रागभावाङ्गीकारे च तदभावादेव न पुनस्तदुत्पत्तिरिति वाच्यं, जन्यद्रव्यत्वावच्छिन्नं प्रति जनकतया क्लृप्तस्य समवायसम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताकद्रव्याभावस्य

राणामपि तत्प्रत्यक्षापत्तिरिति भावः । न चात्र घटो भविष्यतीत्यादिप्रतीतिरेव प्रागभावे मानं वर्त्तमानप्रागभावप्रतियोगित्वस्यैव भविष्यद्रूपत्वादिति वाच्यम् । वर्तमानकटेध्वंसाधिकरणकालोत्पात्तिकत्वस्यैव भविष्यत्वाभ्युपगमात । उत्पत्तिश्च आद्यक्षणसम्बन्धः क्षणे आद्यत्वं च तदधिकरणध्वंसानधिकरणत्वमिति भावः । जनकतया क्लृप्तस्येति। प्रागभावकारणत्ववादिना जन्यद्रव्यं प्रति द्रव्याभावस्य किमिति कारणत्वं कल्पनीयमिति तु नाशङ्कनीयं यत्र एतद्घटनाशानन्तरं तदारम्भककपालाभ्यां घटान्तरमुत्पद्यते तत्र पूर्वघटोत्पत्तिद्वितीयक्षणे पुनर्घटोत्पत्तेः । अन्यथावारयितुमशक्य-

नित्यत्वेपि घटकाले न घटात्यन्ताभावबुद्धिः । तत्रोत्पादविनाशशाली चतुर्थोयमभाव इति केचित् । अत्र ध्वंसप्राग-

---

विरहेणैतदापत्त्यसम्भवात् । न च जन्यद्रव्याभावस्य जन्यद्रव्योत्पत्तिकालीनोत्पत्तिकध्वंसाभावस्य वा हेतुत्वमित्यत्र विनिगमनाविरहेण तादृशद्रव्याभावस्य तादृशध्वंसाभावानां च कारणतामपेक्ष्य लाघवादेक एव प्रागभावो हेतुः कल्प्यतइति वाच्यं, प्रागभावकल्पनेपि तत्कालोत्पत्तिकानन्तपदार्थप्रतियोगिकानामनन्तानां प्रागभावानां विनिगमनाविरहेण हेतुताया दुर्वारत्वात् । तथा च प्रागभावरूपधर्मिकल्पनागौरवं परमातिरिच्यतइत्या-

---

त्वात् घटकारणीभूततत्तत्प्रागभावकपालसंयोगादीनां सत्वात् । न च द्वितीयघटारम्भककपालद्वयसंयोगव्यक्तेस्तदानीमसत्वान्न तदापत्तिरिति वाच्यम् । यतो हि न द्वितीयघटाद्युत्पत्तिरापाद्यते येन तत्कपालसंयोगव्यक्त्यभावात् न तदापत्तिरिति शक्यते वक्तुं, न वा पूर्वघटव्यक्तेरुत्पत्तिरापाद्यते येन तत्प्रागभावाभावात् न तदापत्तिरिति शक्यते वक्तुं अपि तु घटत्वावच्छिन्नोत्पत्तिरेव आपाद्यते तत्कारणीभूतानां घटप्रागभावादीनां सर्वेषां सत्वादिति भावः । यत्तु यत्र खण्डघटोत्पत्तिर्भविष्यति तत्र महाघटसत्वदशायामेव तत्प्रागभावादिति बलात्तदुत्पत्त्यापत्तिवारणाय द्रव्याभावस्याकारणत्वमावश्यकमिति, तत्तुच्छं, खण्डघटं प्रति महाघटनाशस्य कारणत्वेन तदापत्त्यसम्भवादिति ध्येयम् । तादृशद्रव्याभावस्येति । समवायावच्छिन्नप्रतियोगिताकद्रव्याभावस्येत्यर्थः । तादृशध्वंसाभावानामिति । जन्यद्रव्योत्पत्तिकालोत्पत्तिकध्वंसाभावानामित्यर्थः । अत्र च बहुवचनेन द्रव्यत्वाभावत्वापेक्षया तादृशध्वंसाभावत्वस्य गुरुतया न तेन रूपेण कारणतामादाय विनिगमनाविरहः प्रसज्यते अपि तु तत्तद्द्रव्यं प्रति तदुत्पत्तिकालोत्पत्तिकध्वंसव्यक्तीनां तत्तद्व्यक्तित्वेनैवाभावानां कारणता वाच्या तथा चानन्तकार्यकारणभावापत्त्या न विनिगमनाविरह इति सूचितम् । न च तर्हि ध्वंसाभावानां कारणतैव निर्युक्तिकेति वाच्यम् । ध्वंसप्रागभावाधिकरणे अत्यन्ताभावानभ्युपगन्तृमते जन्यद्रव्यानुत्पादप्रसङ्गेन अगत्या द्रव्याभावमुपेक्ष्य ध्वंसाभावानां कारणतायाः स्वीकरणीयत्वात् तथा चोत्पन्नस्य पुनरुत्पादवारणाय प्रागभावानङ्गीकारे नवीनैर्द्रव्याभावस्य प्राचीनैः ध्वंसाभावानां हेतुता कल्पनीया प्रागभाववादिनां तु तत्सर्वमुपेक्ष्य प्रागभावहेतुत्वं कल्प्यतइति तद्ग्रन्थाभि-

भावाधिकरणे नात्यन्ताभाव इति प्राचीनमतं, श्यामघटे रक्तो नास्ति रक्तघटे श्यामो नास्तीति धीश्च प्रागभावं ध्वंसं

हुः । अत्र वदन्ति, स्वानाधिकरणेषु तन्तुषु पटोत्पत्तिवारणाय सहस्रतन्तुकपटस्थले बहूनां तत्संयोगानां च तत्तद्व्यक्तित्वेन हेतुत्वकल्पनापेक्षयैका प्रागभावस्य हेतुता लघीयसी । अथैवमपि द्वित्रिचतुर्षु तन्तुषु सहस्रतन्तुकपटोत्पत्त्यापत्तिः, न च चरमसंयोगव्यक्तेस्तद्व्यक्तित्वेन हेतुत्वान्नापत्तिरिति वाच्यं, तथा सति स्वानधिकरणतन्तुष्वपि चरमसंयोगाभावादेव पटोत्पत्तिवारणसम्भवे प्रागभावकल्पनानौचित्यादिति चेन्न । चरमसंयोगस्य समवायघटितसामानाधिकरण्यप्रत्यासत्त्या हेतुत्वे तन्त्वन्तरेपि मध्यतन्तुषु समवायेन पटोत्पत्त्या तत्र समवायेन चरमसंयोगाभावेन व्यभिचारापत्त्या समवायसम्बन्धेन तत्पटत्वावच्छिन्नं प्रति चरमसंयोगव्यक्तेः कालिकसम्बन्धेन हेतुता वाच्या । तथा च स्वानाधिकरणतन्तुष्वपि कालिकविशेषणतया चरमसंयोगस्य सत्वात् पटोत्पत्तिवारणाय प्रागभावहेतुत्वस्यावश्यकत्वादिति । एवमप्यस्तु कश्चिदतिरिक्तः पदार्थस्तथापि तस्य सप्रतियोगिकत्वे प्रमाणाभाव इति तु तत्त्वम् । ध्वंसस्य लक्षणमाह । जन्याभावत्वमिति । प्रागभावे ऽतिव्याप्तिवारणाय जन्येति । अत्यन्ताभावस्य लक्षणमाह । नित्येति । ध्वंसादिवारणाय नित्यपदम् । नन्वत्यन्ताभावस्य नित्यत्वे घटानयनानन्तरमपि भूतले घटो नास्तीति प्रतीत्यापत्तिरित्यत आह । यत्र त्विति । तथा च सम्बन्धाभावादेव घटानयनानन्तरं

प्रायः । एवं जन्यद्रव्यं प्रति द्रव्योत्पत्तिकालिकोत्पत्तिध्वंसाभावस्य हेतुत्वे तद्घटनाशानन्तरं तदारम्भककपालाभ्यां घटान्तरोत्पत्तिरपि न स्यात् तादृशध्वंसाभावरूपकारणाभावादिति । अत्र वदन्तीति । प्राचीनानुयायिन इति शेषः । तत्संयोगानां, तन्तुसंयोगानामित्यर्थः । अथैवमपीति । प्रागभावस्य हेतुत्वेपीत्यर्थः । उत्पत्त्यापत्तिरिति । तत्तत्संयोगव्यक्तीनां त्वया हेतुतानभ्युपगमात्प्रागभावस्य तदानीमपि सत्वादिति शेषः । तत्संयोगव्यक्तीनां हेतुत्वोपगमे च व्यर्थं प्रागभावकल्पनमिति भावः । स्वानाधिकरणेष्विति । सहस्रतन्तुकपटानधिकरणेष्वित्यर्थः । तंत्वन्तरेपीति । चरमसंयोगाधिकरणतन्तुभिन्नसहस्रतन्तुकपटाधिकरणतन्तावपीत्यर्थः । दीधितिकृतामभिप्रेतमाह । एवमप्यस्त्विति । सप्रतियोगिकत्वइति । तथा च

चावगाहते न तु तदत्यन्ताभावं तयोर्विरोधात् । नव्यास्तु

घटात्यन्ताभावबुद्धिर्नेति भावः । कालविशेषविशिष्टस्वरूपस्य संसर्गत्वोपगमादेव घटवति घटो नास्तीति प्रतीत्यभावोपपत्तौ चतुर्थसंसर्गाभावे मानाभाव इत्यस्वरसः केचिदित्यनेन सूचितः । ननु मास्तु घटकाले घटात्यन्ताभावबुद्धिः घटोत्पत्तेः प्राक्काले तु स्यादित्याशङ्क्याह । अत्रेत्यादिना । ननु तर्हि रक्तरूपप्रागभावाधिकरणे श्यामघटे श्यामरूपध्वंसाधिकरणे च रक्तघटे कथं रक्तो नास्ति श्यामो नास्तीति प्रतीतिः ध्वंसप्रागभावयोरधिकरणेऽत्यन्ताभावस्यासत्वादित्यत आह । श्यामघटइति । तत्रेति। ध्वंसप्रागभावयोरित्यर्थः । अत्यन्ताभावेन सहेति शेषः । तथा च नव्यमते पूर्वपक्षिकथितशङ्कायामिष्टापत्तिरेवेति भावः । युक्तं चैतत् कथमन्यथा पूर्वमग्रेपि रक्ते मध्ये श्यामे च घटे रक्तं रूपं नास्तीत्याकारकप्रत्ययस्तस्य सामान्याभावावगाहित्वात्, न चेदृशप्रत्ययो रक्तिमध्वंसाद्यवगाही पूर्वापररक्तिमध्वंसप्रागभाववति रक्तेपि तादृशाकारप्रत्ययप्रसङ्गादिति । न च रक्तत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वं ध्वंसप्रागभावयोरव्याप्यवृत्ति तेनान्तरा श्यामे रक्तं रूपं

तस्याभावत्वे मानाभावेन न प्रागभावसिद्धिरिति भावः । कथं रक्तो नास्तीति । नास्तीत्यादिप्रतीतेरत्यन्ताभावविषयकत्वादित्याशङ्कितुरभिप्रायः । सिद्धांतिनस्तु तथात्वे मानाभाव इत्याशय इति ध्येयम् । पूर्वपक्षिकथिताशङ्कायामिति । महाघटकालस्य घटाभावसम्बन्धाघटकत्वेपि घटप्रागभावादिकाले घटात्यन्ताभावबुद्ध्यापत्तिरिति शङ्कायामित्यर्थः । रक्तं रूपं नास्तीत्याकारकप्रत्यय इति । ननु तादृशप्रतीतेर्नात्यन्ताभावो विषयः किं तु प्रागभावध्वंसावेव तथेत्युक्तमेवेत्याशङ्कायामाह । तस्येति । नास्तीति प्रत्ययस्येत्यर्थः । सामान्याभावावगाहित्वात्, सामान्यधर्मावच्छिन्नप्रतियोगिताकाभावविषयकत्वादित्यर्थः । ध्वंसप्रागभावयोश्च सामान्यधर्मावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वानङ्गीकारादिति शेषः । ननु 'नास्तीतिप्रत्ययस्य सामान्यधर्मावच्छिन्नप्रतियोगिताकाभावमात्रविषयकत्वे मानाभाव इत्याशङ्क्य निराचष्टे । न चेति । पूर्वापरेति । पूर्वं रक्तः ततः श्यामः ततो रक्तस्ततः श्यामस्ततो रक्तो यो घटः तस्मिन् मध्यरक्ततादशायामित्यर्थः । क्रमिकरक्तरूपस्थले तु नेयमापत्तिः सम्भवति तादृशरक्तध्वंसप्रागभावयोर्नास्तीत्याकारकप्रतीतिनियामकत्वानङ्गीकारसम्भवात् उक्तस्थले तु श्यामतादशायां तादृशप्रतीत्या तयोरपि तादृशप्रतीतिनियामकत्वस्य आवश्यकत्वादिति ध्येयम् । अव्याप्यवृत्तित्वेनेति । का-

तत्र विरोधे मानाभावात् ध्वंसादिकालावच्छेदेनाप्यत्यन्ताभावोवर्ततइत्याहुः।नन्वस्त्वभावानामधिकरणात्मकत्वं लाघवादिति चेन्न।अनन्ताधिकरणात्मकत्वकल्पनापेक्षयातिरिक्तकल्पनाया एव लघीयस्त्वात्। एवं चाधाराधेयभावोप्युपपद्यते। एवं च तत्तच्छब्दरसगन्धाद्यभावानां प्रत्यक्षत्वमुपपद्यते। अन्यथा तत्तदधिकरणानां तत्तदिन्द्रियाग्राह्यत्वात्प्रत्यक्षत्वं न स्यात्।एतेन ज्ञानविशेषकालविशेषाद्यात्मकत्वमत्यन्ता-

---

नास्तीति प्रत्ययस्तदा ध्वंसप्रागभावयोः सामान्यावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वस्वीकारात् न तु पूर्वापररक्तिमध्वंसप्रागभाववति रक्ते तत्र तदा तदनभ्युपगमादिति वाच्यं, विनिगमनाविरहेण पदार्थान्तरध्वंसप्रागभावयोरपि तत्स्वीकारप्रसङ्गे गौरवात् तदपेक्षयात्यन्ताभावस्यान्तरा श्यामादौ सम्बन्धत्वकल्पनेनैव लाघवादित्यन्यत्र विस्तरः। नन्वभावस्तु द्विधेत्यादिविभागोनुपपन्नो ऽभावएव मानाभावादित्यभिप्रायेण प्राभाकरः शङ्कते। नन्विति। अभावस्याधिकरणात्मकत्वे गौरवं प्रदर्शयितुमनन्तेत्युक्तम्। अतिरिक्तेति। भावातिरिक्तेत्यर्थः। अभावस्याधिकरणात्मकत्वे ऽभेदे आधाराधेयभावानुपपत्तिरूपदोषः सोप्यस्मिन्मते नेत्याहुः। एवं चेति। अधिकरणापेक्षयातिरिक्तत्वे चेत्यर्थः। नन्वभावाधिकरणकाभावस्याधिकरणात्मकत्वे यथाधाराधेयभावोपपत्तिस्तथा सर्वत्राप्यस्त्वित्यतो दूषणान्तरमाह। एवं चेति। अन्यथा अभावस्याधिकरणात्मकत्वे। एतेन, वक्ष्यमाणदूषणेन। परस्परधर्मतापन्नानां सप्तपदार्थानामेव परस्परभेदकत्वं ज्ञापयि-

---

लिकाव्याप्यवृत्तित्वेनेत्यर्थः। पदार्थान्तरध्वंसेति। रक्तरूपध्वंसोत्पत्तिकालोत्पत्तितत्समानाधिकरणवायुसंयोगादिध्वंसेत्यर्थः। गौरवादिति। विनिगमनाविरहेणानन्तध्वंसादौ रक्तत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वकल्पनापत्त्या गौरवादित्यर्थः। अभावस्य अधिकरणरूपता मूले शङ्किता तत्र पूर्वग्रन्थसङ्गतिमाह। नन्वभावइति। अतिरिक्तत्वस्य क्लृप्तपदार्थातिरिक्तार्थकत्वं न सम्भवति अभावस्यापि नैयायिकैः क्लृप्तत्वात् अतस्तदर्थमाह। भावातिरिक्तइति। अभावस्याधिकरणात्मक इति। गन्धाभावस्य जलादिरूपत्वे जलत्वादिनैव तेषां न घ्राणेन्द्रियग्राह्यता गन्धाभावत्वेन तु ते-

सप्तानामपि साधर्म्यं
ज्ञेयत्वादिकमुच्यते ॥ १३ ॥

भावस्येतिप्रत्युक्तं अप्रत्यक्षत्वापत्तेः॥इदानींपदार्थानांसाधर्म्य-वैधर्म्यं वक्तुं प्रक्रमते।सप्तानामिति । समानो धर्मो येषां ते सधर्माणस्तेषां भावः साधर्म्यं समानो धर्म इति फलितोर्थः । एवं विरुद्धो धर्मो येषां ते विधर्माणस्तेषां भावो वैधर्म्यं विरुद्धो धर्म इति फलितोर्थः । ज्ञेयत्वं ज्ञानविषयता सा च सर्वत्रैवास्ति,ईश्वरादिज्ञानविषयतायाःकेवलान्वयित्वा-

---

तुमाह । इदानीमिति । पदार्थनिरूपणानन्तरमित्यर्थः, तदनिरूपणे तत्तत्पदार्थघटितस्य तत्तत्पदार्थस्य साधर्म्यतया निरूपणासम्भवादिति भावः । समानो धर्मः सधर्मस्तस्य भावः साधर्म्यमेवं वैधर्म्यमित्यत्रापि । भ्रमवारणाय बहुव्रीहिमाह । समानो धर्मो येषामिति । केवलान्वयित्वादिति । विषयभेदेन विषयताया भेदेपि ज्ञानविषयतात्वेन केवलान्वयित्वमस्त्येवेति भावः । एवमग्रेपि, ज्ञेयत्वादीत्यत्रादिपदार्थं दर्शयति । एवमभिधेयत्वेति । अभिधेयत्वमभिधाविषयत्वमभिधा च सङ्केतग्राह्योधिकः पदार्थ इति मीमांसकाः । सङ्केतभिन्नायामभिधायां मानाभावात्संकेत एवाभिधेति नैयायिकाः । प्रमेयत्वादिकमित्यादिना ऽस्तित्वपरिग्रहः । तच्च कालसम्बन्धित्वम् ।

षामपि तथात्वमिष्टमेवेति प्राभाकाराणामभिप्राय इति मन्तव्यम् । मूले साधर्म्यवैधर्म्यनिरूपणयोः प्रयोजनस्यानुक्तत्वात् तत्प्रदर्शयितुमाह । परस्परेति । ज्ञानविषयतात्वेनेति । वृत्तिमदभावाप्रतियोगित्वं केवलान्वयित्वं केवलान्वयिनोपि द्वित्वादिना अभावसत्वात् किन्तु वृत्तिमदभावप्रतियोगितानवच्छेदकधर्मवत्वमेव तथा एवं च घटादिनिष्ठविषयताव्यक्तेरपि ज्ञानविषयतात्वमादाय केवलान्वयित्वमक्षतमेवेति भावः । कालसम्बन्धित्वमिति । इदं च गगनादीनामपि कालवृत्तित्वमभ्युपेत्य, अवृत्तिगगनादीनां कालावृत्तित्वे अस्तित्वस्य केवलान्वयित्वानुपपत्तिः । युक्तं चैतत् । कथमन्यथा गगनादीनां नियतपूर्ववृत्तित्वघटितशब्दाधिकरणत्वमिति मन्त-

द्रव्यादयः पञ्च भावा
अनेके समवायिनः ।

त् । एवमभिधेयत्वप्रमेयत्वादिकं बोध्यम् ॥ द्रव्यादय इति ॥ द्रव्यगुणकर्मसामान्यविशेषाणां साधर्म्यमनेकत्वं समवायित्वं च । यद्यप्यनेकत्वमभावेप्यस्ति तथाप्यनेकत्वे सति भावत्वं पञ्चानां साधर्म्यम् । तथा चानेकभाववृत्तिपदार्थविभाजकोपाधिमत्त्वमिति फलितार्थः । तेन प्रत्येकं घटादावाकाशादौ च नाव्याप्तिः । समवायित्वं च समवायसम्बन्धे-

---

द्रव्यादीनां षण्णां साधर्म्यं भावत्वं स्पष्टमतस्तदुपेक्ष्य द्रव्यादीनां पञ्चानां साधर्म्यं मूले प्रपञ्चितम् । द्रव्यादय इत्यादिना । अनेकत्वे सति भावत्वमिति । एवं च मूले द्रव्यादयः पञ्चेत्युद्देश्यपदं भावा अनेकइति विधेयपदमिति बोध्यम् । अत एव भाष्ये पञ्चानामित्युक्तं न तु पञ्चभावानामिति । अनेकभाववृत्तीत्यादि । अत्र चानेकभाववृत्तित्वं स्वप्रतियोगिवृत्तित्वस्वसामानाधिकरण्योभयसम्बन्धेन भेदविशिष्टत्वे सति भाववृत्तित्वम् । तेन गुणादौ सङ्ख्यारूपस्यानेकत्वस्याभावेपि नाव्याप्तिः । भावत्वरूप-

---

व्यम् । षट्भावपदार्थानां मूले साधर्म्यानुक्त्या तत्र न्यूनतां परिजिहीर्षुराह । द्रव्यादीनामिति । ननु द्रव्यादयः पञ्च भावा इति कारिकायां अनेकत्वमात्रं साधर्म्यमुक्तं तत्कथमनेकत्वे सति भावत्वं मुक्तावल्यां साधर्म्यमुक्तं मूलतस्तदलाभादित्याशङ्कां परिहरति । एवं चेति । उक्तार्थे भाष्यकृतां सम्मतिमाह । अत एवेति । पंचभावानामितीति । तथा च भावत्वस्यापि उद्देश्यतावच्छेदककोटिप्रवेशस्य भाष्यकृदनुमतत्वे पंचानामित्यपहाय पञ्चभावानामनेकत्वमित्येव ब्रूयादिति भावः । नन्वनेकभाववृत्तीत्यत्र अनेकत्वं यदि बहुत्वसङ्ख्या तदा गुणादौ सङ्ख्याविरहात्तेष्वव्याप्तिः यदि च यत्किञ्चिदेक भिन्नत्वं तदा समवायेतिव्याप्तिः यदि तु एकत्वावच्छिन्नसामान्यभेदः तत्र चैकत्वं यदि सङ्ख्यारूपं तदोक्ताति॑व्याप्तितादवस्थ्यम् । यदि तन्मात्रविषयकबुद्धिविषयत्वं तदाप्रसिद्धिः । स्व-

सत्तावन्तस्त्रयस्त्वाद्या गुणादिर्निर्गुणक्रियः ॥ १४ ॥

न सम्बन्धित्वं न तु समवायवत्त्वं सामान्यादावभावात् ॥ तथा च समवेतवृत्तिपदार्थविभाजकोपाधिमत्त्वमिति फलितोर्थः । तेन नित्यद्रव्येषु नाव्याप्तिः । सत्ताव-न्त इति ॥ द्रव्यगुणकर्मणां सत्तावत्वमित्यर्थः । गुणा-

---

तादृशधर्ममादाय समवायेतिव्याप्तिवारणाय पदार्थविभाजकोपाधीति, उपाधिमत्त्वा च समवायस्वरूपान्यतरसम्बन्धेन तेन कालिकसम्बन्धेन ध्वंसस्य तादृशोपाधिमत्वेपि न क्षतिः । समवायेनोपाधिमत्वाविवक्षणे तु सामान्यादावव्याप्तिः स्यादतस्तन्नोक्तम् । अन्यतरत्वघटकस्वरूपं तु कालिकसम्बन्धभिन्नं ग्राह्यं तेन ध्वंसे नातिव्याप्तिः। अत्र च समवेतसमवेतवृत्तिपदार्थविभाजकोपाधिमत्वं द्रव्यादिचतुर्णा साधर्म्यं बोध्यम्। उद्देश्यवाचकपदस्य चरममुपादानमयुक्तं अतो योजनया तदर्थं प्रदर्शयति। द्रव्यगुणकर्मणामिति। निर्गुणक्रिय इति मूलम्। तदर्थश्च गुणक्रियात्यन्ताभाववत्त्वम्। तेन गुणक्रिययोरन्योन्याभावमादाय द्रव्ये नातिव्याप्तिः।यद्यपि गुणेति।न च गुणगुणिनोर्वाम-

---

मात्रविषयकबुद्धिविषयकत्वरूपैकत्वस्य केवलान्वयितया तदवच्छिन्नसामान्यभेदाप्रसिद्धिरित्याशङ्कानिरासाय अनेकभाववृत्तित्वं निर्वक्ति । अत्र चेति । अभावस्ववारणाय भाववृत्तित्वनिवेशः समवायत्ववारणाय सत्यन्तनिवेशः सत्यन्ते उभयसम्बन्धनिवेशोपि तद्वारणायैवेति बोध्यम् । उपाधिमत्तायां सम्बन्धविवक्षायाः फलमाह । तेनेति । अतस्तन्नोक्तमिति । स्वरूपेणोपाधिमत्वोक्तौ द्रव्यत्वादीनां दैशिकस्वरूपसम्बन्धे मानाभावेन द्रव्यादिष्वव्याप्तिरित्यपि द्रष्टव्यम्। पदार्थचतुष्टयस्य साधर्म्यानुक्त्या मूलस्य न्यूनतां परिहरन्नाह । अत्र चेति । सत्तावन्तस्त्रयस्त्वाद्या इत्यत्र आद्यत्रयमुद्दिश्य सत्तावत्त्वं साधर्म्यं विधीयते तच्चायुक्तं उद्देश्यतावच्छेदकपदस्य पूर्वमविधेयत्वात् अत एव पर्वतो वन्हिमानित्येव प्रतिज्ञावाक्यं न तु वन्हिमान् पर्वत इत्याशङ्कानिरासाय योजनया लभ्यमर्थं मुक्तावल्यां प्रकटयतीत्याह । उद्देश्यवाचकेति । अन्यथा तादृशवाक्यस्यातिस्पष्टार्थतया द्रव्यगुणेत्यादिवाक्यमनर्थकमे-

सामान्यपरिहीनास्तु सर्वे जात्यादयो मताः।

दिरिति ॥ यद्यपि गुणक्रियाशून्यत्वमाद्यक्षणे घटादावतिव्याप्तं क्रियाशून्यत्वं च गगनादावतिव्याप्तं तथापि गुणवदवृत्तिधर्मवत्त्वं कर्मवदवृत्तिपदार्थविभाजकोपाधिमत्त्वं च तदर्थः। नहि घटत्वादिकं द्रव्यत्वादिकं वा गुणवदवृत्ति कर्मवदवृत्ति वा किं तु गुणत्वादिकं तथा, आकाशत्त्वादिकं

दक्षिणगोविषाणवत्समानकालिकत्वात्कथं गुणशून्यत्वमिति वाच्यं, निर्गुणे गुणोत्पत्तिस्वीकारेण तत्सम्भवात्। न चैवं घटादेराद्यक्षणावच्छिन्नस्य चाक्षुषता न स्यादिति वाच्यं, इष्टापत्तेः। तथापीति। गुणवत्ता च समवायेन, तेन कालिकसम्बन्धेन गुणवद्गुणावृत्तेर्गुणत्वादेरसङ्ग्रहेपि न क्षतिः। गुणवदवृत्तित्वं तादृशधर्मवत्त्वं च समवायस्वरूपान्यतरसम्बन्धेन, तेन समवायेन गुणवदवृत्तित्वाभिधाने तादृशस्य द्रव्यत्वप्रकारकप्रमाविशेष्यत्वस्य द्रव्ये सत्वादतिव्याप्तिः। अतस्तेनैव तद्वत्वं वाच्यं तदा सामान्यादावव्या-

---

व स्यादिति भावः। अत्र च नित्यानित्यसमवृत्तिपदार्थविभाजकोपाधिमत्त्वं द्रव्यगुणयोः साधर्म्यं बोध्यम्। द्रव्यमात्रस्य तु साधर्म्यं मूलकृतैव वक्ष्यते। ननु निर्गुणत्वादिकं यदि गुणक्रियाभाववत्त्वं तदा द्रव्येऽतिव्याप्तिः तत्रापि तयोर्भेदसत्वादित्यत आह। तदर्थश्चेति। चाक्षुषत्वं न स्यादिति। चाक्षुषं प्रति रूपस्य कारणत्वादुत्पत्तिक्षणे च घटादौ तदभावादिति भावः। नन्वाद्यक्षणे घटादौ रूपाङ्गीकारेपि तत्पूर्वक्षणे घटाद्यभावेन कारणीभूतस्य तद्वति चक्षुःसंयोगस्याभावादाद्यक्षणे घटादिचाक्षुषमेव न सम्भवतीति कथं नियमापत्तिरिति चेन्न। चक्षुःसंयुक्तसमवायस्यापि घटादौ तदानीमसम्भवात् उत्पत्तिप्राक्क्षणे घटादेरेवाभावात्। वस्तुतस्तु परमाणौ द्रव्यत्वादिप्रत्यक्षवारणाय चक्षुःसंयुक्ते योग्यत्वविशेषणस्यावश्यकतया द्व्यणुकचाक्षुषे व्यभिचारापत्त्या द्रव्यान्यद्रव्यसमवेतचाक्षुषत्वस्यैव संयुक्तसमवायकार्यतावच्छेदकत्वेनोपगन्तव्यतया चक्षुःसंयु-

पारिमाण्डल्यभिन्नानां
कारणत्वमुदाहृतम् ॥ १५ ॥

तु न पदार्थविभाजकोपाधिः ॥ सामान्येति ॥ सामान्यानधिकरणत्वं सामान्यादीनामित्यर्थः । पारिमाण्डल्येति ॥ पारिमाण्डल्यमणुपरिमाणं, कारणत्वं तद्भिन्नानामित्यर्थः । अणुपरिमाणं तु न कस्यापि करणं तद्धि स्वाश्रयारब्धद्रव्यपरिमाणारम्भकं भवेत् तच्च न सम्भवति परिमाणस्य

प्तिरिति परास्तम् । पदार्थविभाजकपदस्य कृत्यमाह । आकाशत्वादिकंत्विति । कर्मवदवृत्त्याकाशत्वरूपोपाधिमत्याकाशे ऽतिव्याप्तिवारणाय तत्पदमिति भावः ॥ जात्यादीनामप्येकार्थसमवायसम्बन्धेन सामान्यवत्त्वात्सामान्यपरिहीना इति मूलमयुक्तमतो व्याचष्टे । सामान्यानधिकरणत्वमिति । तथा च सामान्यनिरूपिताधिकरणता न सामान्यादौ एकार्थसमवायस्याधिकरणतानियामकत्वाभावादिति भावः ॥ अप्रसिद्धत्वात्पारिमाण्डल्यपदार्थं निर्वक्ति । पारिमाण्डल्यमिति । तद्भिन्नानामिति । पारिमाण्डल्यभिन्नानाम् । ननु द्व्यणुकपरिमाणस्य कारणत्वाभावात्तत्रातिव्याप्तिरतः

क्तसमवायेन घटादेः प्रत्यक्षमेव न सम्भवतीत्यभिप्रायेण समाधत्ते । इष्टापत्तेरिति । तथा च तृतीयक्षणएव घटादिचाक्षुषमिति भावः । अधिकरणतानियामकत्वाभावादिति । यद्यप्येवं सति सामान्यादौ भावत्वमपि न स्यात् सामानाधिकरण्यसम्बन्धेन सत्ताधिकरणत्वमादायैव तत्र भावत्वाधिकरणताया उपपादनीयत्वात् तथापि सत्तासमवायसामानाधिकरण्यान्यतरस्यैव भावत्वरूपत्वादिति भावः । वस्तुतस्तु समवायसम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताकसामान्याभावस्यासाधर्म्यत्वे न कोपि दोषं इति ध्येयम् । तच्च न सम्भवतीत्यत्र चकारो न समुच्चयार्थकः परमाणुपरिमाणस्य नित्यतया कालिकविषयातीन्द्रियतया प्रत्यक्षे विषयविधया च कारणत्वासम्भवेन कार्यान्तरं प्रति कारणत्वान्तरस्य समुच्चयासम्भवादतस्तस्य तु कार्यार्थकत्वमाह । तदर्थइति । ननु द्व्यणुकपरिमाणमपि

स्वसमानजातीयोत्कृष्टपरिमाणजनकत्वनियमात् महदारब्धस्य महत्तरत्ववदणुजन्यस्याणुतरत्वप्रसङ्गात् । एवं परममहत्परिमाणमतीन्द्रियसामान्यं विशेषाश्च बोध्याः,इदमपि योगिप्रत्यक्षे विषयस्य न कारणत्वम्, ज्ञायमानसा-

---

पारिमाण्डल्यपदं द्व्यणुकपरिमाणस्याप्युपलक्षणम्, तेन तस्यापि लक्ष्यत्वमित्यभिप्रेत्याह ।.अणुपरिमाणं त्विति । परमाणुद्व्यणुकसाधारणमणुपरिमाणं त्वित्यर्थः । पारिमाण्डल्यस्य कारणत्वे बाधकमाह । तद्धीति ।-अणुपरिमाणं हीत्यर्थः । तच्चेति । चस्त्वर्थे । तत्र हेतुमाह । परिमाणस्येति । स्वसमानजातीयेति । साजात्यमत्र परिमाणविभाजकरूपेण बोध्यम् । अणुजन्यस्येति । उत्कृष्टं चाणोरणुतरमेवेति भावः । न चाणुजन्यस्याणुतरत्वमस्तु किम्बाधकमिति वाच्यं, तथा सति त्रुटेरचाक्षुषत्वप्रसङ्गात् । ननु तर्हि द्व्यणुकादिपरिमाणस्य किं जनकमिति चेत्सङ्ख्यैवेत्यवेहि, व्यक्तीभविष्यति चेदमुपरिष्टात् । मूलस्य न्यूनतां परिहरति । एवमिति । बोध्या इत्यनेनान्वयः । न कारणानीति । बोध्या इत्यर्थः । ऐन्द्रियिकयोर्महत्वसामान्ययोः स्वविषयकलौकिकप्रत्यक्षे हेतुत्वात्परममहत्वातीन्द्रियत्वे इह विशेषणे । ननु योगिप्रत्यक्षे पारिमाण्डल्यस्यापि विषयविधया कारणत्वात् पारिमाण्डल्यभिन्नानामित्ययुक्तमत आह । इदमपीति । यथा योगजधर्मेणातीतानागतविषयकं प्रत्यक्षं तथा विद्यमानविषयकमपीत्यर्थः । ननु ज्ञायमानसामान्यस्य प्रत्यासत्तित्वेन ज्ञायमानहेतोश्चानुमितिकरणत्वेन पारिमाण्डल्यस्य सामान्यलक्षणाजन्यज्ञाने ऽनुमितौ च कारणत्वात् पारिमाण्डल्यभिन्ना-

---

परमाणुत्वेन अणुपरमाणुसजातीयं अणुपरिमाणादुत्कृष्टं चेति द्व्यणुकपरिमाणस्यापि कारणत्वेन उक्तनियमक्षतिरित्याशंक्याह । साजात्यमत्रेति । परिमाणविभाजकोपाधयः अणुत्वमहत्त्वत्वादयः । अचाक्षुषत्वप्रसङ्गादिति । महत्वाभावादिति भावः । इदमिति । द्व्यणुकादिपरिमाणे सङ्ख्यादिकारणत्वमित्यर्थः । उपरिष्टात् । गुणनिरूपणइत्यर्थः । इहेति । महत्वसामान्ययोरित्यर्थः । ननु योगिप्रत्यक्षे विषयस्य कारणत्वाभावे का युक्तिरित्यत आह । यथेति । तथा च योगिप्रत्यक्षेपि विषयस्य कारणत्वे तेषामतीतानागतविषयकप्रत्यक्षं न स्यादिति लौकिकप्रत्यक्षएव विषयस्य कारणत्वमङ्गीकार्यं योगजधर्मस्त्वलौकिकसन्निकर्ष

मान्यं न प्रत्यासत्तिः । ज्ञायमानं लिङ्गं नानुमितिकरणमित्याभिप्रायेणोक्तम् । आत्ममानसप्रत्यक्षे आत्मपरममहत्वस्य कारणत्वात्परममहत्परिमाणमाकाशादेर्बोध्यम् । तस्यापि न कारणत्वमित्याचार्याणामाशय इत्यन्ये । तन्न। ज्ञानातिरिक्तं

नामिति मूलमसङ्गतमत आह । ज्ञायमानामिति । आत्ममानसेति । विषयतया द्रव्यलौकिकप्रत्यक्षे समवायेन महत्वस्य हेतुत्वादिति भावः । यद्यपि स्वप्रत्यक्ष इत्येव वक्तुमुचितं तथापि टीकाकृन्मते आत्मैकत्वमहत्वयोरयोग्यत्वात्प्रत्यक्षं न सम्भवति इत्यात्ममानसेत्युक्तम् । केचित्तु कारणत्वं चान्यत्र पारिमाण्डल्यादिभ्य इत्यत्र भाष्ये आदिग्रहणात्परममहत्त्वं गृह्यते इति वदतामाचार्याणामात्मपरिमाणमपि न कस्य चित्कारणमित्याशयो लभ्यते । न च तत्र परममहत्पदमात्मपरिमाणातिरिक्तपरममहत्परिमाणपरमिति वाच्यं, मानाभावादिति वदन्ति । तन्मतं दूषयितुमुपन्यस्यति । तस्यापीति । आत्ममहत्परिमाणस्यापीत्यर्थः । ज्ञानातिरिक्तं प्रत्येवेति । कारणत्वं च ज्ञातृधर्मेतरभावकार्यापेक्षया इत्याचार्यग्रन्थः, ज्ञातृधर्मा ज्ञानादयः तदतिरिक्तभावकार्यं प्रति कारणत्वं पारिमाण्डल्यभिन्नानां साधर्म्यमिति तदर्थः । एवञ्च पारिमाण्डल्यादीति आदिपदेन परममहत्त्वं गृह्णतामाचार्याणामाशयो यत्पारिमाण्डल्यस्य परममहत्त्वादीनां च ज्ञानातिरिक्तं प्रति न कारणत्वं न तु कारणत्वसामान्याभावस्तदनुमत इति भावः । यत्राचार्यैः पारिमाण्डल्यादीत्यादिपदार्थेषु सुखदुःखादेरजनितावयविरूपा-

---

एवेति भावः । स्वप्रत्यक्षइति । आत्मगतमहत्वप्रत्यक्षे स्वस्य विषयविधया कारणत्वादिति भावः । अयोग्यत्वेनेति । अन्यथात्मनः अणुत्वे इन्द्रियादिस्वरूपत्वे च विवादासम्भवादिति भावः । तदतिरिक्तभावकार्यमिति । ज्ञानाद्यतिरिक्तभावकार्यमित्यर्थः । यद्यपि ज्ञातृधर्मेतरकार्यापेक्षमित्याचार्यग्रन्थे भावत्वं नोपात्तं तथापि द्व्यणुकपरिमाणस्य स्वध्वंसं प्रति कारणत्वेन पारिमाण्डल्यपदस्याणुपरिमाणसामान्यपरत्वे द्व्यणुके भवत्यतिव्याप्तिरिति भावत्वमुपात्तं भावत्वं तु स्वमतेपि देयमेव अन्यथा तत्रैवातिव्याप्तिः । अजनितावयविरूपादेरिति । पाकनष्टपरमाणुरूपादेर्विशेषणं तेन पाकनिष्ठपरमाणुरूपस्यापि नाशात्पूर्वं द्व्यणुकरू-

अन्यथासिद्धिशून्यस्य
नियता पूर्ववर्तिता ।
कारणत्वं भवेत्तस्य
त्रैविध्यं परिकीर्तितम् ॥ १६ ॥

प्रत्येवाकारणताया आचार्यैरुक्तत्वात् ॥ ननु कारणत्वं किमत आह ॥ अन्यथासिद्धीति ॥ तस्य, कारणत्वस्य । तत्रेति । समवायिकारणे प्रत्यासन्नं कारणं द्वितीयमसमवायिकारणमित्यर्थः।अत्र यद्यपि तुरीतन्तुसंयोगानां पटासमवा-

---

देः पाकनष्टपरमाणुरूपादेश्चागणनात्तेषां लक्ष्यत्वमनुमतम् । एवं च तेषु ज्ञानाद्यातिरिक्तभावकार्यफलोपधायकत्वरूपस्याचार्यलक्षणस्याऽव्याप्तिं परिचिन्त्य स पक्षस्त्यक्तो ग्रन्थकृतेति ध्येयम् ॥ मूले ऽन्यथासिद्धीति । दण्डत्वादौ नियतपूर्ववृत्तितायाः सत्वादतिव्याप्तिरत उक्तमन्यथासिद्धिशून्यस्येति । तद्घटत्वावच्छिन्ने ऽन्यत्र क्लृप्तनियतपूर्वेत्याद्यन्यथासिद्धिमत्यपि घटत्वावच्छिन्ने ऽनन्यथासिद्धे तद्रासभे ऽतिव्याप्तिवारणाय नियतेति । नियतपूर्ववृत्तिजातीयतेत्यर्थः । तेनारण्यस्थदण्यादावपि स्वरूपयोग्यतासम्पत्तिः तज्जातीयत्वं च नियतपूर्ववृत्तितावच्छेदकदण्डत्वादिमत्त्व-

---

पाद्युपधायकत्वेपि न क्षतिः । फलोपधायकत्वरूपस्येति । समवायेन परिमाणं प्रति स्वाश्रयसमवेतत्वसम्बन्धेन परिमाणत्वेन सामान्यतः कारणत्वेन पारिमांडल्यादिकारणत्वेन स्वरूपयोग्यतारूपकारणतावत्त्वात्फलोपधायकत्वविवक्षा तच्च न अव्यवहितपूर्वत्वसम्बन्धेन कार्यविशिष्टत्वे सति स्वरूपयोग्यत्वं तस्य पारिमांडल्येपि सत्वात् किं तु कार्योत्पादप्रयोजकत्वमेव प्रयोजकत्वं च स्वरूपसम्बन्धरूपं दण्डाद् घटोत्पाद इतिप्रतीतिसाक्षिकामिति ध्येयम् । यद्यपि स्वमतेपि स्वप्रत्यक्षं प्रति सुखदुःखयोः कारणत्वेपि परमाणुरूपस्यातीन्द्रियतया भावकार्यं प्रत्यकारणत्वेन तत्राव्याप्तिस्तदवस्थैव । न च जन्यमात्रस्य कालोपा-

समवायिकारणत्वं
ज्ञेयमथाप्यसमवायिहेतुत्वम् ।
एवं न्यायनयज्ञै-
स्तृतीयमुक्तं निमित्तहेतुत्वम् १७

यिकारणत्वं स्यात् एवं वेगादीनामप्यभिघाताद्यसमवायिकारणत्वं स्यात् एवं ज्ञानादीनामपीच्छाद्यसमवायिकारणत्वं

धितया कालत्वेन तस्यापि भावकार्यं प्रति कारणत्वमक्षतमेवेति वाच्यम् । तथासति द्व्यणुकपरिमाणस्यापि कालविधया भावकार्यकारणत्वेन अणुपरिमाणं तु न कस्यापि कारणमिति मूलविरोधापत्त्या कारणत्वपदस्य कार्यत्वावच्छिन्नकार्यतानिरूपितकारणत्वपरतायाः क्रियैव कालइति मतावलंबनं वा आवश्यकत्वेनाव्याप्तेदुर्वारत्वादिदमसंगतं तथापि स्वमते विशेषाश्चेति चकारेण तादृशरूपस्यापि समुच्चितत्वादिति भावः । दण्डत्वादाविति । घटाधिकरणदेशावच्छेदेन नियतपूर्ववर्तिताया इत्यर्थः । स्वाश्रयत्वसम्बन्धेन दण्डत्वादेरपि घटाधिकरणसम्बन्धत्वादिति भावः । घटत्वावच्छिन्नइति । यद्यप्यग्रे लघुनियतपूर्ववर्तितावच्छेदकावच्छिन्नैरेव कार्योत्पादसम्भवे तत्सहभूतमन्यथासिद्धमित्येव पञ्चमान्यथासिद्धिनिरुक्तिर्ग्रन्थकृता वक्ष्यते तथा च तद्रासभवत्वस्य घटत्वावच्छिन्नं प्रत्यपि नियतपूर्ववर्तितानवच्छेदकत्वात् घटत्वावच्छिन्नेपि तद्रासभस्यान्यथासिद्धत्वं सम्भवति तथापि लाघवस्य शरीरकृतसम्बन्धकृतादिभेदेन नानारूपतया अन्यथासिद्धत्वमेकमनुगतं न शक्यते वक्तुं तद्विरोधिगौरवस्य तत्तत्पदार्थघटितत्वरूपस्यापि तत्तद्व्यक्तिभेदेन भिन्नतया अन्यदित्यस्य गुरुभूतार्थकतया गौरवस्यैव अन्यथासिद्धत्वपर्यवसानात् अतस्तत्तद्भिन्नत्वमेव अन्यथासिद्धत्वं वाच्यम्, तत्र च नियतपूर्ववर्तिभिन्नानां नियतपूर्ववर्तित्वदलेनैव वारणसम्भवे तादृशानंतपदार्थशरीरे प्रवेशगौरवमिति तत्कार्यनियतपूर्ववर्तित्वे सति तत्कार्यकारणकत्वेन व्यवह्रियमाणाः ये तद्भिन्नभेदानामन्यथासिद्धिशून्यत्वं तथा च तद्रासभवत्वस्य घटत्वावच्छिन्ननियतपूर्ववर्तितावच्छेदकत्वविरहात् तद्रासभो न घटत्वाव-

यत्समवेतं कार्यं
भवति ज्ञेयं तु समवायिजनकं तत्।
तत्रासन्नं जनकं
द्वितीयमाभ्यां परं तृतीयं स्यात्॥१८

स्यात् तथापि पटासमवायिकारणलक्षणे तुरीतन्तुसंयोगभिन्नत्वं देयम्, तुरीतन्तुसंयोगस्तु तुरीपटसंयोगं प्रत्यसम-

---

मेवेति॥ यत्समवेतमिति। यद्वच्छिन्नं स्वकारणतावच्छेदकयद्धर्मावच्छिन्ने समवायसम्बन्धेनोत्पद्यते तद्धर्मावच्छिन्नं प्रति तद्धर्मावच्छिन्नमित्यर्थः। घटत्वाद्यवच्छिन्नं हि स्वकारणतावच्छेदककपालत्वाद्यवच्छिन्नेसमवायसम्बन्धेनोत्पद्यतइति भवतिघटत्वाद्यवच्छिन्नं प्रति कपालत्वावच्छिन्नं समवायिकारणम्। स्वकारणतावच्छेदकेत्युक्त्याच न द्रव्यत्वादेर्घटादिसमवायिकारणतावच्छेदकत्वमिति। तत्रासन्नमिति। इदं च समवायिकारणादावतिव्याप्ति-

---

च्छिन्नेऽन्यथासिद्ध इति भावः। न च दण्डत्वाऽऽद्यवच्छिन्नभेदकूटस्थानुगतस्यैव अन्यथासिद्धत्वमस्त्विति वाच्यम्। तथासति तदभावस्य दण्डत्वादेरेव कारणतात्वसम्भवेन शेषवैयर्थ्यात्। न्यूनवृत्तिदण्डत्वादेः कारणतानवच्छेदकत्वापत्तेश्च तद्भेदकूटाभावो नातिरिक्त इति ध्येयम्। अरण्यस्थदण्डादौ कारणतासंपत्तये नियतपूर्ववर्त्तिजातीयत्वं कारणत्वमित्युक्तन्तत्र च द्रव्यत्वादिना घटपदादीनामपि नियतपूर्ववर्तिजातीयत्वात्तेषामपि घटकारणतापत्तिरत आह। तज्जातीयत्वं चेति। दण्डत्वादीति। न च दण्डत्ववद्द्रव्यत्वादिकमपि नियतपूर्ववर्तितावच्छेदकमेवेति तद्दोषतादवस्थ्यमिति वाच्यम्। नियतपूर्ववर्तितावच्छेदकपदेन लघुनियतपूर्ववर्त्तितावच्छेदकस्योक्तत्वात्। द्रव्यत्वस्य घटनियतपूर्ववर्तितावच्छेदकत्वेन तस्यैव घटकारणतारूपत्वेनन्तद्रव्येषु घटकारणत्वापत्त्या कल्पनागौरवात् दण्डत्वादिकमेव लघ्विति भावः। तथा च दण्डत्वत्वद्रव्यत्वादिभिन्नत्वे सति घटनियतपूर्ववर्तितावच्छेदकधर्मवत्वं घटकारणत्वमिति पर्यवसितम्॥ यत्र समवायसम्बन्धेन यत्कार्यमुत्पद्यते तत्तं प्रति स-

येन सह पूर्वभावः
कारणमादाय वा यस्य ।
अन्यं प्रति पूर्वभावे
ज्ञाते यत्पूर्वभावविज्ञानम् ॥१९॥

वायिकारणं भवत्येव । एवं वेगादिकमपि वेगस्पन्दाद्यसमवायिकारणं भवत्येवेति तत्तत्कार्यासमवायिकारणलक्षणे तत्तद्भिन्नत्वं देयम् । आत्मविशेषगुणानां तु कुत्राप्यसमवायिकारणत्वं नास्ति । तेन तद्भिन्नत्वं सामान्यलक्षणे दे-

---

वारणाय पटसमवायिकारणतन्तुसमवेततन्तुत्वादावतिव्याप्तिवारणाय जनकमिति । तन्तुत्वस्यान्यथासिद्धत्वेनानन्यथासिद्धनियतपूर्ववृत्तिताया अभावेन नातिप्रसङ्गः । मुक्तावल्यामत्र यद्यपीति । तुरीतन्तुसंयोगस्य पटं प्रति कुतो नासमवायिकारणत्वमिति तु नाशङ्कनीयम्, तुरीतन्तुसंयोगनाशे पटनाशापत्तेः असमवायिकारणनाशस्य द्रव्यनाशजनकत्वात् । न चासमवायिकारणनाशस्य द्रव्यनाशकत्वे प्रमाणाभाव इति वाच्यं, द्व्यणुकनाशान्यथानुपपत्तेरेव मानत्वादिति । न च तन्तुषु विनष्टेषु विनैव समवायिकारणद्रव्यस्य क्षणद्वयं स्थितिः स्यादिति वाच्यं, इष्टापत्तेः कारणान्तर-

---

मवायिकारणमित्युक्तौ कपालादेर्द्रव्यत्वादिनापि घटसमवायिकारणतापत्तिः । कपालत्वावच्छिन्नस्य तद्घटत्वाद्यवच्छिन्नं प्रत्यपि तथात्वापत्तिरित्यतो व्यावृष्टे । यदवच्छिन्नमिति । मानाभाव इतीति । सर्वत्र समवायिकारणनाशादेव द्रव्यनाशसम्भवादिति भावः । द्व्यणुकपदं यादृशघटादेरारम्भककपालनाशमन्तरा तत्तत्संयोगनाशादेव नाशः तादृशघटादेरप्युपलक्षकं नातो न्यूनताप्रसङ्गः । क्षणद्वयमिति । समवायिकारणनाशस्य द्रव्यनाशकत्वेपि कपालादिनाशक्षणे कपालादिकं विनैव घटादेरवस्थित्यावश्यकत्वेन द्वयपदम् । इष्टापत्तेरिति । ननु

कल्पने गौरवात् । अथ द्रव्यनाशासमवायिकारणनाशयोरसमानाधिकरणयोः कथं हेतुहेतुमद्भाव इति चे, दत्रोच्यते प्रतियोगितया द्रव्यनाशत्वावच्छिन्नं प्रति स्वप्रतियोगिसमवायिसमवेतत्वकालिकविशेषणतोभयसम्बन्धेन नाशत्वेन हेतुतेति । इह कालिकसम्बन्धस्य कारणतावच्छेदकसम्बन्धत्वे द्वितीयतृतीयक्षणे घटादेर्नाशापत्तिरतः स्वप्रतियोगिसमवायिसमवेतत्वनिवेशः स्वप्रतियोगिजन्यत्वसम्बन्धश्च दण्डनाशाद् घटनाशापत्तेरुपेक्षितः भाविनाशमादायातिप्रसङ्गवारणाय कालिकसम्बन्धानिवेशः । यदि तु कपालपवनसंयोगनाशाद् घटनाशापत्तिरेवमपि दुर्वारैवेति विभाव्यते तदा स्वप्रतियोगिजन्यत्वस्वप्रतियोगिसमवायिसमवेतत्वकालिकविशेषणतैतत्त्रितयसम्बन्धेन नाशत्वेन हेतुता बोध्या । न चैवमपि तुरीतन्तुसंयोगनाशात्पटनाशापत्तिरिति वाच्यं, तुरीतन्तुसंयोगस्य पटं प्रति कारणतैव न सम्भवति किं तु तुर्य्येव संयोगसम्बन्धेन तन्तुनिष्ठा सती पटजनिकेति तत्रातिप्रसङ्गाभावात् । एवं च विशेषलक्षणेषु तुरीतन्तुसंयोगादिभेदानामनिवे-

---

व्यनाशे समवायिकारणनाशस्यापि पृथक् कारणत्वकल्पनेनैवोपपत्तौ समवायिकारणमन्तरा क्षणद्वयं द्रव्यस्थित्यभ्युपगमे नोचितः । न च परस्परजन्यद्रव्यनाशे परस्परव्यभिचार इति वाच्यम् । अव्यवहितोत्तरत्वं कार्यतावच्छेदककोटौ निवेश्य तद्वारणसम्भवादित्यत आह । कारणान्तरेति । ननु दैशिकविशेषणतासम्बन्धेन द्रव्यप्रतियोगिकनाशं प्रति दैशिकविशेषणतया द्रव्यासमवायिकारणप्रतियोगिकनाशत्त्वेन कारणत्वे यत्र यत्किञ्चित्तंतुसंयोगनाशात्सहस्रतंतुकपटनाशः तत्र तंतुसंयोगनाशानधिकरणतंतुष्वपि पटनाशोत्पत्त्या व्यभिचारापत्तिः ध्वंसप्रागभावयोः प्रतियोगिसमवायिदेशमात्रवृत्तित्वादित्यभिप्रायेण शङ्कते । अथेति । हेतुतेतीति । तथा च कारणतावच्छेदकलाघवमपीति भावः । क्षणिकत्वापत्तिरिति । उत्पत्तिक्षणमारभ्यैव घटादौ यत्किंचिन्नाशसत्वादिति भावः । ननु क्षणिकत्ववारणाय स्वप्रतियोगिसमवायिसमवेतत्वस्थाने स्वप्रतियोगिजन्यत्वमेव कुतो न निवेश्यतइत्याशंकायामाह । स्वप्रतियोगीति । अतिप्रसङ्गवारणायेति । द्वितीयक्षणएव घटादौ नाशोत्पत्तिप्रसङ्गवारणायेत्यर्थः ॥ इति विभाव्यतइति ॥ स्वप्रतियोगिसमवायियावत्समवेतत्वोक्तौ नेयमापत्तिः सम्भवतीति सूचनाय यदित्वित्युक्तं, तथोक्तावपि कपालरूपनाशादपि घटनाशापत्तितादवस्थ्यमतः तथा न विवक्षितमेवेति ध्येयम् । अतिप्रसङ्गाभावादिति । तुरीतंतुसंयोगस्य पटजनक-

शेन लाघवमपीति केचित् । वस्तुतः स्वप्रतियोगिनिष्ठासमवायिकारणतानिरूपितफलोपधानात्मकजन्यत्वसम्बन्धेन नाशत्वेन हेतुता तुरीतन्तुसंयोगस्तु निमित्तं न त्वसमवायीति न तन्नाशेन पटनाश इत्यन्यत्र विस्तरः। वेगादीनामित्यादिना स्पर्शसङ्ग्रहः । अभिघातादीति । आदिना नोदनपरिग्रहः । ज्ञानादीत्यादिना इच्छापरिग्रहः इच्छादीत्यत्र प्रवृत्तेः परिग्रहः । तन्तुसमवेतत्वे सति तुरीतन्तुसंयोगाद्यन्यत्वे सति पटकारणत्वं पटासमवायिकारणत्वमिति विशिष्यैव लक्षणं कर्त्तव्यमित्याह । तथापीति । वस्तुतस्तुरीतन्तुसंयोगत्वावच्छिप्रतियोगिताकभेदः पटासमवायिकारणलक्षणघटकतया ग्रन्थकर्तुर्नाभिप्रेतः अपि तु तन्तुभिन्नसमवेतत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकभेद एव। अन्यथा हस्ततन्तुसंयोगादिभेदानां पृथङ्निवेशापत्त्या भेदकूटनिवेशेन गौरवादिति ध्येयम् । एतेत तन्तुमात्रसमवेतत्वानिवेशेनैवोपपत्तौ तुरीतन्तुसंयोगान्यत्वबिवेशनमनुचितमित्यपास्तम् । मात्रपदस्यासम-

---

त्वाभावादिति भावः । नन्वेवं तुरीतंतुसंयोगस्य पटं प्रत्यकारणत्वे तत्र पटासमवायिकारणलक्षणातिव्याप्तिविरहेण तल्लक्षणे तुरीतंतुसंयोगभिन्नत्वविशेषणस्य ग्रन्थकृदुपात्तस्य वैयर्थ्यप्रसङ्ग इत्याशङ्कायामेवमप्यस्माकं लाघवमेवेति नोपादेयमेव तदित्याह । एवं चेति । अत्राहुरित्यादि । केचिदित्यंतं ग्रन्थकारानुयायिनो मतमिति बोध्यम् । स्वयमाह । वस्तुतस्त्विति । जन्यत्वसम्बन्धेनेति । अत्रापि भाविनाशमादाय घटादेः क्षणिकत्वापत्तिवारणाय कालिकसम्बन्धोपि प्रवेशनीयः एतद्भायैवान्यत्र विस्तर इत्युक्तमिति ध्येयम् । नोदनेति । शब्दजनकसंयोगोभिघातस्तद्भिन्नसंयोगो नोदनं अभिघाते विलक्षणयोगस्य तद्भिन्नसंयोगे च क्रियाया असमवायिकारणत्वापत्तिरिति भावः । अत्र यद्यपि तयोरसमवायिकारणत्वेपि न तन्नाशादभिघातादिनाशापत्तिः द्रव्यनाशं प्रत्येव असमवायिकारणनाशस्य हेतुत्वादितीष्टापत्तिः सम्भवति तथाप्यसमवायिकारणमन्तरा क्षणत्रयं कार्यस्थितेरनिष्टतया तदापत्तिरेवात्रेष्टापत्तिबाधिकेति मन्तव्यम् । ज्ञानादेरित्याद्यसमवायिकारणत्वे तु आत्मविशेषगुणानां क्वाप्यसमवायिकारणत्वं नास्तीति सिद्धान्तभंगप्रसंग एव दूषणं बोध्यम् । प्रन्थकर्तुर्नाभिप्रेत इति । तुरीतंतुसंयोगभिन्नत्वे सतीत्यस्य तत्संयोगप्रतियोगिकभेदार्थकत्वादिति भावः । नन्वेवं तादृशभेदप्रतियोगितावच्छेदकं किमित्याशङ्कायां तन्तुभिन्नसमवेतत्वमेव तत्प्रतियोगितावच्छेदकमित्याह । किंत्विति । तुरीतंतुसंयोगत्वस्य तत्प्रतियोगिता-

यमेव। अत्र समवायिकारणे प्रत्यासन्नं द्विविधं कार्यैकार्थप्रत्यासत्त्या कारणैकार्थप्रत्यासत्त्या च, आद्यं यथा घटादिकं प्रति कपालसंयोगादिकमसमवायिकारणं तत्र कार्येण घटेन सह कारणस्य कपालसंयोगस्य एकस्मिन् कपाले प्रत्यासत्तिरस्ति, द्वितीयं यथा घटरूपं प्रति कपालरूपमसमवायिकारणं स्वगतरूपादिकं प्रति समवायिकारणं घटस्तेन सह कपालरूपस्यैकस्मिन् कपाले प्रत्यासत्तिरस्ति तथा च क्वचित्समवायसम्बन्धेन क्वचित्स्वसमवायिसमवेतत्वसम्बन्धेनेति फलितोऽर्थः। इत्थं च कार्यै-

---

द्युक्तार्थकत्वात्। एवमिच्छाद्यसमवायिकारणलक्षणे आत्ममात्रसमवेतत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकभेद एव निवेश्यो न तु ज्ञानत्वाद्यवच्छिन्नभेद इति बोध्यम्। तथा चेति। द्विविधप्रत्यासत्तिविवक्षणे चेत्यर्थः। फलितोऽर्थ इति। द्विविधप्रत्यासत्त्योरिति शेषः। पर्यवसितमसमवायिकारणलक्षणमाह। इत्थं चेति। कार्यैकार्थप्रत्यासत्तिः समवायसम्बन्धः कारणैकार्थप्रत्यासत्तिः स्वसमवायिसमवेतत्वसम्बन्धः तथा च समवायस्वसमवायिसमवेतत्वान्यतरसम्बन्धेन कारणत्वे सत्यात्मविशेषगुणान्यत्वं सामान्यतोऽस-

---

वच्छेदकत्वोपगमे बाधकमाह। अन्यथेति। मात्रपदस्येति। तन्तुभिन्नासमवेतत्वे सति तन्तुसमवेतत्वमेव हि तन्तुमात्रसमवेतत्वमिति भावः। इच्छाद्यसमवायीति। अत्र आदिपदं कार्यमात्रपरं तथा चासमवायिकारणसामान्यलक्षणे ज्ञानभेदनिवेशे इच्छाभेदस्यापि निवेशनीयतया गौरवमित्येकभेदनिवेश एवोचित इति भावः। विशेषलक्षणपरत्वे तत्र ज्ञानातिरिक्तेऽतिव्याप्त्यप्रसक्त्या ज्ञानभेदमात्रनिवेशेनैव सामञ्जस्यादिति केचिदाहुः। तन्न मनोरमम्। उपायेच्छां प्रति फलेच्छायाः कारणत्वेन विशेषलक्षणेऽपि इच्छाभेदनिवेशस्यावश्यकत्वादिति विभावनीयम्। इत्थं चेतीति॥ ननु तथाचेत्यादिना घटादिकं प्रति कपालादिसंयोगस्य समवायेन घटरूपादिकं प्रति कपालरूपादेः स्वसमवायिसमवेतत्वसम्बन्धेन कारणत्वमभिधाय इत्थंचेत्यादिना असमवायिकारणलक्षण-

कार्यकारणैकार्थान्यतरप्रत्यासत्त्या समवायिकारणे प्रत्यासन्नं कारणं ज्ञानादिभिन्नमसमवायिकारणमिति सामान्यलक्षणं पर्यवसितम् । आभ्यां समवायिकारणासमवायिकारणाभ्यां परं भिन्नं कारणं तृतीयं निमित्तकारणमित्यर्थः ॥ इदानीमन्यथासिद्धत्वमेव कियतां पदार्थानां तदाह । येनेत्या-

---

मवायिकारणत्वमित्यर्थः । अत्र पटासमवायिकारणस्य तन्तुसंयोगस्य पटरूपासमवायिकारणस्य तन्तुरूपस्य सङ्ग्रहाय समवायस्वसमवायिसमवेतत्वयोः प्रवेशः घटरूपं प्रति घटस्यासमवायिकारणतावारणाय समवायिकारणे प्रत्यासन्नत्वे सति कारणत्वं परित्यज्य तादृशान्यतरप्रत्यासत्त्या कारणत्वपर्यन्तानुधावनम् । आत्मविशेषगुणान् वारयितुं विशे-

---

टककारणतायां कार्यैकार्थप्रत्यासत्तिकारणैकार्थप्रत्यासत्त्यन्यतरावच्छिन्नत्वकथनं सन्दर्भविरुद्धं कार्यैकार्थप्रत्यासत्तेः प्रकृतकार्यसमवायानुयोगिकसमवायरूपत्वात् लाघवेन केवलसमवायस्यैव कारणतावच्छेदकत्वात् कारणैकार्थप्रत्यासत्तेः प्रकृतकार्यकारणसमवाय्यनुयोगिकसमवायरूपायास्तु कारणतावच्छेदकत्वस्यैव असम्भवात् तेन सम्बन्धेन कपालरूपादेः घटादिरूपाधिकरणे असत्त्वादित्याशङ्कां निरसितुं तदर्थमाह । कार्यैकार्थेति । तथा च समवाये प्रकृतकार्यसमवाय्यनुयोगिकत्वप्रदर्शनं कार्यकारणयोरैकाधिकरण्यलाभायैव प्रदर्शितम् न तु समवायस्य तेन रूपेण कार्यतावच्छेदकसम्बन्धत्वलाभायेति भावः । एवं द्वितीयेपि कारणपदस्य प्रकृतकार्यकारणघटितार्थकतया प्रकृतकार्यकारणसहैकस्मिन्नर्थे कारणघटिता स्वसमवायिसमवेतत्वरूपा प्रत्यासत्तिरित्येवार्थः तत्रापि कारणघटितप्रत्यासत्तौ प्रकृतकार्यकारणसमवाय्यनुयोगिकत्वं कार्यकारणयोरैकाधिकरण्यलाभायैव प्रदर्शितमिति भावः । न च स्वसमवायिसमवेतत्वं स्वसमवाय्यनुयोगिकसमवायप्रतियोगित्वमेव तच्च न कारणे घटितमिति वाच्यम् । स्वरूपसम्बन्धात्मिकायाः प्रतियोगितायाः घटाद्यतिरिक्तत्वादिति ध्येयम् । समवायिकारणप्रत्यासत्त्यासन्नत्वे सति कारणत्वस्यैव असमवायिकारणलक्षणघटकता युक्ता न तु निरुक्तान्यतरप्रत्यासत्त्यवच्छिन्नकारणताया मूलतस्तदलाभादित्याशङ्कामपनेतुं यथाश्रुतार्थपरित्यागे बीजमाह । घटरूपमिति । घटस्येति । रूपसमवायिकारणे घटे स्वसमवायिसमवेतत्वसम्बन्धेन घटस्य प्रत्यासन्नत्वात् रूपं प्रति

व्यभागः । यत्तु कार्यनाशजनकनाशप्रतियोगित्वं तत्त्वमिति, तन्न, द्वित्वनाशप्रयोजकनाशप्रतियोगिन्यामपेक्षाबुद्धावतिव्याप्तेरिति अवयवमात्रसंयोगत्वं द्रव्यासमवायिकारणत्वमित्यादि विशिष्यैव लक्षणं निर्वाच्यम् । अखण्डोपाधिरेव वा तदित्यन्ये । भिन्नं कारणमिति । अत्रेदं बो-

---

समवायिकारणत्वाच्चेति भावः । अपेक्षाबुद्धावतिव्याप्तेरिति । अथात्र कार्यनाशनिष्ठजन्यतायां नाशनिष्ठजनकतायां च दैशिकविशेषणतासम्बन्धावच्छिन्नत्वनिवेशेनैष दोषः अपेक्षाबुद्धिनाशस्य दैशिकविशेषणतया तेन सम्बन्धेन द्वित्वनाशाधिकरणे घटादावसत्वेन दैशिकविशेषणतया तयोः कार्यकारणभावासम्भवात् कालिकविशेषणतयैव तयोः कार्यकारणभावस्यांगीकरणीयत्वात् दैशिकविशेषणतासम्बन्धावच्छिन्ननिवेश अवश्यक एव । अन्यथा घटादिनाशं प्रति कालत्वेन जनकस्य घटादिनाशस्य प्रतियोगिनि घटादावेव अतिव्याप्तिरिति चेन्न । दैशिकविशेषणतया घटादिनाशं प्रति तन्तुसंयोगादिनाशस्य तेन सम्बन्धेन कारणत्वे सहस्रतन्तुकपटस्थले पूर्वं च व्यभिचारस्य प्रदर्शितत्वेन प्रतियोगितया द्रव्यनाशं प्रति पूर्वोक्ततया तादृशसम्बन्धेन नाशत्वेनैव कारणतायाः वाच्यतया कार्यत्वकारणत्वयोर्दैशिकविशेषणतानवच्छिन्नत्वात् । इदमुपलक्षणं रूपनाशजनकनाशप्रतियोगिनि घटादावप्यतिव्याप्तिर्द्रष्टव्येति विभावनीयम् । इत्यादिविशिष्यैवेत्यादिनिरूपनिष्ठसमवायसम्बन्धावच्छिन्नकार्यतानिरूपितकारणताशालिरूपत्वं रूपासमवायिकारणलक्षणमित्यादीनां परिग्रहः पाकजरूपे चाग्निसंयोगो निमित्तं न त्वसमवायिकारणं नातस्तत्राव्याप्तिरिति भावः । घटानारम्भकतंतुद्वयसंयोगे अतिव्याप्तिं परिचिंत्य कारणत्वं पदार्थान्तरमिति मताभिप्रायेणाह । अखण्डोपाधिरिति । भिन्नं कारणमितीति । ननु समवायिकारणासमवायिकारणभिन्नत्वे सति कारणत्वस्य निमित्तकारणलक्षणत्वे पटनिमित्तकारणे तुरीतंतुसंयोगे ऽव्याप्तिः तस्य तुरीपटसंयोगासमवायिकारणत्वेन सत्यंतविरहात् । न च तत्कार्यसमवायिकारणासमवायिकारणभिन्नत्वे सति तत्कार्यकारणत्वं तत्कार्यं प्रति निमित्तकारणत्वमिति विशिष्यैव लक्षणं वक्तव्यम् । तथा च तुरीतंतुसंयोगस्य पटसमवायिकारणासमवायिकारणयोर्भिन्नत्वेन न तत्र पटनिमित्तकारणत्वानुपपत्तिरिति वाच्यं, तथासति ध्वंसं प्रति निमित्तकारणे प्रतियोग्यादावव्याप्तेः तस्य समवायिकारणासमवायिकारणयोरप्रसिद्धेरित्याशंकां निराकुरुते । अत्रेदमित्यादिना । समवायिकारणत्वं समवायसंबंधावच्छिन्न-

दिना । यत्कार्य्यं प्रति कारणस्य पूर्ववर्त्तिता येन रूपेण गृह्यते तत्कार्य्यं प्रति तद्रूपमन्यथासिद्धमिति भावः । यथा घटं प्रति दण्डत्वमिति । द्वितीयमन्यथासिद्धमाह । कारणमिति । यस्य स्वातन्त्र्येणान्वयव्यतिरेकौ न स्तः किं तु

ध्यम् । समवायिकारणत्वासमवायिकारणत्वभिन्नकारणत्वमेव निमित्तकारणत्वं तेन तुरीपटसंयोगं प्रति तुरीतन्तुसंयोगस्यासमवायिकारणत्वेपि न तस्य पटं प्रति निमित्तकारणत्वक्षतिरिति ॥ यत्कार्यं प्रतीति । यद्धर्मावच्छिन्नं प्रतीत्यर्थः । येन रूपेणेति । यद्रूपावच्छेदेनेत्यर्थः । इत्थं च तद्धर्मावच्छिन्ननिरूपितानियतपूर्ववृत्तित्वग्रहविशेष्यतावच्छेदकत्वे सति तद्धर्मावच्छिन्नं प्रति स्वतन्त्रान्वयव्यतिरेकशून्यत्वं तद्धर्मावच्छिन्नं प्रति अन्यथासिद्धत्वं प्रथममित्यर्थः । द्वितीयान्यथासिद्धदण्डरूपादिवारणाय सत्यन्तम् । कपालसंयोगो घटपूर्ववर्त्तीत्यादिग्रहे कपालस्यापि तादृशविशेष्य-

---

कार्यतानिरूपिततादात्म्यसंबंधावच्छिन्नकारणत्वं, असमवायिकारणत्वं तादृशकार्यतानिरूपितनिरुक्तान्यतरसम्बन्धावच्छिन्नकारणत्वमिति बोध्यम् ॥ यत्कार्यंप्रतीत्यादेः यथाश्रुतार्थकत्वे तद्व्यक्तित्वेन घटादिविषयकप्रत्यक्षव्यक्तिं प्रति पूर्ववृत्तित्वग्रहविशेष्यतावच्छेदकत्वस्यापि तद्व्यक्तित्वस्य स्वविषयकप्रत्यक्षत्वावच्छिन्नतद्व्यक्तिनिष्ठकार्यतानिरूपिता विषयविधया या कारणता तद्वत्वेन स्वविषयकप्रत्यक्षत्वावच्छिन्नं प्रत्यपि तद्व्यक्तित्वमन्यथासिद्धं स्यादित्याशंकानिरासाय तदर्थमाह । यद्धर्मावच्छिन्नमिति । तथा च तद्व्यक्तित्वस्य तद्व्यक्तिविषयकप्रत्यक्षत्वावच्छिन्नपूर्ववृत्तित्वग्रहविशेष्यतावच्छेदकत्वेपि न तद्व्यक्तित्वविषयकप्रत्यक्षत्वावच्छिन्नपूर्ववर्त्तित्वग्रहविशेष्यतावच्छेदकमिति तद्व्यक्तित्वस्य स्वविषयकप्रत्यक्षेत्यनेनान्यथासिद्धत्वप्रसंग इति भावः । स्वतंत्रेति । अन्वयः स्वाधिकरणे कार्यसत्वं व्यतिरेकः स्वाभावाधिकरणे कार्यासत्वम् । अन्वयव्यतिरेकयोः स्वातंत्र्यं स्वभिन्नप्रकृतकार्यकारणान्वयव्यतिरेकाप्रयुक्तत्वं दंडत्वदंडरूपयोरन्वयव्यतिरेकौ स्वभिन्नदंडरूपकारणान्वयव्यतिरेकप्रयुक्तौ स्वाश्रयाश्रयत्वसंबंधेन दंडत्वादिसत्वस्य दंडसत्वाधीनत्वात् तयोरन्यथासिद्धत्वमिति भावः । तत्रातिव्याप्तिवारणायेति । कपाले प्रथमान्यथासिद्धत्वस्यातिव्याप्तिवारणायेत्यर्थः । मूले कारणमादायेति । स्वभिन्नकारणं गृहीत्वैवेत्यर्थः ॥ ननु अन्यथासिद्धत्वशरीरे स्वाभिन्नकारणस्य कार-

तावच्छेदकत्वात्तत्रातिव्याप्तिवारणाय विशेष्यम् । किं तु कारणमिति । कारणत्वं चात्र पृथगन्वयव्यतिरेकशालित्वं तेन नात्माश्रयः स्वातन्त्र्येण यत्कार्यनिरूपितान्वयव्यतिरेकशून्यत्वे सति तत्कार्यकारणावच्छिन्नस्वानिष्ठतत्कार्यनिरूपितानियतपूर्ववृत्तित्वग्रहविशेष्यताकं यत्तत्कार्यं प्रत्यन्यथासिद्धमित्यर्थः । कपालसंयोगो घटपूर्ववर्त्तीत्यादिपूर्ववृत्तित्वग्रहविशेष्यतायाः कपालसंयोगनिष्ठायाः कपालावच्छिन्नत्वात्कपालसंयोगेतिव्याप्तिवारणाय सत्यन्तम् । दण्डत्वादिवारणाय विशेष्यमिति । अत्रेतरान्वयव्यतिरेकप्रयुक्तान्वयव्यतिरेकशालित्वमित्युक्तौ प्रथमद्वितीयान्यथासिद्ध्योः सङ्ग्रहेपि भेदेनान्यथासिद्धिद्वयप्रदर्शनं शिष्यबुद्धिवैशद्यार्थमिति बोध्यम् ॥ अन्यं प्रतीति । फलाननुगुणमन्यं प्रतीत्यर्थः तेन न कुलालजनके चतुर्थान्यथासिद्धाश्रयेऽतिव्याप्तिः । शङ्कते । शब्दाश्रयत्वेनेति । अन्यं प्रतीत्यादिवृतीयान्यथासिद्ध्यभावादिति भावः । पञ्चमीति । अवश्यक्लृप्तनियतपूर्ववर्तिन इत्यादिकेत्यर्थः । यद्यपि शब्दो द्रव्यजन्यो जन्यगुणत्वादित्यनुमित्यात्मककार्यकारणभावग्रहरूपानुकूलतर्कसहकृतेनैव शब्दो द्रव्याश्रितो गुणत्वादित्यनुमानेन शब्दाश्रयत्वं गगने गृहीत्वा तेन रूपेण घटपूर्ववृत्तित्वं

णत्वेन प्रवेशे कारणत्वस्यानन्यथासिद्धत्वघटितत्वेन भवत्यात्माश्रय इत्यत आह । कारणत्वं चात्रेति । पृथगिति । स्वघटितसम्बन्धेनेत्यर्थः । दंडादेरन्यथासिद्धत्ववारणाय कारणमादायेत्यस्य तत्कार्यकारणावच्छिन्नपूर्ववृत्तित्वग्रहे विशेष्यत्वार्थकतया अग्रे वक्ष्यमाणतया तत्र च कारणपदस्य नियतान्वयव्यतिरेकशाल्यर्थकतया दंडत्वस्यापि स्वाश्रयाश्रयत्वसम्बन्धेन तथाविधयावद्दण्डस्य दण्डत्वावच्छिन्नघटपूर्ववर्तित्वग्रहविशेष्यत्वादिति पृथगित्युक्तम् । पृथगित्युक्तौ च दण्डत्वस्य दंडघटितपरंपरासम्बन्धेनैवान्वयव्यतिरेकशालित्वान्न दंडादेरन्यथासिद्धत्वमिति ध्येयम् । तत्कार्यकारणेति । यथाश्रुतमूलानुरोधात्तदवच्छिन्नान्वयव्यतिरेकशालिग्रहाधीनपूर्ववर्त्तित्वग्रहविशेष्यत्वस्य विशेष्यदलत्वे दण्डत्वस्यापि द्वितीयान्यथासिद्धत्वापत्तिः दण्डत्वे पूर्ववर्त्तित्वग्रहस्यापि दण्डग्रहाधीनत्वादिति तत्परित्यागः । ननु प्रथमान्यथासिद्धिलक्षणे विशेषणं द्वितीयान्यथासिद्धिलक्षणे च विशेष्यदलं परित्यज्य उभयसाधारणमेकमेवान्यथासिद्धिलक्षणं कुतो न कृतमित्याशंक्य समाधत्ते। अत्रेतरेति । इत्यनुमित्यात्मकेति । इत्यादिन्यायप्रयोगप्रयोज्यानुमित्यात्मकेत्यर्थः । कार्यकारणभावग्रहरूपेति । कार्यकारणभावग्रहेण रूपं स्वरूपं यस्येत्यर्थः, तेन श-

कारणमादायैवान्वयव्यतिरेकौ गृह्येते तदन्यथासिद्धम्, यथा दण्डरूपम् । तृतीयमाह । अन्यं प्रतीति । अन्यं प्रति पूर्व्ववर्त्तित्वं गृहीत्वैव यस्य यत् कार्य्यं प्रति पूर्व्ववर्त्तित्वं गृह्यते तस्य तत्कार्य्यं प्रत्यन्यथासिद्धत्वम्, यथा घटादिकं प्रत्याकाशस्य । आकाशस्य हि घटादिकं प्रत्याकाशत्वेनैव कारणत्वं स्यात्, आकाशत्वं च शब्दसमवायिकारणत्वम्, अतः शब्दं प्रति जनकत्वं गृहीत्वैव घटादिकंप्रति जनकत्वं ग्राह्यमतस्तदन्यथासिद्धम् । शब्दाश्रयत्वेन कारणत्वे काऽन्यथासिद्धिरिति चेत्, पञ्चमीति गृहाण । अथाकाश-

---

ग्राह्यम् । तथा च शब्दपूर्व्ववृत्तित्वं गृहीत्वैव गगनस्य घटपूर्व्ववृत्तित्वग्रहान्तृतीयैवान्यथासिद्धिः सम्भवति तथाप्यन्यं प्रति इत्यस्य यथाश्रुतार्थकत्वे ऽपूर्वं प्रति यागस्यान्यथासिद्धिः स्यात् स्वर्गं प्रति पूर्वव्रत्तित्वं गृहीत्वैव गृहीतकारणत्वान्यथानुपपत्त्या यागव्यापारत्वेनापूर्वकल्पनादतोन्यं प्रतिपूर्ववृत्तित्वघटितरूपेण यस्य यज्जनकत्वं तस्य तेन रूपेण तं प्रत्यन्यथासिद्धत्वमित्येतावत्पर्यन्तं विवक्षणमावश्यकम् । यागस्य स्वर्गपूर्ववृत्तित्वघटितस्वर्गजनकत्वेनापूर्वं प्रत्यन्यथासिद्धत्वेपि यागत्वेन हेतुत्वे ऽन्यथासिद्ध्यभावात् । एवं च शब्दपूर्व्ववृत्तित्वघटितशब्दजनकत्वेन गगनस्यान्यथासिद्धत्वेपि तद्घटितशब्दाश्रयत्वेन हेतुत्वे तृतीयान्यथासिद्ध्यसम्भव इत्यभि-

---

ब्दो यदि द्रव्याश्रितो न स्यात् द्रव्यजन्यो न स्यादित्यनुकूलतर्कस्य कार्यकारणभावानात्मकत्वेपि न क्षतिः । सहकृतेनैवेति । अन्यथा गुणत्वमस्तु द्रव्याश्रितत्वं मास्त्विति अप्रयोजकत्वाशंकया गुणत्वेन द्रव्याश्रितत्वसिद्धिसंभवादिति भावः । स्वर्गं प्रतीति ।स्वर्गकामो यजेतेत्यादिः । ग्रंथकारानतुरोधिनां केषां चिन्मतमुत्थापयति । शब्दाश्रयत्वेति।अष्टद्रव्येति । पृथिव्यादिचतुष्टयं कालादिचतुष्टयं चेत्यष्टौ द्रव्याणि । अन्यंप्रतीत्यादेरिति । अन्यं प्रति पूर्ववर्त्तित्वं गृहीत्वैवेत्यादिर्गृह्यते इत्यनन्तरं तत्प्रति तदन्यथासिद्धमिति पूरणीयं पूर्ववृत्तित्वानुपपादकमित्यत्र पूर्ववृत्तित्वं स्वनिष्ठत्वेन विशेषणीयं अन्यथा शब्दजनककारादिव्यापारं प्रति शब्दत्वकारणत्वेन गगनस्य अं-

जनकं प्रति पूर्ववर्त्तिता-
मपरिज्ञाय न यस्य गृह्यते।
अतिरिक्तमथापि यद् भवे-
न्नियतावश्यकपूर्वभाविनः॥२०॥

स्य शब्दं प्रति जनकत्वे किमवच्छेदकमिति चेत्, कवत्वादिकं विशेषपदार्थो वेति। चतुर्थमन्यथासिद्धमाह। जनकं

प्रायः, शब्दाश्रयत्वाष्टद्रव्यातिरिक्तद्रव्यत्वादिना गगनस्य घटं प्रति हेतुत्वेऽपि तृतीयैवान्यथासिद्धिः अन्यं प्रति पूर्ववृत्तित्वानुपपादकं यं यस्य पूर्ववृत्तित्वं गृह्यतइत्यर्थान्नापूर्वं प्रति यागस्यान्यथासिद्धिरित्यपि केचित्। कवत्वादिकमिति। विनिगमनाभावेन बहूनां वर्णानां कारणतावच्छेदक-

प्रति-

न्यथासिद्धत्वं न स्यात् तस्य कृतिनिष्ठशब्दपूर्ववर्तित्वघटकत्वात् स्वनिष्ठत्वोक्तौ च उक्तव्यापारस्य कृतिनिष्ठशब्दपूर्ववर्त्तित्वोपपादकत्वेपि आकाशनिष्ठशब्दपूर्ववर्त्तित्वानुपपादकत्वात् तं प्रत्यपि गगनमन्यथासिद्धमिति ध्येयम्। बहूनां वर्णानामिति। ननु विशेष्यस्य कारणतावच्छेदकत्वेपि प्रत्येकं कत्वादिकमादाय विनिगमनाविरहो दुर्वार एवेत्यस्वरसादाह। वर्णानामिति। कारणतावच्छेदकाविशिष्टकारणत्वस्यैव कार्योत्पत्तिप्रयोजकत्वेन गगने ककारासत्वदशायां शब्दान्तरस्याप्युत्पत्तिर्न स्यादिति भावः। कारणतावच्छेदकोपलक्षितकारणसत्तायाः कार्योत्पादप्रयोजकत्वे तु नैतद् दूषणमिति मंतव्यम्। यद्यपि शब्दत्वावच्छिन्नं प्रति शब्दकारणत्वेन गगनस्य कारणत्वेपि नान्यथासिद्धिः शब्दस्य शब्दभिन्नत्वाभावात् तथापि स्वस्य स्वावच्छेदकत्वे आत्माश्रयापत्तिः कारणतावच्छेदकज्ञानस्य कारणताग्रहहेतुत्वादिति कवत्वादेः कारणतावच्छेदकत्वानुधावनम्। अथ गगनत्वस्य अव्यवहितप्राक्क्षणावच्छेदेन घटाधिकरणवृत्त्यभावप्रतियोगितानवच्छेदकत्वेपि रूपनियतपूर्ववर्तितावच्छेदकत्वमेव न सम्भवति गगनस्यावृत्तित्वेन घटाधिकरणे संयोगादिना तदभावसत्वादिति गगनस्य कारणतावारणा-

प्रतीति । यत्कार्यजनकं प्रति पूर्व्ववर्त्तित्वं गृहीत्वैव यस्य यत्कार्य्यं प्रति पूर्व्ववर्त्तित्वं गृह्यते तस्य तत्कार्य्यं प्रत्यन्यथासिद्धत्वं यथा कुलालपितुर्घटं प्रति । तस्य च कुलालपितृ-

---

त्वे गौरवाद्वर्णानामसार्वकालिकत्वाचाह । विशेषपदार्थो वेति ॥ यत्कार्यजनकं प्रतीति । अत्रापि अन्यं प्रतीत्याद्यभिधाने तृतीयचतुर्थान्यथासिद्ध्योः सङ्ग्रहेपि फलाननुगुणत्वतदनुगुणत्वयोर्विशेषणयोरुपादाने न तयोर्भेदेनाभिधाने प्रयोजनाभावस्तथापि शिष्यबुद्धिवैशद्याय तथोक्तमिति। अवश्यक्लप्तेति । गन्धत्वावच्छिन्नं प्रत्यवश्यक्लप्तगन्धप्रागभावेनैव गन्धोत्पत्तिसम्भवे तत्सहभूतरूपप्रागभावादि पाकजगन्धं प्रत्यन्यथासिद्धम् । एवं घटजातीयं प्रत्यवश्यक्लृप्तानियतपूर्ववर्तिभिर्दण्डादिभिरेव घटोत्पत्तिसम्भवे रासभोन्यथासिद्ध इत्यर्थः । नन्ववश्यक्लृप्तनियतपूर्ववर्तिना पाकजरूपप्रागभावेन गन्धोत्पत्तिसम्भवे रूपप्रागभावेन गन्धप्रागभावस्यान्यथासिद्धिः स्यात् यत्कारणत्वमवश्यक्लृप्तमित्युक्तौ चात्माश्रयः स्यादिति चेदत्राहुः ।

यान्यथासिद्ध्युपपादनमनर्थकमिति चेन्न । अवृत्तेरपि कालिकसम्बन्धेन वृत्तितामते कालिकसम्बन्धेनैव गगनस्य नियतपूर्ववृत्तित्वसम्भवादिति ध्येयम् । अवश्यक्लप्तेति । यद्यपि गन्धरूपयोः समानकालोत्पत्तिकत्वेन गन्धरूपप्रागभावयोस्तुल्यमवश्यक्लृप्तत्वं तथापि अभावज्ञाने प्रतियोगिज्ञानस्य कारणत्वेन गन्धरूपकार्योपस्थित्यनंतरं गन्धप्रागभावस्यैव शीघ्रमुपस्थितिः संभवति न तु रूपप्रागभावस्य तदुपस्थितेः रूपज्ञानसापेक्षत्वादित्युपस्थितिलाघवेन गन्धं प्रति गन्धप्रागभाव एव नियतपूर्ववर्तित्वेन अवश्यक्लप्तः पाकजगन्धरूपकार्योपस्थित्यन्तरन्तु गन्धरूपप्रागभावयोर्युगपदेवोपस्थितिः सम्भवति रूपपरावर्त्तकतेजःसंयोगस्यैव पाकपदार्थतया रूपात्तस्थितेरत्यावश्यकत्वात् तथा चापाकजस्थले गंधं प्रति अवश्यक्लप्तनियतपूर्ववर्त्तिना गन्धप्रागभावेनैव पाकजगन्धोत्पत्तिसंभवे तं प्रति रूपप्रागभावो ऽन्यथासिद्ध इति पर्यवसितार्थः । घटजातीयमिति । घटत्वेन तद्घटजातीयं प्रतीत्यर्थः । घटोत्पत्तिसम्भवे । तद्घटोत्पत्तिसम्भवइत्यर्थः । नन्वित्यादि । गन्धरूपयोः युगपदुत्पन्नत्वेन गन्धप्रागभाववद्रूपप्रागभावोपि गन्धनियतपूर्ववर्तित्वेन अवश्यक्लप्त इति रूपप्रागभावेनैव गन्धप्रागभावः कुतो नान्यथासिद्ध इति भावः। यत्कारणत्वमिति । अपाकजगन्धस्थले गन्धं प्रति गन्धप्रागभावस्यैव हेतुता

त्वेन घटं प्रति जनकत्वएवान्यथासिद्धिः, कुलालत्वेन जनकत्वे त्विष्टापत्तिः; कुलालमात्रस्य घटं प्रति जनकत्वात्। पञ्चममन्यथासिद्धमाह।अतिरिक्तमिति।नियतावश्यकपू-

---

लघुनियतपूर्ववर्तित्वरूपमवश्यक्लृप्तत्वमिह बोध्यम्। लघुत्वं च शरीरकृतमुपस्थितिकृतं सम्बन्धकृतं च। तत्र प्रथममनेकद्रव्यसमवेतत्वापेक्षया महत्त्वे द्वितीयं गन्धं प्रति रूपप्रागभावापेक्षया गन्धप्रागभावे गन्धात्मकप्रतियोगिज्ञानसत्वेन शीघ्रं तदुपस्थितेः तृतीयं दण्डत्वदण्डरूपाद्यपेक्षया दण्डे स्वाश्रयदण्डसंयोगादिघटितपरम्परया गुरुत्वादिति। ननु निबन्धान्तरेष्वन्यत्र क्लृप्तेति दृश्यते तत्कथमत्रावश्यक्लृप्तेति कृतमतस्तस्य फलमाह। अत एवेति। अन्यथा महत्त्वस्यानेकद्रव्यत्वादन्यत्र क्लृप्तनियतपूर्ववर्तित्वाभावेन तस्यान्यथासिद्धिर्महत्वेन न स्यादिति भावः। अत्रानेकद्रव्यत्वं नानेकद्रव्यसमवेतत्वं तस्य द्व्यणुकेऽपि सत्वेन द्व्यणुकप्रत्यक्षापत्तेः। समवेतसमवेतत्वं तदित्यपि न, आत्मनि तस्याभावेनात्मप्रत्यक्षानुपपत्तेः किं त्वणुभिन्नद्रव्यत्वमिति बोध्यम्। अन्येषां, दण्डत्वदण्डरूपाकाशकुलालपितॄणाम्। अनेन, पञ्चमान्यथासिद्धेन। चरितार्थत्वं सङ्ग्रहः। अनियतरासभादेर्वारणाय नियतेत्यादि। न चानियतरासभादेः पञ्चमान्यथासिद्धत्वात्तेनै-

---

क्लृप्ता ननु रूपप्रागभावस्य अतो रूपप्रागभावेन न पाकजगन्धे गन्धप्रागभावोऽन्यथासिद्ध इति भावः। गुरुत्वादितीति। इदमुपलक्षणं घटत्वावच्छिन्नं प्रति नियतपूर्ववर्तितावच्छेदकं दंडत्वादिकं कारणत्वं कल्पनालाघवात् न तु तथाविधद्रव्यत्वादिकं कल्पनागौरवात्। तथाहि नियतपूर्ववर्तितावच्छेदकद्रव्यत्वस्य घटकारणतारूपत्वे घटनिरूपितत्वाविशिष्टकारणतासम्बन्धोऽनन्तपटादिद्रव्येषु कल्पनीयः दण्डत्वस्य तथात्वे दण्डमात्र एवेति द्रव्यत्वापेक्षया दण्डत्वे कल्पनालाघवमित्यपि द्रष्टव्यम्। अनियतरासभादेरिति। यद्यपीदं पुनरुक्तं घटत्वावच्छिन्नं प्रत्यन्यथासिद्धे रासभेऽतिव्याप्तिवारणाय नियतेतीत्यस्य पूर्वमुक्तत्वात् तथापि पूर्वमन्यं प्रति क्लृप्तनियतपूर्ववर्तिभिरेव कार्यसम्भवे तत्सहभूतमन्यथासिद्धमिति प्राचीनैर्निरुक्ता पञ्चम्यन्यथासिद्धिः घटत्वावच्छिन्नं प्रति रासभस्य न सम्भवति घटत्वावच्छिन्नादन्यत्र क्लृप्तनियतपूर्ववर्तिभिः घटोत्पादासम्भवादेवंरूपेण रासभस्य घटं प्रति अन्यथासिद्धत्वमुपपाद्य नियतेतिपदस्य सार्थक्यमुक्तं

व वारणे नियतपदं व्यर्थमिति वाच्यं, अवश्यक्लृप्तत्वस्यैकस्याभावेन यत्र यत्र प्रामाणिकानां न कारणत्वव्यवहारस्तद्भेदस्य निवेशनीयतया नियतपदेनैव रासभादेर्वारणे तद्भेदस्याप्रवेशादित्यभिप्रायात् । पूर्ववर्तित्वं चाव्यवहितपूर्ववर्तित्वं तेन व्यवहितपूर्ववर्तित्वव्युदासः । अत एव च यागादेः स्वर्गकारणत्वानुपपत्त्या ऽपूर्वसम्बन्धेनाव्यवहितपूर्ववर्तित्वोपपादनं ग्रन्थकृतां सङ्गच्छते । अन्यथा यागस्यापि नियतपूर्ववृत्तित्वाबाधेनापूर्वकल्पनं न स्यादिति । न चैतादृशस्य कारणत्वे व्यतिरेकव्यभिचारज्ञानस्य नियमांशग्रहे ग्राह्याभावावगाहितया विरोधित्वेपि अन्वयव्यभिचारग्रहस्य कथं कारणताग्रहविरोधित्वमिति वाच्यं, अवश्यक्लृप्तेत्याद्यन्यथासिद्धिज्ञानप्रयोजकत्वात् तदितरनिखिलतत्कार्यकारणसत्वे तत्कार्यव्यतिरेको यद्व्यतिरेकात्तेनावश्यक्लृप्तेन नियतपूर्ववर्तिनान्यथासिद्धत्वज्ञानात् । नव्यास्तु कारणत्वस्यानन्यथासिद्धनियतपूर्ववर्तितावच्छेदकधर्मवत्वे प्रतिबन्धकाभावस्य तत्तद्व्यक्तित्वेन हेतुत्वापत्तिः यत्र न कारणत्वव्यवहारस्तत्तद्व्यक्तिभेदकूटवत्त्वं

इदानीं तु ग्रन्थकारैरतिरिक्तमथापियद्भवेन्नियतावश्यकपूर्वभाविन इत्येव पञ्चमान्यथासिद्धेर्निर्वचनात् तदनुसारेण रासभोपि घटत्वावच्छिन्नं प्रत्यन्यथासिद्ध एवेति तद्वैयर्थ्यमित्यांशंकां सामाधातुं पूर्वमुक्तस्यापि पुनरनुवाद इति मन्तव्यम् । रासभादेरित्यादिना घटादिरित्यादिपरिग्रहः । नियतेत्यादीत्यादिना पूर्ववर्तित्वपरिग्रहः । तथा च घटं प्रति घटत्वावच्छिन्नस्यापि व्यापकतया तत्रातिव्याप्तिवारणाय पूर्ववृत्तित्वप्रवेश इति भावः । मिलितदलद्वयस्य तु घटाव्यवहितप्राक्क्षणावच्छेदेन घटाधिकरणवृत्यभावप्रतियोगितानवच्छेदकधर्मवत्वमर्थ इति बोध्यम् । एकस्याभावेनेति । निरूपितमेतत् । ग्राह्याभावेति । कारणतावच्छेदकत्वेनाभिमतधर्म्मे कार्यसमानाधिकरणाभावप्रतियोगितावच्छेदकत्वस्यैव व्यतिरेकव्यभिचाररूपत्वादिति भावः । अन्वयव्यभिचारेति । व्यापकस्याधिकदेशवृत्तित्वे व्यापकत्वानपायादिति भावः । अन्यथासिद्धत्वज्ञानादिति । तथा च कारणताघटकानन्यथासिद्धत्वांशज्ञानएव अन्वयव्यभिचारज्ञानस्य प्रतिबन्धकत्वमिति भावः । तत्तद्व्यक्तित्वेनेति । दैशिकविशेषणतासम्बन्धावच्छिन्नमणित्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकाभावत्वस्य मण्यभावनिष्ठतद्व्यक्तित्वापेक्षया गुरुत्वेनान्यथासिद्धिनिरूपकत्वात् लाघवस्यैवान्यथासिद्धयनिरूपकत्वरूपत्वपर्यवसानेनाभावनिष्ठतद्व्यक्तित्वस्यैवान्यथासिद्ध्यनिरूपकत्वे सति नियतपूर्ववर्तितावच्छेदकत्वादिति

र्व्वभाविनोऽवश्यक्लृप्तनियतपूर्व्ववर्त्तिन एव कार्य्यसम्भवे तद्भिन्नमन्यथासिद्धमित्यर्थः । अत एव प्रत्यक्षे महत्वं कारणमनेकद्रव्यवत्त्वमन्यथासिद्धम्, तत्र हि महत्त्वमवश्यं क्लृप्तं तेनानेकद्रव्यवत्त्वमन्यथासिद्धम् । न च वैपरीत्ये किं विनिगमकमिति वाच्यम् । महत्त्वत्वजातेः कारणतावच्छेदकत्वे लाघवात् । रासभादिरिति । यद्घटव्यक्तिं प्रति रासभस्य नियतपूर्व्ववर्त्तित्वमस्ति तत्रापि घटजातीयं प्रति

तु सर्वज्ञेनैव ज्ञेयम् । तत्तद्व्यक्तिभेदकूटत्वसम्बन्धेन कार्यविशिष्टो यो धर्मस्तद्वत्वं तदित्यपि न युक्तं तस्य सम्बन्धत्वसन्देहात् तस्मात्कारणत्वं पदार्थान्तरमेवेत्याहुः । तदसत्, कारणत्वस्यातिरिक्तत्वे दण्डादौ सर्वदा तत्प्रत्यक्षापत्तेः । न चानन्यथासिद्धत्वे सतीत्यादिधर्मस्तद्व्यञ्जक इति वाच्यं, तादृ-

---

भावः । न चास्तु तद्व्यक्तित्वेन प्रतिबन्धकाभावस्य कारणत्वं किन्तावच्छिन्नमिति वाच्यम् । दाहादिकं प्रति मण्यभावत्वादिना कारणतायाः सर्ववादिसंमतायाः विलोपप्रसंगादिति भावः । ग्रन्थकारमते त्वत्रेष्टापत्तिरेव शरणमिति द्रष्टव्यम् । ननु कारणत्वं नोक्तरूपमंगीकरणीयं किन्तु यद्यद्धर्मावच्छिन्नेन कारणत्वव्यवहारः तत्तद्धर्माभिन्नधर्मस्यैव तथात्वमङ्गीकरणीयमतो नोक्तदोष इत्यत आह । यत्रेति । यद्धर्मावच्छिन्नइत्यर्थः । भेदकूटत्वमित्यस्यापि भेदकूटवद्धर्मवत्वमेवार्थः तेन तद्व्यक्तित्वावच्छिन्नभेदस्य प्रतिबन्धकाभावत्वावच्छिन्ने ऽसत्वेपि न क्षतिः । सर्वज्ञैनैवेति । कारणतावच्छेदकाभिन्नसकलधर्माणां तत्तद्व्यक्तित्वेन अस्मदादीनां ज्ञानासम्भवादिति भावः । ननु यद्यद्धर्मावच्छिन्नेन कारणत्वव्यवहारः तत्तद्व्यक्तिभेदकूटवत्वसम्बन्धेनँ प्रकृतकार्यविशिष्टो यो धर्मस्तद्वत्वमेव कारणत्वमित्युक्तौ नैष दोषः विशिष्टबुद्धौ संसर्गज्ञानस्य अहेतुत्वेन पूर्वमनुपस्थितानामपि तत्तद्व्यक्तिभेदेन संसर्गघटकतया भाने बाधकाभावादित्याशंकां निराचष्टे । तत्तद्व्यक्तीति । तस्येति । तादृशभेदकूटस्येत्यर्थः । सर्वदेति । कदा चिद्दण्डादौ घटकारणताप्रत्यक्षानुरोधेन कारणतायां योग्यत्वस्यांगीकरणीयतया यदा दण्डप्रत्यक्षं तदा तद्गतघटकारणताया अपि प्रत्यक्षापत्तिरित्यर्थः स्वमते तु कारणताया व्यापकताज्ञाने च सहचारज्ञानव्यभिचारज्ञानाभावयोः कारणत्वेन तद्विलम्बान्नतदापत्तिरिति

एते पञ्चान्यथासिद्धा
दण्डत्वादिकमादिमम् ।
घटादौ दण्डरूपादि
द्वितीयमपि दर्शितम् ॥ २१ ॥
तृतीयं तु भवेद् व्योम
कुलालजनकोपरः ।
पञ्चमो रासभादिः स्याद्
एतेष्वावश्यकस्त्वसौ ॥ २२ ॥

सिद्धकारणभावैर्दण्डादिभिरेव तद्व्यक्तेरपि सम्भवे रासभोऽन्यथासिद्ध इति भावः । एतेष्विति । एतेषु पञ्चस्वन्यथासिद्धेषु पञ्चमोऽन्यथासिद्ध आवश्यकः, तेनैव परेषां चरितार्थत्वात् । तथाहि दण्डादिभिरवश्यक्लृप्तनियतपूर्ववर्त्तिभिरेव कार्य्यसम्भवे दण्डत्वादिकमन्यथासिद्धम् । न च वैपरीत्ये किं विनिगमकमिति वाच्यम् । दण्डत्वस्य कारण-

---

शधर्मज्ञानस्यावश्यकत्वेन तस्यैव कारणताग्रहरूपत्वौचित्यात् अस्तु वा दण्डत्वादिकमेव कारणत्वं घटादिकार्यसम्बन्धितया तद्ग्रहउक्तधर्मस्य व्यञ्जकत्वादिति । परे तु कार्यान्वयव्यतिरेककालपूर्वकालान्वयव्यतिरेकशा-

---

भावः । तद्व्यंजकइति । कारणताप्रत्यक्षजनकविषयइत्यर्थः । तादृशधर्मज्ञानस्येत्य-
स्य कारणताग्रहात्पूर्वमित्यादिः । ननु तादृशधर्मज्ञानस्य कार्यकारणताज्ञानार्थ-

त्वे दण्डघटितपरम्परायाः सम्बन्धत्वकल्पने गौरवात् । एवम-न्येषामप्यनेनैव चरितार्थत्वं सम्भवतीति । गुणकर्म्मेति । असमवायिकारणत्वं गुणकर्म्मभिन्नानां वैधर्म्यं न तु गुण-कर्मणोः साधर्म्यमित्यत्र तात्पर्य्यम् । अथ वाऽसमवायिका-रणवृत्तिसत्ताभिन्नजातिमत्त्वं तदर्थः, तेन ज्ञानादीनामसम-वायिकारणत्वविरहेऽपि न क्षतिः । अन्यत्रेति । नित्यद्रव्या-

---

लित्वमित्यूचुः । तदयुक्तम् । आत्मादौ सुखादिकारणे प्रागभावरूपव्यतिरे-कासम्भवेनाव्याप्तेः ॥ मूले गुणकर्ममात्रवृत्त्यसमवायिकारणत्वमित्युक्तं त-च्चायुक्तम् ॥ आत्मविशेषगुणेष्वव्याप्तेरतो वैधर्म्यपरतया मूलं व्याचष्टे । असमवायिकारणत्वमिति । साधर्म्यप्रकरणे वैधर्म्यकथनमयुक्तमित्याशया-दाह । अथ वेति । सत्ताभिन्नद्रव्यत्वरूपजातिमति द्रव्ये ऽतिव्याप्तिवार-णाय वृत्त्यन्तम् । तत्रैव सत्ताजातिमादायातिव्याप्तिवारणाय सत्ताभिन्ने-ति । तत्रैव द्रव्यगुणान्यतरत्वरूपधर्ममादायातिव्याप्तिवारणाय जातीति । वृत्तित्वं जातिमत्त्वं च समवायेन विवक्षितं तेन गुणादौ द्रव्यत्वस्य का-लिकेन वृत्तित्वात् द्रव्यस्य च कालिकेन गुणत्वादिमत्त्वाद् द्रव्ये नाति-

---

मपेक्षितत्वेपि न तस्य कारणतारूपत्वसंभवः उक्तदोषस्य तादवस्थ्यादतआह । अ-स्तु वेति । पदार्थान्तरकल्पने गौरवादिति भावः । ननु दंडत्वस्य कारणतारूपत्वे यदा यदा दण्डप्रत्यक्षं तदा तदैव घटकारणताप्रत्यक्षापत्तिः । दण्डसन्निकर्षे दण्डत्वे-पि तस्यावश्यकत्वादित्याशंकां निराकुरुते । घटादिकार्यसम्बन्धितयेति । घटादिनि-रूपितत्वेनेत्यर्थः । कार्य्येति । कार्यान्वयव्यतिरेकौ कार्यप्रतियोगिकसंसर्गकार्य-प्रागभावौः तदधिकरणंकालपूर्ववार्त्तित्वं तन्निष्ठध्वंसप्रतियोगित्वं तादृशपूर्वकाल-वृत्त्यन्वयव्यतिरेकशालित्वं तद्व्यक्तिसंसर्गप्रतियोगित्वे सति तद्व्यक्तिप्रागभावप्रति-योगित्वं घटसंसर्गकालपूर्वकालवृत्तिसंसर्गप्रतियोगित्वे सति घटप्रागभावकालपूर्व-कालवृत्तिप्रागभावप्रतियोगित्वात् दण्डादेर्घटकारणत्वं अत्र च कार्यान्वयकालपूर्वत्वं तादृशकालकालत्वव्यापकध्वंसप्रतियोगित्वं तेन न स्वस्य कारणतापत्तिः कार्य-व्यतिरेककालपूर्वत्वं तु न तथाविधं घटप्रागभावकालत्वव्यापकध्वंसप्रतियोगि-कालाप्रसिद्धेः किं तु तादृशकार्यवृत्तिध्वंसप्रतियोगित्वमेव । व्यतिरेकघटितदलप्र-

समवायिकारणत्वं
द्रव्यस्यैवेति विज्ञेयम् ।
गुणकर्ममात्रवृत्ति
ज्ञेयमथाप्यसमवायिहेतुत्वम् २३
अन्यत्र नित्यद्रव्येभ्य
आश्रितत्वमिहोच्यते ।

णि परमाण्वाकाशादीनि विहायाश्रितत्वं साधर्म्यमित्यर्थः। आश्रितत्वं तु समवायादिसम्बन्धेन वृत्तित्त्वम् । विशेष-

---

व्याप्तिः । ननु गगनादिकं सर्वदैवास्तीत्यादिव्यवहारात् नित्यद्रव्येष्वपि कालिकसम्बन्धेनाश्रितत्वसत्वादन्यत्र नित्यद्रव्येभ्य इति मूलमयुक्तमत आह । आश्रितत्वमिति । समवायादिसम्बन्धेन, सर्वाधारतानियामककालिकसम्बन्धातिरिक्तसम्बन्धेन । विशेषणतयेति । कालिकविशेषणतयेत्यर्थः । अत्र नित्यद्रव्यातिरिक्तत्वं लक्ष्यतावच्छेदकम् । न च संयोगेन परमाणोरपि

वेशस्तु दण्डत्वगगनत्वादीनां कारणतावारणायेति द्रष्टव्यम् । आत्मादाविति । व्यतिरेकपदस्य दण्डत्वादिवारणानुरोधेन प्रागभावपरताध्रौव्यादिति भावः । इदमुपलक्षणं कार्यान्वयपूर्वकाले कार्यप्रागभावाधिकरणकालप्रागभावानधिकरणत्वं विशेषणमुपादायाव्यवहितपूर्ववर्तिनां वारणसंभवेपि दण्डरूपरासभादीनां कारणत्वापत्तिरशक्यपरिहारैव । एवं प्रागभावे कार्यप्रागभावपूर्वकालीनत्वस्य कस्यापि प्रागभावस्याव्यावर्त्तकतया तद्वैयर्थ्यं वेत्यपि द्रष्टव्यम् । द्रव्येनातिव्याप्तिरिति । तथा च जातिपदं वृत्तित्ववृत्तिमत्वयोः समवायेन लाभायैव, अतोन्यतरत्वस्यातथात्वेपि न तद्वैयर्थ्यमिति भावः । समवायादिसम्बन्धेनेत्यस्य विवरणं सर्वाधारतेत्यादिकं आदिपदेन कालिकस्यापि ग्रहणसंभवात् कालिकसम्बन्धाति-

क्षित्यादीनां नवानां तु
द्रव्यत्वं गुणयोगिता ॥ २४ ॥
क्षितिर्जलं तथा तेजः
पवनो मन एव च ।

णतया नित्यानामपि कालादौ वृत्तेः । कालिकसम्बन्धान्यसम्बन्धेनावृत्तित्वमिति परमार्थः, तेन समवायेनावृत्तावपि न क्षतिः । इदानीं द्रव्यस्यैव विशिष्य साधर्म्यं वक्तुमारभते । क्षित्यादीनामिति । क्षितिर्जलमिति । पृथिव्यप्तेजोवा-

---

वृत्तेः परमाणावतिव्याप्तिः तत्संयोगस्य वृत्त्यनियामकत्वादिति । क्षित्यादीनां नवानां त्विति मूलस्य तुशब्देन सूचितमर्थं प्रकटयति । इदानीमिति ।

रिक्तेत्यत्र कालिकपदं दिग्विशेषणताया अप्युपलक्षणं तस्यापि सर्वाधारताप्रयोजकत्वादिति बोध्यं, दैशिकविशेषणताव्यावर्तनायाह । कालिकेति । ननु मूले आश्रितत्वमिहोच्यतइत्यत्र इहेत्यस्य पूर्वपरामृष्टद्रव्यार्थकत्वेपि नित्यद्रव्यव्यतिरिक्तद्रव्यत्वं लक्ष्यतावच्छेदकमिति लभ्यते तथा च गुणादावप्याश्रितत्वसत्वात् भवत्यतिव्याप्तिरित्याशंकां निराकुरुते । अत्रेति । तथा च इहेत्त्यस्य न्यायसिद्धांत इत्येवार्थः वेदांतिनां मते तु नित्यज्ञानस्याप्यनाश्रितत्वांगीकारात्तत्रातिव्याप्तिवारणशंकानिरासाय तदुपात्तमिति ध्येयम् । परमाणोरपीति । पतनप्रतिबन्धकसंयोगस्यैव वृत्तिनियामकत्वेन गगनादौ गुरुत्वाभावेनैव पतनानुपपन्त्या तत्संयोगस्य पतनप्रतिबन्धकत्वाकल्पनेपि पार्थिवजलपरमाण्वोर्गुरुत्ववत्तया तस्य भूतलादिदेशसंयोगे पतनप्रतिबन्धकत्वमावश्यकमिति क्षित्यादिपरमाणोरपि संयोगो वृत्तिनियामक एवेति भावः । वृत्यनियामकत्वादितीति । जन्यगुरुत्वस्यैव पतनकारणतया तदभावादेव परमाणोः पतनासंभवेन तत्संयोगस्य पतनप्रतिबन्धकत्वे मानाभावात् । अन्यथा वाय्वादिप्रतिबंधकाभावदशायां प्रकृष्टगुरुत्वस्यैव सर्वेषामेव परमाणूनामधःपतनापत्तेरिति भावः । इदानीमिति । तथा च द्रव्यातिरिक्तसाधार-

परापरत्वमूर्तत्व-
क्रियावेगाश्रया अमी ॥ २५ ॥

द्युमनसां परत्वापरत्ववत्त्वं मूर्त्तत्वं क्रियावत्त्वं वेगवत्त्वं च साधर्म्यम् । न च यत्र घटादौ परत्वमपरत्वं वा नोत्पन्नं तत्राव्याप्तिरिति वाच्यम् । परत्वादिसमानाधिकरणद्रव्यत्वव्याप्यजातिमत्त्वस्य विवक्षितत्वात् ।मूर्तत्वमपकृष्टपरिमाणवत्त्वम्, तच्च, तेषामेव गगनादिपरिमाणस्य कुतोऽप्यपकृष्टत्वा-

---

ननु धात्वर्थः क्रिया तत्रातिप्रसङ्ग इत्यत आह । कर्मवत्त्वमिति । वेगवत्वं

णसाधर्म्यप्रकरणव्यवच्छेदकसूचनाय तुशब्द इति भावः । धात्वर्थः क्रियेति । 'धात्वर्थो हि क्रिया ज्ञेया भाव इत्यभिधीयते इति, हरिकारिकोक्तेरिति शेषः । कर्मवत्वमितीति । तथा च प्रकृते क्रियापदार्थो न धात्वर्थः अपि तु कर्मैवेति भावः । वेग इव वेगवत् तस्य भावस्तत्त्वमिति व्युत्पत्त्या वेगसदृशत्वं वेगत्वमिति भ्रमं निरसितुमाह । वेगसम्बन्धित्वमिति । ननु नचेत्यादिना मूले परत्वापरत्वयोर्नोत्पादस्तत्राव्याप्त्याशंकनमनुचितं गुणांतरस्येव तयोरपि उत्पत्तिद्वितीयक्षणएव सर्वत्रोत्पत्तिसम्भवात् क्षणिकपदार्थत्वस्य च ग्रन्थकारैरनंगीकारादित्याशंकां निराकुरुते । दिक्कृतयोरिति । इत्यपेक्षाबुद्धिरित्यत्र इतिपदस्याप्यर्थकतया इदमस्माद्विप्रकृष्टमिति बुद्धिसंग्रहः तेन परत्वं प्रति सन्निकृष्टत्वज्ञानस्याहेतुत्वेपि न क्षतिः । एवमुत्तरत्रापि बोध्यम् । यद्यपि 'वाक्यात्संख्याविशेषाच्च साध्यो विश्वकृदव्यय, इत्याचार्यकारिकानुरोधेन परमाणुषु द्वित्वं ईश्वरापेक्षाबुद्धिजन्यमित्यवश्यमंगीकरणीयं तथा च नित्यापेक्षाबुद्ध्या सर्वत्र परत्वापरत्वयोरुत्पत्तिः सम्भवत्येव तथापि द्व्यणुकपरिमाणान्यथानुपपत्त्या परमाणुद्वित्वस्यावश्यकत्वेपि यादृशघटादौ परत्वापरत्वबुद्धिर्नानुभवसिद्धा तादृशघटादौ परत्वापरत्वयोः प्रमाणाभावाज्जन्यापेक्षाबुद्धिरेव परत्वापरत्वयोः कारणमित्याशयः । अथ वा दिक्पिंडसंयोगस्यापि परत्वापरत्वयोः कारणतया यादृशघटादेस्तृतीयक्षणे नाशस्तादृशघटे ऽव्याप्तौ तात्पर्य्यम् । तत्र परत्वापरत्वोत्पादलक्षणएव आश्रयनाशेन तदुत्पादा-

भावात् पूर्व्ववत् कर्म्मवत्त्वं कर्म्मसमानाधिकरणद्रव्यत्वव्याप्यजातिमत्त्वं वेगवत्त्वं, वेगवद्वृत्तिद्रव्यत्वव्याप्यजाति-

---

वेगसम्बन्धित्वं दिक्कृतयोः परत्वापरत्वयोर्हेतुरिदमस्मात्सन्निकृष्टमित्यपेक्षाबुद्धिः कालकृतयोः परत्वापरत्वयोर्हेतुरयमस्मादल्पतरकालसम्बन्ध इत्यपेक्षाबुद्धिश्च यत्र नोत्पन्ना तत्र परत्वापरत्वयोरनुत्पादादव्याप्तिमाशङ्क्य निरस्यति । नचेत्यादिना । आत्मन्यतिव्याप्तिवारणाय समानाधिकरणान्तम् । तत्रैव सत्तामादायातिव्याप्तिवारणाय द्रव्यत्वव्याप्येति । द्रव्यत्वान्यत्वेनापि जातिर्विशेषणीया तेन न द्रव्यत्वव्याप्यद्रव्यत्वमादायातिव्याप्तिः। अपकृष्टेति । अविभुवृत्तिपरिमाणवत्त्वमित्यर्थः । तेन परमाणौ नाव्याप्तिः क्रियाजनकतावच्छेदकं मूर्तत्वं जातिरित्यपि केचित् । तच्चेति । निरुक्तमूर्तत्वं चेत्यर्थः। चस्त्वर्थे । पूर्ववदिति । परत्वापरत्वसमानाधिकरणेत्यादिकथितविवक्षितार्थवदित्यर्थः । कालादौ स्पन्दाभावेनासम्भवमाशङ्क्याह । सर्वमूर्तेति । अहं महानिति प्रतीतिविषयपरममहत्त्वत्वस्य गगनपरिमाणादिसाधारणस्य जातित्वसम्भवेऽप्यात्मपरिमाणमयोग्यमिति टीकाकृन्मतमनुसृत्याह । अपकर्षेति । यद्यप्यणुपरिमाणेषु द्व्यणुकपरिमाणमेवापकर्षाश्रयो न परमाणुपरिमाणमिति परमाणावतिव्याप्तिस्तथाप्यपकर्षानाश्रयमहत्परिमाणवत्त्वं बोध्यम् । बहिरिन्द्रियेति । आत्मन्यति-

---

सम्भवादिति भावः । द्रव्यत्वान्यत्वेनापीति ।वस्तुतस्तु द्रव्यत्वव्याप्यत्वं प्रकृते द्रव्यत्वन्यूनवृत्तित्वमेव लाघवात् तच्च द्रव्यत्वसमानाधिकारणभेदप्रतियोगितावच्छेदकत्वरूपं न द्रव्यत्वइति तदादाय नातिव्याप्तिसम्भवः । न च गुणत्वादेरपि तथात्वात्तदादायैवातिव्याप्तिरिति शंकनीयं, तेषां परत्वापरत्वसामानाधिकरण्यविरहादिति युक्तमुत्पश्यामः । अपकृष्टेतीति । परमाणुपरिमाणस्य कुतोऽप्यपकृष्टत्वाभावात्तत्राव्याप्तिमाशंक्याह । अविभुवृत्तीति । अविभुवृत्तिसंयोगे तु वैजात्यमंगीकृत्य तादृशविजातीयसंयोगस्य वेगाद्यजन्यक्रियायां कारणत्वमंगीकृत्यापि विभौ क्रियावारणसम्भवेन क्रियासमवायिकारणतावच्छेदकतया मूर्त्तत्वजातिसिद्धेरविनिगम इत्यस्वरससूचनायाह ।केचिदिति । तच्चेतीति । चकारसमुच्चेयस्यार्थान्तरस्याभावात्तद्वैयर्थ्यमित्याशंकानिरासायाह । चस्त्वर्थइति । त्वर्थेन चेत्यनेन विभुपरिमाणे पृथिव्यादिसमवेतत्वस्य व्यवच्छेदान्न तद्वैयर्थ्यमिति भावः । कालादाविति । सर्वगतत्वं सर्वमूर्तकर्म-

कालखात्मदिशां सर्व-
गतत्वं परमं महत् ।
क्षित्यादि पञ्च भूतानि
चत्वारि स्पर्शवन्ति हि ॥ २६ ॥

मत्त्वं च बोध्यम् । कालेति । कालाकाशात्मदिशां सर्व्वगतत्वं सर्व्वमूर्त्तसंयोगित्वं परममहत्त्वं च । परममहत्त्वत्वं जातिविशेषः, अपकर्षानाश्रयपरिमाणत्वं वा । क्षित्यादीति । पृथिव्यप्तेजोवाय्वाकाशानां भूतत्वम् । तच्च बहि-

---

र्व्याप्तिवारणाय बहिःपदम् । बहिरिन्द्रियग्राह्यजातीयसंयोगादिमति कालादावतिव्याप्तिवारणाय विशेषेति । विशेषगुणत्वं च गुणनिरूपणे वक्ष्यते ।

गतिमत्स्वरूपस्य सर्वगतत्वस्य क्रियारहितकालादावसम्भवादिति भावः । ननु परममहत्वस्य जातित्वमभिधाय तस्य कारणताद्यनवच्छेदकत्वेन तत्र जातित्वसाधकप्रमाणविरहेण अपकर्षानाश्रयपरिमाणत्वं वा तदिति कल्पांतरमनुसृतं मूले तच्चायुक्तं आत्मगतपरिमाणे तादृशजातेः प्रत्यक्षसम्भवेन प्रत्यक्षप्रमाणस्यैव तत्साधकस्य सत्वादित्याशंकां निरस्यति । अहमित्यादि । महानित्यस्य परमेत्यादिः । तेन महानितिप्रतीतौ परममहत्वत्वस्याविषयत्वेपि न क्षतिः । यद्यपीत्यादि । न च परमाणुपरिमाणे अणुपरिमाणापेक्षया अपकर्षाभावेपि घटादिपरिमाणापेक्षया अपकर्षो वर्त्ततएव प्रत्यक्षसाधनत्वतदसाधनत्वाभ्यां तयोरप्युत्कर्षापकर्षसंभवादिति वाच्यम् । परिमाणनिष्ठोत्कर्षापकर्षयोः परिमाणविभाजकजात्या स्वसजातीयपरिमाणावधिकत्वस्यैव नियमात् कथमन्यथा विभुपरिमाणे परमाणुपरिमाणापेक्षया नापकर्षः क्रियोपयोगित्वतदनुपयोगित्वाभ्यां तयोरप्युत्कर्षापकर्षयोः सम्भवादिति भावः । उत्कर्षापकर्षौ गुणनिष्ठजातिविशेषौ अयमस्मादुत्कृष्ट इत्यादिप्रतीतिबलात्तयोरपि सावधिकत्वस्वीकार इति बोध्यम् । महत्परिमाणवत्वमिति । तथा च परमाणुपरिमाणे

रिन्द्रियग्राह्यविशेषगुणवत्त्वम् । अत्र ग्राह्यत्वं लौकिकप्रत्यक्ष-स्वरूपयोग्यत्वं बोध्यम्, तेन ज्ञातो घट इतिप्रत्यक्षे ज्ञानस्याप्युपनीतभानविषयत्वात् तद्वत्यात्मनि नातिप्रसङ्गः । न च

द्रव्यत्वमादायातिव्याप्तिवारणाय गुणेति । लौकिकत्वानिवेशस्य फलमाह । तेनेति । ज्ञातो घट इति ज्ञाने च प्रकारीभूतज्ञानांशे न लौकिकविषयता चक्षुरादेस्तत्र लौकिकसन्निकर्षाभावादिति भावः । स्वरूपयोग्यताप्रवेशस्य फलमाह । न चेति । ननु परमाणुरूपादेर्योग्यत्वे कुतो न तस्य प्रत्यक्षमत आह । महत्त्वेति । लौकिकविषयतया द्रव्यसमवेतप्रत्यक्षे सामानाधिकरण्यसम्बन्धेन कारणस्य महत्त्वस्य परमाणुरूपादावभावान्न त-

---

अपकर्षानाश्रयत्वेपि महत्वत्वाभावादेव न परममहत्वत्वमिति भावः । बहिःपदमिति । मनोभिन्नत्वमेव बहिष्ट्वं ग्राह्यजातीयेपि । बहिरिन्द्रियजन्यलौकिकप्रत्यक्षविषयजातिमदिति तदर्थः । संयोगप्रत्यक्षे यावदाश्रयप्रत्यक्षस्य कारणत्वेन तदभावात् कालसंयोगो न प्रत्यक्षविषय इति जातीयपर्यंतानुधावनमावश्यकमिति, आवश्यकं च ग्राह्यसजातीयत्वविवक्षणमन्यथा परमाणुरूपादेरप्रत्यक्षतया तत्रातिव्याप्तिप्रसंगादिति भावः । वक्ष्यतइति । बुद्ध्यादिषट्कमित्यादिकारिकयेति शेषः । द्रव्यत्वमादायेति । यद्यपि विशेषगुणत्वं रूपाद्यन्यतमत्वमेवाग्रे वक्ष्यमाणं तत्र च विशेषत्वगुणत्वयोर्न घटकता तथाप्यत्र विशेषत्वं सामान्यगुणभिन्नत्वं तत्सहितगुणत्वमेव विशेषगुणत्वमित्यभिप्रायेण द्रव्यत्वस्यापि सामान्यगुणभिन्नतया तदादायातिव्याप्तिरभिहिता । न चैवमपि द्रव्यत्वे बहिरिन्द्रियग्राह्यजातिविरहादेव तदादाय नातिव्याप्तिरिति वाच्यम् । द्रव्यत्वपदस्य द्रव्येतरासमवेतार्थकतया क्रियाया अपि तथात्वेन तामादाय मनस्यतिव्याप्तेरेव तात्पर्यविषयत्वात् अन्यतमत्वस्य भेदकूटावच्छिन्नप्रतियोगिताकभेदरूपस्य गुरुत्वेन सामान्यगुणभेदकूटवत्वे सति गुणत्वस्यैव लक्षणघटकतोचितेति भावः । चक्षुरादेरिति । यद्यपि चक्षुःसंयुक्तात्मसमवायस्य ज्ञाने सत्वात् लौकिकसन्निकर्षाभावादित्यसङ्गतं तथापि चक्षुःसंयुक्तयोग्यसमवायस्यैव सन्निकर्षत्वमावश्यकं अन्यथा परमाणौ चक्षुःसंयोगदशायां तत्समवेतद्रव्यत्वादिप्रत्यक्षापत्तेरिति । आत्मनोऽयोग्यत्वात् ज्ञाने न लौकिकसंनिकर्ष इति भावः । महत्वेतीति । ननु घटरूपादौ महत्त्वत्वाभावेपि तत्प्रत्यक्षदर्शनात् परमाणुरूपे तदभावेपि तत्प्रत्यक्षं स्या-

द्रव्यारम्भश्चतुर्षु स्याद्

प्रत्यक्षाविषयरूपादिमति परमाण्वादावव्याप्तिः, तस्यापि स्वरूपयोग्यत्वात । महत्त्वलक्षणकारणान्तराऽसन्निधानाच्च न प्रत्यक्षम् । अथ वात्मावृत्तिविशेषगुणवत्त्वं तत्त्वम् । चत्वारीति । पृथिव्यप्तेजोवायूनां स्पर्शवत्त्वम् । द्रव्यारम्भ इति । पृथिव्यप्तेजोवायुषु चतुर्षु द्रव्यारम्भकत्वम् । न च द्रव्यानारम्भके घटादावव्याप्तिः । द्रव्यसमवायिकारणवृ-

---

ल्लौकिकप्रत्यक्षमिति भावः । ननु चक्षुरिन्द्रियादिगतरूपादिविशेषगुणानामनुद्भूतत्वेन बहिरिन्द्रियग्रहणायोग्यत्वाच्चक्षुरादावव्याप्तिमाशङ्क्य लाघवाच्चाह । अथ वेति । अत्र कल्पे दैशिकपरत्वापरत्वमादाय मनस्यतिव्याप्तिवारणाय विशेषेति । स्पर्शवत्त्वं समवायेन स्पर्शवत्वम् । द्रव्यसमवायिकारणेत्यादि । सत्तादिकमादाय गगने ऽतिव्याप्तिवारणाय द्रव्यत्व-

---

दित्याशङ्कां निरस्यति । लौकिकेति । ग्रहणायोग्यत्वादिति । बहिरिन्द्रियजन्यलौकिकप्रत्यक्षं प्रति उद्भूतरूपत्वेनैव कारणता कारणतावच्छेदकधर्मवत्त्वस्यैव योग्यतारूपत्वादिति भावः । ननु बहिरिन्द्रियजन्यलौकिकप्रत्यक्षस्वरूपयोग्यत्वं न लक्षणे निवेश्यते किन्तु बहिरिन्द्रियजन्यलौकिकप्रत्यक्षविषयगुणत्वन्यूनवृत्तिजातिमत्त्वमेव लक्षणघटकं तथा च तथाविधरूपत्वादिजातेः चक्षुरादिरूपेपि सत्त्वेन न चक्षुरादावव्याप्तिरित्यस्वरसादाह । लाघवाच्चेति । अथवेतीति । नन्वत्र कल्पे आत्मावृत्तित्वं समवायेन आत्मवृत्तितानवच्छेदकधर्मवत्वमेव वक्तुमुचितं अन्यथा तस्यात्मवृत्तिभिन्नत्वरूपत्वे सामान्यगुणभेदकूटरूपविशेषत्वनिवेशेन गौरवप्रसङ्गात् इत्थं च संघातविशेषत्वनिवेशनं विनापि कालादावतिव्याप्तिवारणं सम्भवति कालादिनिष्ठसंयोगे तादृशधर्मवत्वाभावादिति विशेषत्वनिवेशनं अनर्थकमित्याशङ्कामपनेतुं तन्निवेशे प्रयोजनांतरमाह । अत्रेति । समवायेनेति । बोध्यामिति शेषः । अन्यथा कालिकदिक्कृतविशेषणताभ्यां स्पर्शवतोः कालदिशोरतिव्याप्तिप्रसङ्गादिति भावः । द्रव्यत्वव्याप्येति । यद्यपि द्रव्यत्वमपि द्रव्यत्वव्याप्यमित्युक्तदोषतादवस्थ्यं तथाप्यत्रापि पूर्वोक्तरीतिरनुसंधेया अतो न कश्चिद्दोष इति ध्येयम्।

अथाकाशशरीरिणाम्।
अव्याप्यवृत्तिक्षणिको
विशेषगुण इष्यते॥ २७॥

त्तिद्रव्यत्वव्याप्यजातिमत्त्वस्य विवक्षितत्वात्। आकाशशरीरिणामिति। आकाशात्मनामव्याप्यवृत्तिक्षणिकविशेषगुणवत्त्वम्। आकाशस्य विशेषगुणः शब्दः स चाव्यावृप्यत्तिर्यदा किंचिदवच्छेदेन शब्द उत्पद्यते तदन्यावच्छेदेन तदभावस्यापि सत्त्वात्। क्षणिकत्वं च तृतीयक्षणवृ-

---

व्याप्येति। अकाशशरीरिणामितिं मूले शरीरिपदमात्मपरमित्यभिप्रायेणाह। आकाशात्मनामिति। लक्ष्ये लक्षणं योजयितुं शब्दज्ञानादीनामव्याप्यवृत्तित्वं क्षणिकत्वं चोपपादयंति। आकाशस्येत्यादिना। क्षणिकस्य विशेषगुणस्यानभ्युपगमादाह। क्षणिकत्वं चेति। घटादिव्यावृत्तये तृतीयक्षणवृत्तीति। स्वोत्तरवृत्तीति। स्वपदं नाश्यत्वाभिमतपरं तदुत्तरवृत्तिः तद्द्वितीयक्षणवृत्तिर्यो विशेषगुणस्तन्नाश्यत्वादित्यर्थः। अत्र च यत्र

घटादिव्यावृत्तयइति। क्षणिकाविशेषगुणत्वस्य लक्षणांतरताया अन्ते वक्ष्यमाणतया ध्वंसप्रतियोगिविशेषगुणवत्वस्य घटादावतिव्याप्तिस्तन्निरासायेत्यर्थः॥ न चेदानीमपि यद् घटरूपादिकं तृतीयक्षणे नष्टं तत्रातिव्याप्तितादवस्थ्यमिति वाच्यम्। अग्रे समाधास्यमानत्वात्॥ द्वितीयक्षणवृत्तिरिति। स्वद्वितीयक्षणवृत्तिरित्यर्थः। इदं च अपेक्षाबुद्धिव्यतिरिक्तस्थले तत्र तृतीयक्षणवृत्तिरित्येव वक्तव्यमितिं बोध्यम्। तन्न। तन्मूले स्वोत्तरवर्तित्वस्य स्याव्यवहितोत्तरवर्तित्वरूपत्वं अव्यवहितोत्तरत्वं स्वोत्तरविशेषगुणानुत्तरत्वे सति स्वोत्तरत्वं स्वोत्तरत्वं च स्ववृत्तिप्रागभावप्रतियोगित्वमित्येकोक्त्यैवोभयसंग्रहः सम्भवतीति ध्येयम्। अत्र च स्वरूपत्वेन स्वत्वस्याननुगतत्वेन तत्तद्व्यक्तिविश्रांत एव कार्यकारणभाव इति तत्तद्व्यक्तिनाशं प्रति तत्तद्व्यक्तित्वेनैव कारणता युक्ता स्वद्वितीयक्षणवृत्तित्वादेरव्यावर्तकत्वात् अनन्तकार्यकारण-

त्तिध्वंसप्रतियोगित्वम् । योग्यविभुविशेषगुणानां स्वोत्तरवर्त्तिगुणनाश्यत्वात् प्रथमशब्दस्य द्वितीयशब्देन नाशः ।

प्रतियोगितासम्बन्धेन योग्यविभुविशेषगुणनाशस्तत्र स्वसामानाधिकरण्यस्वाव्यवहितपूर्ववर्त्तित्वोभयसम्बन्धेन योग्यविभुविशेषगुण इति सामानाधिकरण्येन नाशकत्वं बोध्यम् । कार्यतावच्छेदके योग्यत्वानुपादाने प्रायश्चित्तादिजन्यादृष्टनाशे व्यभिचारः योग्यत्वं च लौकिकसाक्षात्कारविषयनिर्विकल्पकान्यतरत्वं न त्वतीन्द्रियजातिशून्यत्वम्, अदृष्टत्वस्य जातित्वे मानाभावेन तथाप्यदृष्टे व्यभिचारात् । रूपादिनाशे व्यभिचारवारणाय विभ्विति । संयोगादिनाशे व्यभिचारवारणाय विशेषेति । कारणतावच्छेदके योग्यत्वविशेषत्वयोरुपादानान्न द्वितीयक्षणोत्पन्नादृष्टसंयोगादिना तृतीयक्षणे ऽपेक्षाबुद्धिनाशः सामानाधिकरण्यसम्बन्धनिवेशान्न शब्दादिना व्यधिकरणानां ज्ञानेच्छादीनां नाशः स्वाव्यवहितपूर्ववृत्तित्वसम्बन्धनिवेशाच्च न ज्ञानादिना उत्पत्तिकालिकेच्छादीनां नाशः । के चित्तु स्वत्वस्य तद्व्यक्तिपर्यवसायितया तत्तद्गुणस्य तत्तद्गुणो नाशकः अपेक्षाबुद्धेस्तु द्वित्वप्रत्यक्षमित्याहुः । एतत्क्षणोत्पन्नयोग्यविभुविशेषगुणत्वेन नाश्यता एतत्क्षणोत्तरक्षणवृत्तित्वविशिष्टयोग्यविभुविशेषगुणत्वेन नाशकता अपेक्षाबुद्धिनाशे तु द्वित्वप्रत्यक्षविशेषसामग्री तेनापेक्षाबुद्ध्युत्तरक्षणे सामान्यसामग्रीसत्वेपि न क्षतिः चरमज्ञानादिकं तूत्तरक्षणवृत्तित्वविशिष्टं स्वयमेव नाशकं एतत्क्षणोत्पन्नसकलविशेषगुणसाधारणं चेदमित्यप्याहुः । शब्दस्या-

---

भावापत्त्या गौरवं चेत्याशयेनाह । अत्र चेति । स्वाव्यवहितेति । स्वप्रागभावाधिकरणकालप्रागभावानधिकरणत्वे सति स्वप्रागभावाधिकरणत्वं अव्यवहितपूर्वत्वं अत्र चापेक्षाबुद्धिद्वितीयक्षणोत्पन्नपुरुषान्तरीयज्ञानादितृतीयक्षणे तन्नाशवारणाय स्वसामानाधिकरण्यप्रवेशः अपेक्षाबुद्धिद्वितीयक्षणे च तत्पुरुषस्य न योग्यविशेषगुणोत्पाद इति सिद्धान्तः । ज्ञानादेः क्षणिकत्ववारणाय द्वितीयसम्बन्धप्रवेशः । व्यभिचारइति । अन्वयव्यभिचार इत्यर्थः । ननु योग्यत्वस्य लौकिकप्रत्यक्षविषयरूपत्वेन निर्विकल्पकस्य स्वोत्तरोत्पन्नज्ञानादिना नाशो न स्यादित्याशङ्कामपनेतुं योग्यतां निर्वक्ति । योग्यत्वं चेति । लाघवादाह । अतीन्द्रियेति । निर्विकल्पकत्वं तु न जातिः निष्प्रकारकत्वज्ञानस्यैव निर्विकल्पकत्वात् ज्ञानत्वं

व्याप्यवृत्तित्वक्षणिकत्वे उपपाद्य ज्ञानादीनामपि ते उपपादयति । एवमि- ति । क्षणिकपदस्य वैयर्थ्याल्लक्षणद्वयाभिप्रायेणार्थमाह । इत्थं चेति । अ- व्याप्यवृत्तीत्युक्तमिति । न च रूपादीनामपि कालिकाव्याप्यवृत्तित्वात्कथं तद्वारणमिति वाच्यं, अव्याप्यवृत्तिपदेन दैशिकाव्याप्यवृत्तित्वस्योक्तत्वात् । विशेषगुणेत्युक्तमिति । विशेषगुणाश्च "बुद्ध्यादिषट्कं स्पर्शान्ताः स्नेहः सां- सिद्धिको द्रवः । अदृष्टभावनाशब्दा अमी वैशेषिका गुणा" इति वक्ष्यमा-

---

तु नातीन्द्रियमिति भावः । रूपादिनाश इति । अत्र व्यभिचारपदं व्यतिरेकव्यभिचार- परं रूपसत्वे रूपांतरानुत्पत्त्या अन्वयव्यभिचारासम्भवात् । एवमुत्तरत्रापि पाकज- न्यरूपादिना वटवृत्तिगगनादिसंयोगस्य नाशानुत्पादाद्व्यभिचारो बोध्यः । व्य- धिकरणानामिति । एतच्च समानाधिकरणगुणानामेव नाशकत्वमिति वस्तुगतिम- नुरुध्योक्तं व्यधिकरणेच्छया शब्दनाशेपि तस्य द्विक्षणावस्थायित्वनिर्वाहे चेष्टा- पत्तिसम्भवात् परं तु अस्मदुक्त्यैव व्यावृत्तिरिति ध्येयम् । उत्पत्तिकालिकेच्छा- दिनेति । पूर्वक्षणोत्पन्नेच्छादिनेत्यर्थः । यद्यपि स्वस्यैव स्वनाशकत्वापत्तिरेव व- क्तुमुचिता तथापि स्वाव्यवहितपूर्ववर्तिस्वस्य गुरुत्वेन तत्स्थाने स्वभिन्नत्वमेव नि- वेश्य स्वस्य स्वनाशकत्ववारणसम्भवादेतावत्पर्यन्तानुधावनमिति मन्तव्यम् । अपे- क्षाबुद्धिनाशं प्रत्यपि तृतीयक्षणोत्पन्नद्वित्वनिर्विकल्पकव्यक्तीनां तत्तद्व्यक्तित्वेन का- रणत्वेनानन्तकार्यकारणभावापत्त्या गौरवात्तत्रैककारणताया अपि वक्तुं शक्यत्वेन गौरवस्वीकारानौचित्यादित्याशयेनाह । अपेक्षाबुद्धेस्त्विति । एकस्मिन् क्षणे नाना- विशेषगुणव्यक्तीनां नाशेन तद्व्यक्तिनाशं प्रति तत्तद्व्यक्तित्वेन कारणत्वकल्प- नं बहुतराधिकार्य्यकारणभावाधिक्यसम्पादकं अतो लाघवेन तत्तत्क्षणोत्पन्नयो- ग्यविभुविशेषगुणनाशं प्रति तत्तत्क्षणोत्तरक्षणवृत्तित्वविशिष्टगुणत्वेनैव कारणता वक्तुमुचितेत्याशयेनाह । एतत्क्षणोत्पन्नेति । नन्वेवमपेक्षाबुद्धेरपि स्वद्वितीय- क्षणवृत्तिगुणेन नाशापत्तिस्तथा च द्वित्वनिर्विकल्पकक्षणएवापेक्षाबुद्धिनाशे च- तुर्थक्षणे द्वित्वनाशाद्विषयाभावेन तत्क्षणे द्वित्वविशिष्टप्रत्यक्षानुपपत्तिरित्यत आ- ह । अपेक्षाबुद्धीत्यादि ॥ विशेषसामग्रीति । तथा च विशेषसामग्रीसहिताया एव सामान्यसामग्र्याः कार्योपधायकतया सामान्यसामग्रीसत्वेपि द्वित्वप्रत्यक्षरूपवि- शेषकारणाभावात् तृतीयक्षणेनापेक्षाबुद्धिविनाश इति भावः । नन्वेवं प्रथमक- ल्पे यज्ज्ञानानन्तरं मुक्तिस्तादृशज्ञानानन्तरं तदात्मनि ज्ञानाद्यनुत्पत्त्या तन्नाशा- नुपपत्तिः तद्व्यक्तित्वेन स्वस्यैव नाशकत्वे तस्य क्षणिकत्वापत्तिः । यदि च तदन-

एवं ज्ञानादीनामपि । ज्ञानादिकं ह्यात्मनि विभौ शरीराद्यवच्छेदेनोत्पद्यते घटाद्यवच्छेदेन तदभावो ऽस्त्येव । एवं ज्ञानादिकमपि क्षणद्वयावस्थायि । इत्थं चाव्याप्यवृत्तिविशेषगुणवत्त्वं क्षणिकविशेषगुणवत्त्वं चार्थः । पृथिव्यादौ रूपादिर्विशेषगुणोऽस्तीत्यतो ऽव्याप्यवृत्तिरित्युक्तम् । पृथिव्यादावव्याप्यवृत्तिः संयोगादिरस्तीत्यतो विशेषगुण इत्युक्तम् । न च रूपादीनामपि कदा चित् तृतीयक्षणे नाशसम्भवात् क्षणिकविशेषगुणवत्त्वं क्षित्यादावतिव्याप्तमिति

णास्तल्लक्षणं तु गुणनिरूपणे वक्ष्यते । यत्तु अव्याप्यवृत्तिविशेषगुणवत्त्वमीश्वरेऽव्याप्तं तद्गुणानां व्याप्यवृत्तित्वादिति, तन्न, अव्याप्यवृत्तिपदेनाव्याप्यवृत्तिगुणत्वव्याप्यजातिमत्त्वस्य विवक्षितत्वात् । चतुःक्षणवृत्तीति । चतुःक्षणवृत्तीनि यानि जन्यानि घटादीनि तदवृत्तिर्या जातिर्ज्ञानत्वादिस्तद्वान् विशेषगुणो ज्ञानादिस्तद्वत्त्वस्यात्मादौ सत्त्वाल्लक्षणसमन्वयः। अत्र चावृत्तित्वं समवायेन विवक्षितम् । तेन जन्यमात्रे कालिकेन ज्ञानत्वस्य वृत्तित्वेपि न क्षतिः । वृत्त्यन्तं च ज्ञानत्वादेर्जन्यवृत्तित्वात् असम्भववारणाय । तदर्थत्वादिति । क्षणिकविशेषगुणवत्त्वादित्यर्थः । ननु त्रिक्षणवृत्तित्वमुपेक्ष्य चतुःक्षणवृत्तित्वपर्यन्तानुधावने प्रयोजनाभावः, न च त्रित्वचतुष्ट्वयोर्लाघवगौरव-

---

न्तरमपि अत्र घटादिसंयोगोत्पत्त्या तदेव नाशकमित्युच्यते तथापि महाप्रलयपूर्वद्वितीयक्षणोत्पन्नचरमात्मसाक्षात्काराद्वितीयक्षणे गुणोत्पादस्वीकारे क्षणिकगुणानङ्गीकारेण तृतीयक्षणे महाप्रलयानुपपत्तेस्तन्नाशकं दुर्लभमेव । न च चरमात्मसाक्षात्कारेण दृष्टमात्रनाशे कारणाभावेन महाप्रलयानुपपत्तिरिति वाच्यम् । महाप्रलयानुरोधेन तत्क्षणस्यैव तज्जनकादृष्टनाशे प्रतिबन्धकत्वोपगमादित्यत आह । चरमज्ञानादिकं त्विति । अत्र कार्यकारणभावानन्त्यप्रयुक्तगौरवं, आहुरित्यनेन सूचितम् । व्याप्यवृत्तित्वादितीति । ईश्वरस्य शरीरविरहेण तदवच्छिन्नत्वासम्भवादिति भावः ॥ न क्षतिरिति । नासम्भव इत्यर्थः । चतुर्थक्षणवृत्तीत्यस्य फलमाह । वृत्यन्तं चेति । सङ्ग्रहो न स्यादित्यनेन ज्ञानत्वमादायात्मनि लक्षणसमन्वयायैव तृतीयक्षणवृत्तित्वमुपेक्षितम् ॥ इच्छात्वमादायैव लक्ष-

वाच्यम् । चतुःक्षणवृत्तिजन्यावृत्तिजातिमद्विशेषगुणवत्त्वस्य विवक्षितत्वात् । अपेक्षाबुद्धिः क्षणत्रयं तिष्ठति क्षणचतुष्टयं तु किमपि जन्यज्ञानादिकं न तिष्ठति, रूपत्वादिकं तु क्षणचतुष्टयस्थायिन्यपि रूपादौ वर्त्ततइति व्युदासः । ईश्वरज्ञानस्य चतुःक्षणवृत्तित्वाज्जन्येत्युक्तम् । यद्याकाशजीवात्मनोः साधर्म्यं तदा जन्येति न देयम्, द्वेषत्वादिकमादाय लक्षणसमन्वयात् । परममहत्त्वस्य तादृशगुणत्वाच्च-

---

विरहेण चतुष्ट्वोपादाने इच्छैव नियामिकेति वाच्यं, प्रथमोपस्थितत्वरूपलाघवस्य त्रित्वे सम्भवादत आह । अपेक्षाबुद्धिरिति । तथा च त्रिक्षणवृत्तित्वस्य प्रवेशे ज्ञानत्वस्य सङ्ग्रहो न स्यादिति भावः । चतुःक्षणवृत्तिजन्यावृत्तीत्यस्य फलमाह । रूपत्वादिकं त्विति । तद्व्युदासः, रूपत्वजातिव्युदासः । तथा च रूपत्वजातिमद्विशेषगुणवति घटादौ यातिव्याप्तिः सा निरस्तेति भावः । जन्येत्यस्य फलमाह । ईश्वरेति । शरीरिणामित्यत्र मूले शरीरिपदस्य यथाश्रुतार्थकत्वाभिप्रायेणाह । यद्याकाशजीवात्मनोरिति । ननु जन्यत्वाप्रवेशे ज्ञानत्वेच्छात्वप्रयत्नत्वजातीनां चतुःक्षणवृत्त्यवृत्तित्वाभावात्कथं लक्षणसमन्वय इत्यत आह । द्वेषत्वादिकमिति । आदिना शब्दत्वपरिग्रहः । विशेषपदस्य कृत्यमाह । परममहत्वस्येति । तादृशगुणत्वादिति । चतुःक्षणवृत्तिजन्यावृत्तिजातिमद्गुणत्वादित्यर्थः । ननु परममहत्त्वत्वं न जातिः किं त्वपकर्षानाश्रयपरिमाणत्वमित्युक्तम् । तथा च कथं तदादायातिप्रसङ्ग इत्यत आह । चतुर्थक्षणे द्वित्वादीनामिति । यद्वा, ननु जन्यपदानुपादाने परममहत्त्वत्वस्य चतुःक्षणवृत्तिवृत्तित्वान्न परममहत्त्वमादाय कालादावतिव्याप्तिरत आह । चतुर्थक्षणेति । द्वित्वादीनामिति । तथात्वादिति । तादृशजातिमद्गुणत्वादित्यर्थः । प्रथमोपस्थितत्वरूपलाघवमभिसन्धायाह । त्रिक्षणेति । चक्षुरादीत्यादिना घ्राणादिपरिग्रहः । तत्रापि

णसमन्वयसम्भवेन त्रिक्षणवृत्तीत्यपि शक्यते वक्तुमिति सूचितम् । यथाश्रुतार्थकत्वाभिप्रायेणेति । स्वावच्छिन्नज्ञानादिमत्वसम्बन्धेन शरीरविशिष्टार्थकत्वाभि-

रूपद्रवत्वप्रत्यक्ष-
योगिनः प्रथमास्त्रयः ।
गुरुणी द्वे रसवती
द्वयोर्नैमित्तिको द्रवः ॥ २८ ॥

तुर्थक्षणे द्वित्वादीनामपि नाशाभ्युपगमाद् द्वित्वादीनामपि तथात्वात् तद्वारणाय विशेषेति त्रिक्षणवृत्तित्वं वा वाच्यम् । द्वेषत्वादिकमादायात्मनि लक्षणसमन्वयः । रूपेति । पृथिव्यप्तेजसां रूपवत्त्वं द्रवत्ववत्त्वं प्रत्यक्षविषयत्वं चेत्यर्थः । न च चक्षुरादीनां भर्जनकपालस्थवन्हेरूष्मणश्च रूपवत्त्वे किं मानमिति वाच्यम् । तत्रापि तेजस्त्वेन रूपानुमानात् । एवं वाय्वानीतपृथिवीजलतेजोभागानामपि पृथिवीत्वादिना रूपानुमानं बोध्यम् । न च घटादौ द्रुतसुवर्णादिभिन्ने तेजसि च द्रवत्ववत्त्वमव्याप्तमिति वाच्यम् । द्रवत्ववद्वृत्तिद्रव्यत्वव्याप्यजातिमत्त्वस्य विवक्षितत्वात् । घृतजतुप्रभृतिषु

चक्षुरादिष्वपि । पृथिवीत्वादौ द्रवत्ववद्वृत्तित्वमुपपादयति । घृतजत्वित्यादिना । योगिप्रत्यक्षविषयत्वादाह । अतिव्याप्तं चेति । घटो वायुमानिति वाक्यंशे उपनीतभानात्मकघटविशेष्यकचाक्षुषविषयवायुवृत्तिद्रव्यत्वव्याप्यवायुत्वजातिमति वायावतिव्याप्तिवारणाय लौकिकेति । गुरुत्ववत्त्वमिति ।

प्रायेणेत्यर्थः ॥ मूलस्य न्यूनतामपनेतुमाह । पतनवत्त्वमितीति । बोध्यमित्यस्य क्षितिजलयोः साधर्म्यमित्यादिः । पतनवत्त्वं निर्वक्ति । गुरुत्वेति । न च परमाणूनां सर्वदा पतनापत्त्या प्रकृष्टगुरुत्वस्यैव पतनासमवायिकारणत्वेनांगीकरणीयतया परमाणौ तदभावेन पतनासम्भवादव्याप्तिरिति वाच्यम् । पतनवद्वृत्तिद्रव्यत्वव्या-

पृथिवीषु, जलेषु, द्रुतसुवर्णादौ तेजसि, च द्रवत्वसत्त्वात तत्र च पृथिवीत्वादिसत्त्वात्तदादाय सर्व्वत्र लक्षणसमन्वयः। न च प्रत्यक्षविषयत्वं परमाण्वादावव्याप्तम्, अतिव्याप्तं च रूपादाविति वाच्यम्। चाक्षुषप्रत्यक्षविषयवृत्तिद्रव्यत्वव्याप्यजातिमत्त्वस्य विवक्षितत्वात्। आत्मन्यतिव्याप्तिवारणाय चाक्षुषेति। गुरुणी इति। गुरुत्ववत्त्वं रसवत्त्वं च पृथिवीजलयोरित्यर्थः। न च घ्राणेन्द्रियादीनां वाय्वानीतपार्थिवादिभागानां च रसादिमत्त्वे किं मानमिति वाच्यम्। तत्रापि पृथिवीत्वादिना तदनुमानात्। द्वयोरिति।

गुरुत्वं रक्तिकमाषकतोलकत्वादि। इदमुपलक्षणम्। पतनवत्त्वमित्यपि बोध्यम्। पतनत्वं गुरुत्वासमवायिकारणककर्मत्वम्। उल्का पततीत्यादिप्रयोगस्तु लाक्षणिकः। वस्तुतस्तु गुरुत्वासमवायिकारणककर्मवृत्तिपतनत्वं जातिविशेष एव। ननु सप्तानामपि साधर्म्यं ज्ञेयत्वं तत्कस्य वैधर्म्यमित्याशङ्कायामाह। ज्ञेयत्वादिकमिति। "वायोर्नवैकादश तेजसो गुणा जलक्षितिप्राणभृतां चतुर्दश। दिक्कालयोः पञ्च षडेव चाम्बरे महेश्वरेऽष्टौ मनसस्तथैव चे" ति प्राचीनश्लोकमनुसृत्य वायोस्तावद् गुणानाह। मूले स्पर्शादयोऽष्टाविति। स्पर्शसङ्ख्यापरिमाणपृथक्त्वसंयोगविभागपरत्वापरत्वान्यष्टौ वेगाख्यसंस्कारश्चेति वायोर्गुणा इत्यर्थः। तेसजो गुणानाह। स्पर्शाद्यष्टाविति। भ-

---

प्यजातिमत्वस्य विवक्षणीयत्वादिति भावः। नन्वेवमप्युल्का पततीति प्रयोगानुपपत्तिः तेजोरूपोल्कायां गुरुत्वाभावेन पतनासम्भवादित्यत आह। उल्केति। लाक्षणिकइति। गमधात्वर्थइत्यादिः। लाघवमभिप्रेत्याह। वस्तुतास्त्विति। जातिविशेषएवेति। गुरुत्वजन्यतावच्छेदकतयैव तत्सिद्धिरिति भावः। ननु मूले यदुक्तं यस्य साधर्म्यं वैधर्म्यमितरस्य तदिति सामान्यतोभिधानमयुक्तं सप्तपदार्थानां साधर्म्ये ज्ञेयत्वादौ तदितराप्रसिद्ध्या तदितरवैधर्म्यत्वाभावादित्याशङ्कामपनेतुं मुक्तावल्यां ज्ञेयत्वादिकं विहायेति पूरयतीत्याह। नन्वित्यादि। प्राचीनश्लोकमिति। क्व चित्कारिकावलीग्रन्थेयं श्लोको दृश्यते स प्रक्षिप्त एवेति

आत्मानो भूतवर्गाश्च
विशेषगुणयोगिनः ।
यदुक्तं यस्य साधर्म्यं
वैधर्म्यमितरस्य तत् ॥ २९ ॥
स्पर्शादयोऽष्टौ वेगाख्यः
संस्कारो मरुतो गुणाः ।
स्पर्शाद्यष्टौ रूपवेगौ
द्रवत्वं तेजसो गुणाः ॥ ३० ॥

पृथिवीतेजसोरित्यर्थः । न च नैमित्तिकद्रवत्ववत्त्वं घटादौ वन्ह्यादौ चाव्याप्तमिति वाच्यम् । नैमित्तिकद्रवत्वसमानाधिकरणद्रव्यत्वव्याप्यजातिमत्त्वस्य विवक्षितत्वात् । आत्मा

पां गुणानाह । स्पर्शादयोष्टाविति । पृथिव्या गुणानाह । स्नेहहीना इति । एते ऽव्यवहितपूर्वोक्ताः । आत्मनो गुणानाह । बुध्यादिषट्कमिति । बुद्धिसुखदुःखेच्छाद्वेषप्रयत्नाः सङ्ख्यादिपञ्चकं सङ्ख्यापरिमाणपृथक्त्वसंयोगविभागाः । कालदिशोर्गुणानामैक्यादेकोक्त्यैत्राह । सङ्ख्यादिप-

---

मन्तव्यं एतद्वाक्यस्वरसात् । ऐक्यादिति । एकजातीयत्वादित्यर्थः । तेन दिक्कालयोः परिमाणादिभेदेपि न क्षतिः ॥ अप्रयोजकत्वादिति । ईश्वरपरिमाणस्याजन्यत्वेन जन्यपरिमाणं प्रति द्रव्यत्वेन कारणत्वेपि तादृशकार्यकारणभावग्रहरूपानुकूलतर्कसहकृतेनोक्तानुमानेन ईश्वरे परिमाणासिद्ध्यसम्भवादिति भावः । ननु द्रव्यत्वं यदि परिमाणव्यभिचारि स्यान्निरुपाधिकं न स्यादित्यनुकूलतर्कसह-

स्पर्शादयोऽष्टौ वेगाश्च
द्रवत्वं च गुरुत्वकम्।
रूपं रसस्तथा स्नेहो
वारिण्येते चतुर्दश ॥ ३१ ॥
स्नेहहीना गन्धयुक्ताः
क्षितावेते चतुर्दश।
बुद्ध्यादिषट्कं सङ्ख्यादि-
पञ्चकं भावना तथा ॥ ३२ ॥

नइति। पृथिव्यप्तेजोवाय्वाकाशात्मनां विशेषगुणवत्त्वमित्यर्थः। यदुक्तमिति। ज्ञेयत्वादिकं विहायेति बोध्यम्। तत्तु

ञ्चकमिति। आकाशस्य गुणानाह। शब्दश्चेति। तथा चाकाशे शब्दः सङ्ख्यादयः पञ्चैवं षड्गुणा इत्यर्थः। ईश्वरस्य गुणानाह। सङ्ख्यादी-

कृतेनोक्तानुमानेन ईश्वरेपि परिमाणसिद्धिर्निष्प्रत्यूहैव अन्यथा कालदिशोरपि परिमाणसिद्धिप्रसङ्गादित्यस्वरसादुक्तानुमानेन स्वरूपासिद्धिमाह। ईश्वरइति। अत एव वेदान्तिनामीश्वरस्य स्वप्रकाशसुखात्मकत्वे विवादोऽपि सङ्गच्छते इति भावः। निरस्तमिति। रूपं घटात्पृथगिति व्यवहारानुरोधेन पृथग्पदस्य भिन्नार्थकता द्रव्यं घटः पटात्पृथगित्यत्रापि तद्विषयकतयैवोपपत्तौ तादृशप्रतीत्या पृथक्त्वरूपगुणान्तरासिद्धेरिति भावः। तथाग्रे व्यक्तीभविष्यतीति। "नित्यं विज्ञानमानंदं ब्रह्मे" ति "आनंदं ब्रह्मणो विद्वान्न बिभेति कुतश्चने" त्यादिश्रुतिभिरीश्वरे नित्यसुखसिद्धेरिति भावः। सङ्ख्येति। "एको ह वै नारायण" इत्यादिश्रुत्या तत्सिद्धिरिति भावः। ज्ञानेच्छाप्रयत्नास्तु क्षितौ सकर्तृकत्वानुमानेनैव सिध्यन्तीति

धर्माधर्मौ गुणा एते
आत्मनः स्युश्चतुर्दश ।
सङ्ख्यादिपञ्चकं काल-
दिशोः शब्दश्च ते च खे ॥३३॥
सङ्ख्यादिपञ्चकं बुद्धि-
रिच्छा यत्नोपि चेश्वरे ।
परापरत्वे संख्यादि-
पञ्च वेगश्च मानसे ॥ ३४ ॥

न कस्यापि वैधर्म्यं केवलान्वयित्वात् । ते च, सङ्ख्यादयः पञ्च, खे, आकाशे । साधर्म्यवैधर्म्ये निरूप्य संप्रति प्रत्येकं

ति । अत्र नव्याः, ईश्वरस्य परिमाणवत्त्वे प्रमाणाभावः, न च द्रव्यत्वेन तदनुमानमिति वाच्यं, अप्रयोजकत्वात्, ईश्वरे द्रव्यत्वसत्वे मानाभावाच्च। अत एव तत्र संयोगविभागयोः सत्वेपि मानाभावः पृथक्त्वस्य च गुणत्वमेव निरस्तम् । यथा चेश्वरे सुखसम्भवस्तथाग्रे व्यक्तीभविष्यति । एवं च सङ्ख्याबुद्धीच्छाप्रयत्नसुखानीति पञ्चैवेश्वरस्य गुणा इत्याहुः।। इति श्रीभारद्वाजभट्टबालकृष्णात्मजमहादेवभट्टकृतौ मुक्तावलीप्रकाशे प्रथमः परिच्छेदः॥

प्रतिपादितमधस्तात् । न चैव "मणोरणीयान् महतो महीयानि" ति श्रुत्या ईश्वरे परिमाणमपि कुतो न सिद्ध्यतीति वाच्यम् । महत्वाणुत्वयोर्विरुद्धत्वेन एकत्रोभयोरसम्भवान्महत्वस्य देशकालापरिच्छिन्नत्वरूपताया अणुत्वस्य च सर्वान्तर्यामित्वरूपताया एव प्रकृतव्यक्तत्वादिति हृदयम् ॥ इति श्रीरामरुद्रभट्टाचार्यविरचितायां मुक्तावलीप्रकाशतरङ्गिण्यां प्रथमस्तरङ्गः ॥ कालाद्वाविति ।

तत्र क्षितिर्गन्धहेतु-

पृथिव्यादिकं निरूपयति । तत्र क्षितिरित्यादिना । गन्धहेतुरिति । गन्धसमवायिकारणमित्यर्थः । यद्यपि गन्धवत्त्वमात्रं लक्षणमुचितम्, तथापि पृथिवीत्वजातौ प्रमाणोप-

---

गन्धहेतुत्वे कालादौ गतमतो व्याचष्टे । गन्धेति । गन्धवद्वृत्तिद्रव्यत्वव्याप्यजातिमत्त्वमित्यर्थः । तेन सुरभ्यसुरभिकपालारब्धनिर्गन्धघटे नाव्याप्तिः । वृत्त्यन्तेन जलादावतिव्याप्तिः । द्रव्यत्वव्याप्येत्यनेन तत्रैव सत्तामादाय सा न, न वा जातिपदोपादानाज्जलपृथिव्यन्यतरत्वमादाय सा । गन्धवत्त्वं वृत्तित्वं च समवायेन, तेन कालिकसम्बन्धेन गन्धवति समवायसम्बन्धावच्छिन्नवृत्तित्वमज्जलत्वादिमति पृथिवीनिरूपितकालिकसम्बन्धावच्छिन्नवृत्तित्वमज्जलत्वादिमति वा जलादौ नातिव्याप्तिः । प्रमाणोपन्यासाये-

---

गन्धनिष्ठा कार्यत्वावच्छिन्नकार्यतानिरूपिततादात्म्यसम्बन्धावच्छिन्नकालत्वावच्छिन्नकारणतायाः कालेपि सत्वादिति भावः । ननु गन्धत्वावच्छिन्नकार्यत्वाविवक्षणेनैव दोषः आवश्यकं च तद्विवक्षणमन्यथा कार्यतायां समवायसम्बन्धावच्छिन्नत्वविवक्षया गन्धनिष्ठसमवायसम्बन्धावच्छिन्नगुणत्वावच्छिन्नकार्यतानिरूपितद्रव्यत्वावच्छिन्नकारणतामादाय जलादावतिव्याप्त्यापत्तिरित्याशयेनादिपदमुपात्तम् । तेन च गन्धत्वावच्छिन्नकारणविजातीयादृष्टसंग्रह इति ध्येयम् । गन्धवद्वृत्तीत्यादिग्रन्थस्य गन्धवत्त्वस्येत्यादिः । द्रव्यत्वव्याप्येति । द्रव्यत्वन्यूनवृत्तीत्यर्थः । तेन द्रव्यत्वस्यापि द्रव्यत्वव्याप्यत्वेन रूपमादाय जलादावतिव्याप्तिरेवमग्रेपि द्रष्टव्यम् । नाव्याप्तिरिति । अनेन च तादृशघटेऽव्याप्तिवारणाय गन्धवत्वस्योक्तरूपस्यैव विवक्षणीयतया तदपेक्षया लाघवेन गन्धसमवायिकारणत्वमेव वक्तुमुचितं तथासति पृथिवीत्वावच्छिन्नस्वरूपयोग्यतारूपकारणतामादाय तादृशघटेपि लक्षणसमन्वयसम्भवात् । न च द्रव्यत्वव्याप्यत्वं द्रव्यनिष्ठभेदप्रतियोगितावच्छेदकत्वमेव कारणताशरीरे च गन्धवन्निष्ठाभावप्रतियोगितानवच्छेदकत्वरूपनियमांशस्यानन्यथासिद्धित्वस्य प्रवेशेन तत्रैव गौरवमिति वाच्यम् । अत्रापि नित्यत्वादिघटितगुरुशरीरजातित्वस्य प्रवेशात् विनिगमनाविरहेऽपि तस्य लक्षणता दुर्वारैवेति सूचितम् । नातिव्याप्तिरिति । एवं चान्यत-

न्यासाय कारणत्वमुपन्यस्तम् । तथाहि । पृथिवीत्वं हि ग-

ति । यद्यपि पृथिवीत्वस्य प्रत्यक्षतया न प्रमाणान्तरापेक्षा तथापि अयोग्यसाधारण्येन प्रत्यक्षासम्भवात्तत्साधारण्येन पृथिवीत्वसिद्ध्यर्थं तदुपन्यास इति भावः । अन्यथा गन्धत्वावच्छिन्नं प्रति हेतुत्वानङ्गीकारे आकस्मिकत्वापत्तेः नियतकारणानियम्यत्वापत्तेरित्यर्थः । तथा च कार्यमात्रवृत्तेर्गन्धत्वस्य कार्यतावच्छेदकत्वानुरोधेन तदवच्छिन्ने पृथिवीत्वेन हेतुत्वमावश्यकमिति भावः । इदमुपलक्षणम् । रूपादिनाशकतावच्छेदकतयापि पृथिवीत्वजातिसिद्धिर्द्रष्टव्या । प्रतियोगितासम्बन्धेनाश्रयनाशाजन्यरूपनाशं प्रति स्वसमवायिसमवेतत्वस्ववृत्तिरूपत्वोभयसम्बन्धेन विलक्षणतेजःसं-

---

रत्वमादायाऽतिव्याप्त्यप्रसक्त्या जलपृथिवीद्वित्वमादाय न जले ऽतिव्याप्तिवारणायैव जातिपदमिति विभावनीयम् । अयोग्यसाधारण्येनेति । अयोग्यविशेष्यत्वेनेत्यर्थः । वैशिष्ट्यं तृतीयार्थः तत्साधारण्येन अयोग्यपरमाण्वादिवृत्तित्वेनेत्यर्थः । तथा च परमाणौ प्रत्यक्षेण न पृथिवीत्वजातिसिद्धिरपि तु तत्रापि गन्धोत्पत्त्या गन्धरूपकार्यहेतुकानुमानेनैव तत्कारणतावच्छेदकपृथिवीत्वसिद्धिरिति भावः । नियतकारणेति । कारणे नियतत्वं जलादिव्यावृत्तत्वमेव नियम्यत्वं कार्यतावच्छेदकधर्मवत्त्वं तथा च गन्धं प्रति पृथिवीत्वेनाकारणत्वे कदाचिज्जलादावपि तदुत्पादः स्यादिति भावः । ननु नेयमापत्तिः सम्भवति पाकजगन्धे विजातीयतेजःसंयोगत्वेन तेजःसंयोगस्यापाकजे ऽवयवगन्धस्यैव कारणतया तदभावादेव जलादौ गन्धोत्पादासम्भवात् वैजात्यस्य पृथिव्यनुयोगिकसंयोग एव स्वीकरणीयत्वात् अन्यथा एकवैजात्यस्य रूपादिजनकतावच्छेदकतया जलादौ रूपोत्पादापत्तेः । न च रूपात्मकप्रतिबन्धकसत्वादेव न तत्र तदापत्तिरिति वाच्यम् । रूपान्तरोत्पादकतावच्छेदकस्यैव पूर्वरूपनाशकतावच्छेदकतया नाशस्यैवापादनीयत्वादित्यस्वरसाद्धावमाह । तथाचेति । कार्यतावच्छेदकत्वनियमादित्यस्य समवायिकारणकार्यतावच्छेदकत्वनियमादित्यर्थः । तेन गन्धत्वस्य विजातीयादृष्टजन्यतावच्छेदकत्वेपि न पृथिवीत्वासिद्धिप्रसङ्गः व्याप्तिसिद्धिस्तु घटत्वादिकपालत्वादिभ्यां कार्य्यकारणभावदर्शनादेवेति भावः । ननूक्तव्याप्तौ मानाभावस्तद्ग्राहकानुकूलतर्काभावादित्यस्वरसात्प्रमाणान्तरं दर्शयति । इदमित्यादि । विलक्षणेति । प्रभादिसंयोगेन रूपनाशानुत्पादा-

न्धसमवायिकारणतावच्छेदकतया सिध्यति, अन्यथा गन्धत्वावच्छिन्नस्याकस्मिकत्वापत्तेः। न च पाषाणादौ गन्धाभावाद् गन्धवत्त्वमव्याप्तमिति वाच्यम्। तत्रापि गन्ध-

---

योगत्वेन हेतुत्वात् पृथिवीत्वस्य तादृशनाशकतावच्छेदकसम्बन्धघटकत्वात्। आश्रयनाशजन्यरूपनाशे व्यभिचारवारणायाजन्यान्तं नाशविशेषणम्। घटाग्निसंयोगेन पटरूपनाशापत्तिवारणाय समवेतत्वान्तस्य नाशकतावच्छेदकसम्बन्धे प्रवेशः। तेजोवृत्तिरूपे प्रतियोगितासम्बन्धेन तादृशरूपनाशापत्तिवारणाय तद्घटकतया पृथिवीत्वप्रवेशः। स्वसमानाधिकरणरसगन्धादौ प्रतियोगितासम्बन्धेन तादृशरूपनाशोत्पत्त्यापत्तिवारणाय स्ववृत्तिरूपत्वस्य नाशकतावच्छेदकसम्बन्धे प्रवेशः। स्ववृत्तित्वं च कालिकविशेषणतया बोध्यम्। स्वसमवायिपृथिवीसमवेतत्वविशिष्टरूपत्वस्य सम्बन्धत्वे रूपत्वविशिष्टस्वसमवायिसमवेतत्वमादाय विनिगमनाविरहेण नाश्यनाशकभावद्वयापत्तिरिति तत्परित्यागः। एतेन पाकजगन्धे तेजःसंयोगस्य कारणत्वेनापाकजे च सुरभ्यादिगन्धादाववयवगतसुरभ्यादेर्नियामकत्वेन गन्धत्वेन पृथिवीत्वेन कार्यकारणभावे मानाभावात् पृथिवीत्वं न जातिरिति प्रत्युक्तम्। ननु गन्धवत्त्वस्य पृथिवीलक्षणत्वे पाषाणादौ गन्धशून्ये ऽव्याप्तिरित्याशङ्कां निराकरोति, नचेत्यादिना। तत्रापि पाषाणादावपि पृथिवीत्वेनेति शेषः। गन्धसत्वात्, गन्धानुमानात्। ननु पाषाणादौ ग-

---

द्विलक्षणेति। स्ववृत्तिरूपत्वस्येति। रूपत्वस्य तेजःसंयोगप्रतियोगिकत्वे मानाभावात् स्ववृत्तित्वप्रवेशः परंपरासम्बन्धे प्रविष्टविशेषणभागस्य सप्रतियोगिकत्वादेव विशिष्टपरंपरासम्बन्धस्य सप्रतियोगिकत्वनियमात्तद्वृत्तिराधेयतायाः तेजःसंयोगप्रतियोगिकत्वेन स्ववृत्तिरूपत्वस्य तत्प्रतियोगिकत्वसम्भवादिति भावः। स्वसमवायिसमवेतत्वेति। विलक्षणतेजःसंयोगप्रतियोगिकत्वविशिष्टसमवायानुयोगिसमवेतत्वेत्यर्थः। न पृथिवीत्वाप्रवेशेपि न क्षतिः तेजःसंयोगप्रतियोगिकत्वविशिष्टसमवायानुयोगित्वस्य तेजस्यनङ्गीकारादिति भावः। तेजस इति। विजातीयसंयोगेनेति शेषः। तेन जलादौ न गन्धापत्तिः वैजात्यस्य पृथिव्यनुयोगिकसंयोगएव स्वीकारइति हृदयम्। प्रत्युक्तमिति। तादृशकार्यकारणभावाभावेपि रूपनाशकतावच्छेदकसम्बन्धघटकतयैव तत्सिद्धेरिति भावः। पृथिवीत्वेनेतीति।

सत्त्वात् । अनुपलब्धिस्त्वनुत्कटत्वेनाप्युपपद्यते, कथमन्य-

न्धसत्वे ऽनुपलम्भो न स्यादित्यत आह । अनुपलब्धिस्त्विति । अनुत्कटत्वेन, अनुद्भूतत्वेन । ननु पाषाणस्य पृथिवीत्वएव मानाभावे नितरां तदधीनगन्धवत्त्वे इत्यतस्तत्र पृथिवीत्वसाधनाय भूमिकामारचयति कथमन्यथेत्यादिना । अन्यथा पाषाणादौ पृथिवीत्वानङ्गीकारे । तद्भस्मनि, पाषाणभस्मनि । यद्यपि पाषाणे पृथिवीत्वाभावेनालक्ष्यत्वादेव तत्र गन्धवत्त्वलक्षणं नाव्याप्तमिति व्यर्थस्तत्र गन्धसाधनाय परिश्रमस्तथापि वस्तुस्थितिमनुरुध्य तथोक्तमिति ध्येयम् । पाषाणभस्मनि गन्धः प्रत्यक्षसिद्धस्तेन तत्र पृथिवीत्वमङ्गीकरणीयम् । ततश्च भस्मारम्भकावयवेष्वपि पृथिवीत्वसिद्धिस्ततश्च पाषाणारम्भकावयवेष्वपि पृथिवीत्वमङ्गीकरणीयं भस्मारम्भकावयवपाषाणावयवयोरैक्यादेवं च पाषाणस्यापि पृथिवीत्वसिद्धिरित्यभिप्रायस्तदेतद्विशदयति । भस्मनो हीति । एतेन पाषाणइव तद्भस्मन्यप्यनुद्भूतगन्धापत्तिवारणाय पाषाणावयवेषु पाकाङ्गीकार आवश्यकः । एवं च पाकोत्पादितगन्धवद्भिः पाषाणावयवैरेव तद्भस्मारम्भः निर्गन्धैश्च तैरेव पाषाणारम्भ इत्यन्यथा तद्भस्मनीत्याद्यसङ्गतिरिति परास्तम् । तथासत्यप्युक्तप्रणाल्या पाषाणे पृथिवीत्वसिद्ध्या तेन गन्धानुमानसम्भवादिति । यद्द्रव्यमिति । अत्र च घटध्वंसप्रत्यक्षे घटोपादानानुपादेये-

---

पाषाणादौ गन्धसत्वादिति मूलमसङ्गतम् । तत्र तत्साधकप्रमाणाभावादित्याशङ्कानिरासाय गन्धसत्वादित्यस्य गन्धानुमानादित्यर्थकताया आवश्यकत्वेन तत्र हेतुत्वानुपन्यासे मूलस्य न्यूनतापत्तेरिति भावः । व्यर्थ इति । पाषाणस्य पृथिवीत्वएव लक्षणस्याव्याप्तिः । तस्य पृथिवीत्वे तु तत्र गन्धसत्वस्यातिव्याप्तिवारकतया अनुकूलत्वादिति भावः । वस्तुस्थितिमनुरुध्येति । पाषाणस्य पृथिव्यन्यद्रव्यताया अपसिद्धान्ततया लक्ष्यत्वेन तत्राव्याप्तिपरिहारस्यैवोचितत्वादिति भावः । पाषाणारम्भइतीति । न च पाकजगन्धे गन्धनाशोपि करणमन्यथा गन्धनाशात्पूर्वमेव पाकेन गन्धोत्पादप्रसङ्गादिति कथं निर्गंधपरमाणौ गन्धोत्पादः सम्भवतीति वाच्यम् । गन्धं प्रति गन्धस्य प्रतिबन्धकत्त्वेन प्रतिबन्धकसंसर्गाभावविरहादेव गन्धसत्वे तदुत्पादासम्भवात् । न चैवमपि जलादौ पाकेन पाकजगन्धापत्त्या तद्वारणायैव पृथिवीत्वेन गन्धहेतुता आवश्यकीति वाच्यम् । विजातीयते-

व्यभिचारवारणाय प्रथमं द्रव्यपदम् । अथ वा घटध्वंसजन्यरूपध्वंसे व्यभिचारवारणाय तत् । मिथ्याज्ञानध्वंसजन्यकायव्यूहे नवीनमते दण्डप्रागभावध्वंसजन्ये घटे वा व्यभिचारवारणाय द्वितीयं द्रव्यपदम् । प्रतिबन्धकद्रव्यात्यन्ताभावजन्यं द्रव्ये व्यभिचारवारणाय ध्वंसपदम् । ध्वंसत्वेन चेह जनकत्वं विवक्षितम् । तेन प्राचां मते प्रतिबन्धकसंसर्गाभावत्वेन तस्य हेतुत्वेपि न क्षतिः ध्वंसजन्यत्वं चादृष्टद्वारा विवक्षितम् । तेन शालग्रामशिलाध्वंसजन्ये नारकीयशरीरे न व्यभिचारः । न च दुग्धध्वंसजन्ये दध्नि दुग्धावयवजन्यत्वस्वीकारे दध्नोपि दुग्धत्वापत्त्या दुग्धावयवैर्दधि न जन्यते इत्यङ्गीकरणीयं, तथा च दधिनव्यभिचार इति वाच्यं, दध्नो द्व्यणुकातिरिक्त-

---

जःसंयोगस्यैव पाकत्वात् । जलादिवृत्तिसंयोगे वैजात्यानङ्गीकारादिति भावः । द्रव्यपदमिति । ननु अग्रे ध्वंसत्वेन ध्वंसजन्यत्वं विवक्षणीयं तथा चात्र न व्यभिचारः प्रत्यक्षं प्रति विषयस्य सामान्यतो विषयत्वेन विशेषतश्च तत्तद्व्यक्तित्वेन हेतुतयैवोपपत्तौ मध्यविधानं तत्कार्यकारणभावे मानाभावादित्यत आह । अथवेति । कायव्यूह इति । झटिति प्रारब्धक्षयार्थं सौभरितप्रभृतीनां युगपदनेकशरीरंपरिग्रहः पुराणेषु श्रूयते तादृशकायसमूहे मिथ्याज्ञानजन्यानादिवासनाध्वंसेपि हेतुत्वेनाङ्गीकरणीयस्तत्वज्ञानरहितानां युगपदनेकशरीरपरिग्रहस्य क्वाप्यननुभवादिति यद्ध्वंसजन्यमित्युक्तौ वासनोपादानानुपादेये कायसमूहे भवति व्यभिचारं इति भावः । नवीनमतइति । दण्डप्रागभावध्वंसस्य नवीनमते दण्डरूपत्वानङ्गीकारेण दण्डजन्यघटादौ वक्ष्यमाणव्यभिचारासम्भवेन उक्तमेव प्रयोजनन्तन्मतइति सूचनाय इदमुक्तम् । प्राचीनमते घटेपि व्यभिचारस्तदनुपादानइत्याह । दण्डेति । प्रतिबन्धकद्रव्यात्यन्ताभावजन्यइति । मण्यभावजन्यवन्ह्यादावित्यर्थः । प्राचां मतइति । नवीनमते तु प्रतिबन्धकात्यन्ताभावस्यैव कार्यहेतुतया नायं व्यभिचारः सम्भवतीति भावः । नारकीयशरीरइति । न च निषिद्धाचरणमेव पापद्वारा नरके तदुपयोगिशरीरे च हेतुरिति न व्यभिचार इति वाच्यम् । स्वानुकूलकृतिमत्वसम्बन्धेन निषिद्धकर्मणोपि हेतुत्वसम्भवादिति भावः । दध्नीति । स्थूलदध्नीत्यर्थः । दुग्धावयवेत्यस्यापि स्थूलदुग्धावयवेत्यर्थः, सिद्धान्तेपि दधिद्व्यणुकस्य दुग्धद्व्यणुकावयवजन्यत्वस्वीकारादिति । व्यभिचारइतीति । दधिद्व्यणुकस्य दुग्धद्व्यणुकध्वंसजन्यत्वे तत्र दुग्धद्व्यणुकावयवदुग्धद्व्यणुकोपादानोपादेयत्वविरहेणेति भावः । द्व्यणुकातिरिक्ते ति । इदं च उपादानपदस्य साक्षादवयवपरता-

था तद्भस्मनि गन्ध उपलभ्यते। भस्मनो हि पाषाणध्वंसजन्यत्वात् पाषाणोपादानोपादेयत्वं सिध्यति, यद् द्रव्यं यद्द्रव्यध्वंसजन्यं तत्तदुपादानोपादेयमिति व्याप्तेः, दृष्टं चैतत् खण्डपटे महापटध्वंसजन्ये। इत्थं च पाषाणपरमाणोः पृथिवीत्त्वात्तज्जन्यस्य पाषाणस्यापि पृथिवीत्वम्, तथा च

दुग्धध्वंसजन्यत्वास्वीकारात् द्व्यणुकरूपदुग्धध्वंसजन्यत्वेपि तस्य न तत्र व्यभिचारः तदुपादानपरमाणुजन्यत्वस्य दध्नि सत्वात्। न च दुग्धपरमाणुजन्यत्वेन दध्नोपि दुग्धत्वापत्तिरिति वाच्यं, दुग्धपरमाणौ दुग्धत्वाभावात् द्रव्यत्वव्याप्यव्याप्यजातेः परमाणुवृत्तित्वे मानाभावेत् अन्यथा परमाणुस्वरूपदुग्धजन्यत्वेन दुग्धत्वापत्तिवारणासम्भवात् दधित्वदुग्धत्वयोः परमाणौ जातिसङ्करप्रसङ्गादिति व्याप्तिबोधार्थं दृष्टान्तमाह। दृष्टं चैतदिति। मूले नानारूपवत्त्वं लक्षणान्तरमुक्तं तल्लक्ष्ये प्रतिपादयति, शुक्लेत्यादिना। अलक्ष्ये लक्षणगमनासत्वं प्रतिपादयति।नत्विति।रूपद्वयेति।रूपद्वयवद्वृत्तिसत्तारूपजातिमति गुणादावतिव्याप्तिवारणाय द्रव्यत्वव्याप्येति। द्रव्यत्वव्याप्यजलत्वादिमति जलादावतिव्याप्तिवारणाय रूपद्वयवद्वृत्तीति। द्रव्यत्वव्याप्यजलपृथिव्यन्यतरत्वादिमति जलादावतिव्याप्तिवारणाय जातीति। अपेक्षाबुद्धिविशेषविषयत्वरूपद्वित्वघटितत्वेन गौरवादाह। रूपनाशेति। अ-

---

भिप्रायेणोक्तं तदुपादानोपादेयमित्यस्य तदारम्भकपरमाण्वारब्धमित्यर्थकत्वे तु स्थूलदध्नोपि स्थूलदुग्धध्वंसजन्यत्वेपि न क्षतिस्तदारम्भकपरमाण्वारब्धत्वस्य तत्र सत्वात् परमाणौ तदारम्भकत्वं च तत्सत्ताप्रयोजकसत्तावत्त्वमेव शक्यते निर्वक्तुम्। अन्यथा स्थूलपाषाणारम्भकावयवोपादेयत्वे भस्मनोपि पाषाणत्वापत्त्यविशेषाद्द्विपर्यतानुधावने प्रयोजनाभाव एवेति चिन्तनीयमिति। तस्येति। नियमस्येत्यर्थः। तत्र, दधिद्व्यणुके। मानाभावादिति। अनुभवविरोधापत्तिदुग्धारम्भकपरमाणूनामन्यत्र गमनं दध्यारम्भकताद्भिन्नपरमाणूनामन्यत्रागमनमित्यस्य कल्पनं तत्प्रयोजकविरहेण युक्तमिति भावः।अन्यथेति।दधिद्व्यणुकस्य दुग्धपरमाणुजन्यत्वे इत्यर्थः। ननु द्रव्यत्वव्याप्यजातेः परमाणुवृत्तित्वे बाधकाभाव एव मानं भविष्यतीत्यत आह। दधित्वेत्यादि। जातीति। अत्रापि वृत्तित्वं जातिमत्त्वं च समवायेनैव विवक्षणीयम्। अ-

नानारूपवती मता ।

तस्यापि गन्धवत्त्वे बाधकाभावः । नानारूपेति । शुक्लनीलादिभेदेन नानाजातीयं रूपं पृथिव्यामेव वर्त्तते न तु जलादौ तत्र शुक्लस्यैव सत्त्वात्, पृथिव्यां त्वेकस्मिन्नपि धर्मिणि पाकवशेन नानारूपसम्भवात् । न च यत्र नानारूपं नोत्पन्नं तत्राव्याप्तिः । रूपद्वयवद्वृत्तिद्रव्यत्वव्याप्यजातिमत्त्वस्य रूपनाशवद्वृत्तिद्रव्यत्वव्याप्यजातिमत्त्वस्य वा वाच्यत्वात् । वैशेषिकनये पृथिवीपरमाणौ रूपनाशस्य रूपान्तरस्य च सत्त्वात्, न्यायनये घटादावपि तत्सत्त्वाल्लक्षणसमन्वयः । षड्विध इति । मधुरकटुकषायादिभेदेन यः षड्विधो रसः स पृथिव्यामेव, जले च मधुर एव रसः । अत्रापि पूर्व्ववद्रसद्वयवद्वृत्तिद्रव्यत्वव्याप्यजातिमत्त्वं लक्षणार्थोऽवसेयः । गन्धस्त्विति । द्विविध इति वस्तुस्थितिमात्रं न तु द्विविधगन्धवत्त्वं लक्षणं द्विविधत्वस्य व्यर्थत्वात् । द्वैविध्यं च सौरभासौरभभेदेन बोध्यम् । स्पर्श इति । तस्याः पृथिव्याः, अनुष्णाशीतस्पर्शवत्त्वं वायोरपि वर्त्ततइत्युक्तं पाकज इति । इत्थं च

त्रापि प्रतिपदव्यावृत्तिः पूर्ववद्बोध्या ॥ षड्विधस्तु रसस्तत्रेति मूलोक्तं रसस्य षड्विधत्वं प्रकाशयति । मधुरेत्यादिना । ननु यत्र नानारसो नोत्पन्नस्तत्राव्याप्तिरित्यत आह । अत्रापीति । ननु मूले गन्धस्तु द्विविधो मत इत्यनेन द्विविधगन्धवत्त्वं पृथिव्या लक्षणं प्रदर्शि-

---

न्यथा जलत्वं पृथिवीत्वं चादाय जले ऽतिव्याप्तितादवस्थ्यात् एवं च जातिपदेन व्यावृत्तिर्जलपृथिव्युभयत्वादीनां द्रष्टव्या । अपेक्षेति । रूपनिष्ठं द्वित्वं न सङ्ख्यारूपं

षड्विधस्तु रसस्तत्र
गन्धस्तु द्विविधो मतः ॥ ३५ ॥

पृथिव्याः स्पर्शोऽनुष्णाशीत इति ज्ञापनार्थं तदुक्तम्, लक्षणं तु पाकजस्पर्शवत्त्वमात्रम् । अधिकस्य वैयर्थ्यात् । यद्यपि पाकजस्पर्शः पटादौ नास्ति । तथापि पाकजस्पर्शवद्वृत्तिद्रव्यत्वव्याप्यजातिमत्त्वमर्थो बोध्यः । नित्येति । सा

तं तच्चायुक्तं द्वैविध्यांशस्य वैयर्थ्यादित्यत आह । वस्तुस्थितिमात्रमिति । वस्तुगत्या गन्धो द्विविधस्तिष्ठतीति सूचयितुमुक्तं न तु लक्षणे द्वैविध्यस्यापि प्रवेश इत्यर्थः । गन्धस्य द्वैविध्यं प्रकाशयति । द्वैविध्यं चेति । अनुष्णाशीतत्वस्य वैयर्थ्यादाह । इत्थं चेति । पाकजस्पर्शवत्त्वमात्रोक्ताविल्यर्थः । न्यायमते पाकजस्पर्शाभाववति पटे वैशेषिकमते पाकजस्पर्शस्य परमाणुष्वेव विद्यमानत्वादवयविनि पाकासिद्धिमाशङ्क्य निषेधति । यद्यपीति । पाकजस्पर्शेति । पटादावित्यादिपदेन वैशेषिकमते ऽवयविमात्रपरिग्रहः । सत्तारूपजातिमादाय गगनादावतिव्याप्तिवारणाय द्रव्यत्वव्याप्येति । द्रव्यत्वसमानाधिकरणसत्तामादायातिव्याप्तिवारणाय व्याप्यभागः स्पर्शसमानाधिकरणजलत्वादिकमादाय जलादावतिव्याप्तिवारणाय पाकजेति । पाकजद्रवत्वसमानाधिकरणतेजस्त्वमादाय तेजस्यतिव्याप्तिवारणाय स्पर्शेति । जलपृथिव्यन्यतरत्वमादाय जलादावतिव्याप्तिवारणाय जातीति । अत्र च पृथिवीत्वस्य लक्ष्यतावच्छेदकत्वाल्लक्षणत्वं न सम्भवतीति तत्परित्यागः । वस्तुतस्तु पृथिवीत्वजातिरपि पृथिव्या लक्षणम् । न च व्यतिरे-

---

गुणे गुणानङ्गीकारात् अपि तु रूपद्वयविषयकापेक्षाबुद्धिविषयत्वरूपं तन्निवेशनीयमिति गौरवमतस्तदघटितं रूपनाशघटितलक्षणं प्रणिनाय, नाशत्वं च अखण्डोपाधिरूपमेवेति न गौरवमिति भावः । द्वित्वादिघटितत्वेनेत्यादिपदं सम्पातायातं तदितरभागस्योभयत्र तुल्यत्वादिति ध्येयम् । जातीति । अत्रा-

पृथिवी द्विविधा नित्या ऽनित्या चेत्यर्थः । अणुलक्षणा पर-
माणुरूपा पृथिवी नित्या । तदन्या परमाणुभिन्ना पृथिवी
द्व्यणुकादिरूपा सर्व्वा ऽप्यनित्येत्यर्थः । सैवानित्या पृथि-

कसहचारेणाप्यन्वयव्याप्तिरेव गृह्यतइत्याचार्यमते पक्षतावच्छेदकस्य न
हेतुत्वमिति वाच्यं, हेतुः साध्यसमानाधिकरण इति ज्ञानेपि हेतुमान् सा-
ध्यवानिति बोधस्यानिष्पन्नत्वेन पक्षतावच्छेदकत्वेपि हेतुत्वाविरोधात्
व्यतिरेकव्याप्तेर्गमकतायां तु सुतराम् । अणुत्वस्य द्व्यणुकेपि सत्वादाह ।

पि पूर्वोक्तमनुसन्धेयम् । ननु पृथिवीत्वमपि पृथिवीलक्षणं सम्भवतीति तत्कथन्नो-
क्तमित्याशङ्कां निरस्यति । अत्रेति । आचार्यमतइति । व्यापकसामानाधिकर-
ण्यरूपान्वयव्याप्तिज्ञानमेव सर्वत्रानुमितिकारणम् । न चैवमन्वयसहचारज्ञानेन
पृथिवीतरेभ्यो भिद्यते गन्धवत्वादित्यादावन्वयव्याप्तिज्ञानसम्भवात्कथमनुमिति-
रिति वाच्यम् । तत्र व्यतिरेकसहचारग्रहेणैवान्वयव्याप्तिग्रहस्वीकारात् । तथा
चान्वयसहचारमात्रगृहीतव्याप्तिकत्वमेव केवलान्वयित्वं हेतौ व्यतिरेकसहचार-
मात्रगृहीतव्याप्तिकत्वं केवलव्यतिरेकित्वमुभयसहचारगृहीतव्याप्तिकत्वमन्व-
यव्यतिरेकित्वमितीत्याचार्यमतमुभयव्याप्तिज्ञानस्यानुमितिकरणतावादिमणिकारमत-
एव गृहीत्वान्वयमात्रव्याप्तिमत्वादिकं केवलान्वयित्वादिकमिति बोध्यम् ।
पक्षतावच्छेदकस्येति । व्याप्तिग्रहदशायामेवानुमितिग्राह्यस्य पक्षतावच्छेदके
साध्यसाधनयोः सामानाधिकरण्यस्य गृहीततया सिद्धसाधनापत्तेरिति भावः ।
अविरोधादिति । समानाकारिकाया अधिकविषयिण्यामपि तथाविधाया एव
सिद्धेरनुमितिप्रतिबन्धकत्वादिति भावः । यद्यपि तथाचायमित्युपनयवाक्यात्प-
क्षो हेतुमानिति बोधस्यैव प्राचीनैः स्वीकारात्पक्षतावच्छेदकहेतोरैक्ये उपनय-
वाक्यच्छाब्दबोधानुपपत्तिरिति तथापि पदार्थानुमितावेव न्यायप्रयोगस्यापेक्ष-
णीयतया स्वार्थानुमितिमादायैव लक्षणप्रयोजनसम्भवात् उपनयवाक्याच्छाब्दबोध-
सम्भवेपि क्षतिविरहात् । नवीनमते साध्यव्याप्यहेतुमत्ताबोधस्यैवोपनयजन्य-
त्वोपगमेन विधेयांशे ऽधिकावगाहितया तत्सम्भवाच्चेति भावः । सुतरामिति ।
इदमुपलक्षणम् । अवच्छेदकावच्छेदेनानुमितिसम्भवोपि बोध्यः । सामानाधिकर-
ण्यमात्रविषयकासिद्धेस्तत्राप्रतिबन्धकत्वादिति दिक् । नन्वयं घट इति प्रतीतेः
परमाणुपुञ्जाविषयकत्वे मृत्पिण्डेपि तथा प्रतीत्यापत्तिस्तत्रापि तत्सत्वादित्यत-